

Írta: Kurucz Roland (Shurtugal)

E-mail: phoenix.flamebird@gmail.com

Megjegyzés: A regényt Christopher Paolini Eragon című könyve ihlette. Bármely hasonlóság a két mű között ennek okán van jelen.

Sárkánylovas

Második Rész

A Lovasok Szigete (2./2.)

Két Lovas fogta őket közre ahogy haladtak a fák között. Nem repültek, mert állítólag, azoknak akik először érnek a Szigetre gyalog kell menniük egészen a városig. A másik két Lovas a parton maradt felügyelni a hajó kirakódását.

Ahogy lépdeltek a keskeny úton – bár így is vagy négy szekér széles – Iola-ban egyre erősödött az izgatottság, ugyanúgy ahogy Lovasában is.

„*El sem hiszem hogy két Lovas jön mellettünk*” - mondta a fiú. A Sárkány egyetértően bólintott.

„*És ha ez még nem lenne elég, itt vagyunk a Lovasok Szigetén.*” - egészítette ki. Az út további részét némaságban töltötték. Pár perc múlva azonban egy tornyot pillantottak meg a messzeségben.

Mint egy szürke ujj ami az ég felé mutat, állt mozdulatlan. Tetejébe egy lobogót tűztek ami fehér alapon egy fekete jelet ábrázolt. A Lovasok jelét. Ott lebegett fenségesen hirdetve mindenkinek, hogy most olyan földre lépett ahol a mesék megelevenednek és az elképzelhetetlen is mindennapos.

- Menjetek előre. - Szakította meg az álmélkodásukat az egyik kísérőjük. Engedelmesen előrébb siettek, és úgy bámulták az egyre növekvő csodát. Hamarosan egy roppant városfal is felbukkant a láthatáron, és ahogy közeledtek észrevették a fal tetején mozgó katonákat. Némelyikük sárkány volt, mások emberek, és volt még néhány olyan alak is amiről nem tudták megállapítani hogy micsoda, de nagyobb volt egy embernél, és mintha tüskés lett volna a háta.

- „*Ká Irátem.*” - szólalt meg az idősebb Sárkány aki nem sokkal volt lemaradva mögöttük. - „*Ez a város neve.*” - tette hozzá. Daniel még emlékezett erre a szóra egy versből, azt jelenti hogy „A Kő”.

„*Érdekes név egy városnak.*” - szólította meg a döbbenetén lépkedő Iola-t aki ettől összeresztent.

„*Igen. Bár ahogy elnézem, mintha egyetlen darab kőből formálták volna, nem látok illesztéseket.*” - jegyezte meg. A fiú is elkezdte meresztgetni a szemét és valóban, nem sok apróbb darabból volt összerakva mint a legtöbb városfal, hanem egy irdatlan szikla volt az egész. El sem tudta képzelni

hogyan formálták ilyenre, aztán eszébe jutott a mágia. Ettől még jobban elképedt. „*Milyen hatalmas erők kellene ahhoz hogy ezt létrehozzák?*” álmélkodott. Közben feltűnt előttük egy nyitott kapu is. Ez a nyílás a falon olyan kicsinek tűnt hogy egy egér is alig férne be rajta, de amint hosszú percek múltán elérték, kiderült hogy legalább négy emelet magas és hat szekér széles. A kapu szárnyai oldalra voltak szétnyitva és szintén vastag, tömör kőből készültek. Érdekes módon zsanérokat nem látott sehhol. Amikor beléptek akkor csapta meg őket leginkább a döbbenet.

Vármegye ehhez képest csak egy kis tanya volt, ameddig a szem ellátott addig tartott a városfal.

Ahogy mentek tovább az tűnt fel nekik, hogy körülöttük mezők terülnek el, az út mentén két oldalt. Búzát, kukoricát, árpát termesztettek rajtuk, és még olyan növényeket amiket sosem láttak ezelőtt. A távolban azonban már lehetett látni néhány kőházat is, füstölő kéménnyel.

- Most már repülhettek. - Szólt oda a fiatalabb Lovas.

- „*De ne maradjatok le.*” - Intette őket a Sárkánya, és hatalmas szárnycsapások közepette emelkedett a magasba. Iola-nak nagyon kellett iparkodnia hogy tényleg ne maradjon le, mert kísérőik gyors tempót diktáltak. Ahogy suhantak el a táj fölött, nagyon kezdett zavaróvá válni hogy csupán pár darab kőházat pillantottak meg összesen, mindenfele csak sűrű erdő nőtt.

„*Hol laknak az emberek?*” - kérdezte meg a Sárkányt - „*És hol laknak a Sárkányok?*” - tette hozzá még jobban meglepődve. Az egyetlen lehetségesnek tűnő hely az az irdatlan Torony volt. De ott akkor sem élhetett mindenki. Először is azért mert gyalog egy napba ha nem napokba is beletelne

hogy eljussanak a mezőkre aratni, szántani, vetni. A másik ok meg az volt hogy ott nem férne el a sok ember és Sárkány együtt. Legalább ezekre elegendő búzát termesztettek a földeken.

„Ez jó kérdés. De szerintem hamarosan választ kapunk mindenre.” - mondta bölcsen Iola.

Még egy fél órán keresztül szeltek a kék eget, mire végre lehetett látni valamiféle települést is. Pár kikövezett út és néhány alacsony lapos faépület, volt az egész, aztán körülötte a pusztaság, meg az erdő. A vezetőik elkezdtek ereszkedni az egyik négyzet alakú homokkal teleszórt részre, összesen négy ilyen volt. El sem tudták képzelni hogy mi célt szolgálhat ez a hely, „*Talán valamiféle leszállópálya?*” töprengett a fiú. Amint földet értek az egyik épületből egy középkorú barna, göndör hajú férfi lépett ki, könnyű bőrpáncélban, de akkora darab ember volt mint kétszer Daniel. Vállán egy hatalmas kétkezes kardot támasztott. Ahogy odasétált hozzájuk mozgása olyan könnyed és sima volt, mint a vadászó macskáé.

- Friss hús? - kérdezte meg a Sárkányok hátáról leszálló Lovasokat mély dörmögő hangon, aztán hatalmas vállveregetés következett, ahogy köszöntötték egymást. Régi ismerősök, ha nem is barátok voltak. Miután végeztek egy rövid hírváltást – a nagydarab kardos meg akarja növeszteni a szakállát és Ben-nek hívják, a Peter nevű ifjabb Lovas tegnap meghúzta a vállát, de már gyógyul, az idősebb George pedig új nyeret készít magának, mert a mostani már majdnem szétfoszlik – felé fordult az összes szempár.

- Igen Ben. Két ifjanc Kettős-földről, most érkeztek. - válaszolta az ifjabb. Ben közelebb ment hozzájuk és alaposabban végigmérte a párost.

- Mond fiú! Tudod is mi az ott az oldaladon, vagy csak dísznek hordod? - biccentett a Napkard felé. Daniel egy pillanatig még döbbenet tátogott, aztán összeszedte magát.

- Nem tudok vívni. A nevem meg Daniel, ő pedig Iola – simogatta meg a Sárkány nyakát, aki biccentett az ember felé.

- Pattanj le onnan és lássuk azért tudod-e melyik végén kell megfogni. - parancsolta neki. A fiú leszállt a nyeregből és előhúzta a kardot. Az öreg is levette válláról irdatlan fegyverét, akkora volt mint maga a fiú, mégis könnyedén fogta kezében. A másik két Lovas kicsit hátrébb sétált azonban Iola-n egyfajta feszültség lett úrrá. Kész lett volna bármelyik pillanatban bárkire rátámadni.

- No legalább a markolatánál fogtad meg. - nevetett Ben. - Védelem. Ez az első próba. - alig fejezte be a mondatot kecses, puha léptekkel odarohant a fiúhoz és megsuhintotta a kardot pont a nyaka felé. Csak a reflexeken múltott hogy a penge nem ért Daniel torkához, de így is akkorát szólt a két egymásnak ütődő fém hogy még percekig csengett a füle. A próba nem tartott tovább öt percnél, de kimerítő volt. Az a nagydarab ember olyan gyorsan és folyékonyan mozgott, és úgy pörgette azt az irdatlan fegyvert mintha így született volna. Nem is egy ember és egy fegyver voltak, hanem egy és ugyan az.

- Elég lesz. - Szólt könnyedén majd védekező pózba állt. - Támadás. Második próba. - biccentett fejével hogy most a fiú fog támadni és ő véd.

„*Nem értem ennek az egésznek a lényegét, de ha bántani fog, széttépem*” - Üzente gondolatban Iola, és ha lehet még idegesebb lett. A másik két Sárkány közben egymással beszélgettek, hogy miről azt már nem lehetett érteni.

Daniel nekiiramodott és megpróbálta a másik kardját kikerülve belevágni az oldalába. De szikrázva pattant félre az övé, a lendület hatására megpördült tengelye körül, és a másik irányból próbálkozott, ismét sikertelen. Tíz percen át ostromolta ellenfelét, már patakzott róla az izzadság, a kardja olyan nehéz lett mint ha ólomból lenne és a levegőt is kapkodta.

- Rendben fiú, ennyi elég is lesz. - Szólalt meg könnyedén Ben, majd kardjára támaszkodva elgondolkodóan meredt a távolba. Még csak meg sem izzadt. - Valóban nem sokat értesz a kardhoz, de látok benned fantáziát. Némi gyakorlás, némi testedzés – mert hát azért egy kevés izom sem árt – és olyan jól fogod pörgetni azt a csodát, hogy aki beléd köt akár fel is köthetné magát. Nagyobb esélye van túlélni. - Nevetett egy hatalmasat, mélyről jövő dörmögés tört elő torkából. Közben Iola is kissé kiengedett.

„*Az biztos hogy ma nem kell álomba ringatni.*” - üzente a fiú és megpróbált lecsillapodni, de a szíve

még mindig vadul kalapált.

„*Már csak arra vagyok kíváncsi hogy hol fogunk aludni.*” - szólalt meg a Sárkány, de kérdésére Ben-től jött a válasz.

- No fiú, ahogy te most kinézel, mintha ökröket emelgetnél volna egész nap. Gyere megmutatom hol pihenhetitek ki magatokat. De aztán nehogy mulatozzatok, mert holnap nehéz nap vár mindkettőtökre. - ráncolta össze a szemöldökét, de aztán megint széles mosoly terült az arcán. - No szaporán. - intett hogy kövessék. Menet közben odabiccintett a két Lovasnak, és már el is tűntek egy poros úton ami a közeli erdő felé vitt.

„*Vidám fickónak tűnik.*” - jegyezte meg Daniel, szimpatikusnak találta ezt az embert, az állandó mosolygásával, és hogy most is valami vidám dalt dúdolt, néha még füttyörészett is hozzá. Bár meg kell hagyni mozgása és hátára kötött hatalmas kardja nem tette kétségessé hogy valójában veszedelmes harcos.

„*Vidám? Bárkit képes kettévágni különösebb erőfeszítés nélkül. Van mire vidámnak lennie.*” - zsrörtlődött Iola. Bizalmatlanság és gyanakvás sugárzott felőle, ahogy haladtak az úton.

„*Valóban erős és gyors. De szerintem nem bántana senkit, hacsak nem muszáj. Amolyan csendes óriásnak látszik. Érted mire gondolok.*” - fejtette ki véleményét a fiú.

„*Remélem is hogy az. Mert ha netán vagdalkozni támadna kedve, megmutatom neki hogy én nem vagyok egy könnyű ellenfél.*” - a Sárkány érezhetően hergelte magát. Daniel csak döbbenten csóválta fejét viselkedése láttán.

Percek elteltével elérték az erdőt. Ahogy a szemükbe sütő, vakító napfényt eltakarták a lombok, a fák között a magasban házakat pillantottak meg. Egy homokkal teli szórt, legalább húsz méter sugarú, kerek udvart vettek körül a magas fába épített faházak.

„*Ez inkább Ház-fa mintsem Fa-ház.*” - állapította meg a fiú. Az épületek ugyanis valójában fák voltak. Vastag törzsű húsz méter magas fák, amiknek a törzsében képezték ki a lakóhelyet.

Hihetetlen látvány volt.

- No meg is érkezünk. Balról az első a tietek. Lovas-szállás a neve, éppen ezért egy Sárkány is kényelmét lelheti benne. No én megyek vissza, még ki kell fennem egy két kardot, és elkészítem a gyakorló botokat is holnapra. Jó pihenést! - biccentett nekik majd távozott.

„*Úgy látom én oldalt tudok bemenni, te pedig a lépcsőn. Előre megyek.*” - Mondta a Sárkány és már fel is reppent egy nagy ovális nyíláshoz ahol kényelmesen beférhetett. Amint eltűnt az ajtóban Daniel is megindult felfele a lépcsőkön. Minden lépésnél elképedt. A lépcsőket ugyanis nem faragták a fába, hanem egyszerűen így nőtt a fa. „*Hihetetlen. Még csak nem is hallottam ilyen mágiáról.*” hüledezett. Felért és benyitott az ajtón. Egy hatalmas szoba látványa tárult elé. Jobbra tőle volt egy faragott ágy, szép karmazsinpiros ágyneművel, mellette pedig egy szekrény amin egy furcsa állványra rakott üveggömb állt, halvány fénnel a közepén. Balra volt egy ruhásszekrény rögtön és egy kerek asztal két székkal. A szoba túlsó felében meg egy fürdőkád, amit csak egy vékony függöny zárt el a szoba többi részétől, mellette egy kisebb kabin ami minden valószínűség szerint a mellékhelység lehetett. Beljebb ment a döbbenettől kábán, miközben Iola helyezte magát kényelembe egy hatalmas karmazsin piros párnán, a szoba közepén.

- „*Elfogadható szállás. Sőt egészen otthonos.*” - hajtotta le hatalmas fejét a párnára. - „*Bár ha jól sejtem az elkövetkezendő időkben csak aludni járunk majd ide.*” - lecsukta a szemét és már aludt is. Nagyon kimerítette őt is az utazás és az izgalmak. Daniel csak megmosakodott gyorsan, lekapta a takarót az ágyról és Iola mellé feküdt, szorosán hozzá bújva.

Másnap a szoba tetején lévő hatalmas ablakokon át besütő napfényre ébredtek. A fiú még alig tudott felöltözni már kopogtattak is az ajtajukon. Odarohant és amikor kinyitotta egy pillanatra megdermedt döbbenetében. Egy vele egyidős, hosszú világosbarna hajú, zöld szemű lány állt ott egy letakart tálcát tartva a kezében, és szélesen mosolygott. Gyönyörű kerek arcformáját elbűvölővé tette keretező, fonott hajfürtjei. Ruhája azonban durva szíjakkal megerősített testhez álló bőr volt.

- Szia! Az én nevem Emilin. - Mutakozott be. Közben Iola feltápászkodott és az eseményeket figyelte, összeráncolt szemöldökkel. Gyanakvás sugárzott belőle.

-Az én nevem Daniel. Szia. - Nem tudta hirtelen mit is mondjon, nem számított ilyen vendégre. - Gyere be. - kapott észbe végül. A lány besétált és letette a tálcát a kerek asztalra, majd levette róla a kendőt. Egy tál pörkölt volt benne nokedlivel, egy kupa sárga színű folyadék ami édes illatot árasztott és egy szép szelet kenyér. Nem egy fenséges lakoma, de megteszi.

- Ez a reggelid. Az a szokás járja hogy mindig a legfiatalabb Lovas viszi az első reggelit az újonnan érkezőnek. - tárta fel röviden a tényeket. Látszott rajta hogy ő is zavarban van, minden bizonnyal nem örült annak hogy ez a feladat rá hárult.

- Érdekes szokás. - Bólogatott Daniel, aztán pár percig csak saját cipőjük orrát bámulták. A kínos csendet Iola törte meg, mikor közelebb lépett hozzájuk és karmai kocogtak a fa padlón. Megszimatolta az ételt majd egy kicsit bele is nyalintott.

- Ő Iola. - mutatta be gyorsan a Sárkányt. A lény csak egy gyanakvó pillantással viszonzta bemutatást, majd folytatta vizsgálódását a furcsa színű italon.

- Majd elfelejtettem. - kapott a fejéhez a lány. - Ma az első tanóránk Mágia lesz. Ezen kívül van még Vívás, Sárkányok, és még egy ami az Ismeretek nevet kapta. Iola-nak pedig lesz majd Harc, Emberek, Ismeretek, és amin mind ketten részt vesztek egyszerre az az Ember és Sárkány. Ott majd megtanultok együtt harcolni, repülni... meg ilyenek. - Tárta fel a tényeket Emilin, hevesen gesztikulálva, és lábával dobolt közben a padlón. Daniel és Iola egymásra néztek. Fura volt hogy ilyen „órák” lesznek, nem számítottak erre. A lány folytatta. - A Vívást Ben mester fogja tanítani. Alan Hatton a Sárkányokat és az Ismereteket. Ő egy vén tudós, még nem találkoztam vele. A Mágiát nem tudom kitől tanuljuk. Neked pedig – nézett a Sárkányra. - Feron mester fogja tanítani a Harcot és az Embereket. Ha jól tudom az Ismereteket neked is Hatton mester oktatjs csak más időpontban mint Danielnek. - fejezte be hadarva, mély levegőt véve.

„*Én mindenestre igyekszem a közeledben maradni.*” - közölte Iola majd közelebb hajolt Emilinhez hogy megszimatolja most már őt is. A lány ettől megrémült és lépett egy egyet hátra, de hagyta. Miután a Sárkány befejezte a vizsgálódást visszament Lovasa mögé, de feje még mindig ott volt Daniel fölött. A lány ennek láttán sietve távozott, épphogy csak elköszönt.

- „*Érdekes teremtés.*” - foglalta össze a véleményét Iola, de a gyanakvás még mindig ott volt benne.

- Szerintem aranyos. Bár úgy tűnt fél tőled. - bámult az ajtó felé a fiú. Aztán összeszedte magát és a Sárkányhoz fordult. - Mondjuk ahogy néztél rá... én is megrémültem volna. - korholta a fölé tornyosuló teremtményt.

- És mi ütött beléd? Megszimatolod az ételem addig még rendben van. De bele nyalsz, aztán azt is megszimatolod aki hozta, közben olyan képet vágsz mint aki ármánytól és mérgektől tart? Mi van veled mostanában? - ömlesztette rá a Sárkányra az eddig elfojtott dühét. Már egy ideje érlelődött benne, és most tört ki belőle. Nagyjából a szigetre lépéstől számítva valahogy olyan furcsán viselkedett Iola. A Sárkány nem döbbent le a kitörés láttán, inkább sértődött lett. Körbesétált a szobában, megbámulva minden sarkot, miközben karmai zörögtek a tükörsima padlón és az ablakon besütő fény játszott lila pikkelyein. Majd rámeredt a fiúra szemöldök ráncolva..

- „*Hogy mi van velem mostanában? Azt kérded? Elmondom én neked.*” - vett egy hatalmas levegőt majd vicsorogva lehajolt Danielhez, hatalmas feje csak centikre volt tőle, és orrllyukaiból kitörő meleg légáramlat borzolta fel a haját.

- „*Féltelek.*” - nem volt valami bő magyarázat, ami hallatán a fiú elképedt. Persze tudta hogy félti őt mint ahogy ő is félti Sárkányát, de akkor sem értette a viselkedését. Iola megenyhülve folytatta és fejét bánatosan hajtotta Lovasa lábai elé, majd le is feküdt a földre.

- „*Az óta a szörnyű éjszaka óta csak te maradtál nekem. Egyedül te. És ami az úton történt. Majdnem megöltek, és én nem voltam ott hogy segíthessek. Szörnyen érzem magam e miatt. Érted? Féltetek, mert ha téged is elveszítelek...*” - elcsuklott a hangja és szemében könnyek gyűltek. Nem folytatta a mondatot, egyszerűen csak átölelte Lovasát és köré gömbölyödött, majd szeretetteljesen dorombolt neki. Észre se vette hogy leverte a kis kerek asztalról az üveggömböt ami hangos puffanás után elgurult az ágy alá. Percekig csak így maradtak egymást karjaikba zárva, majd Daniel törte meg a csendet, halkán vigasztalóan.

- Most már a Lovasok Szigetén vagyunk. Ez egy biztonságos hely. Persze balesetek történhetnek, de vigyázok magamra és itt mindenki vigyáz mindkire. Ezt még Steve mester mondta. - A Sárkány bólintott, bár nem lehetett megállapítani hogy hatottak e rá a szavak..
- „*De ha valaki bánt téged, arra lesújt haragom.*” - Sóhajtott egy nagyot. - „*Bocsánat hogy belenyaltam a reggelidbe. Csak...*”- szégyenlősen lesütötte a szemét. A kötésen át is a büntudat áradt és a szégyen. A fiú csitítóan megveregette az oldalát, majd odasétált az ételhez és jóízűen befalta. Miután végzett, a tányért odadugta Iola orra alá, hogy kinyalja, de a sárkány láthatóan még az események hatása alatt nem mutatott érdeklődést iránta.
- Ez egészen finom volt. Kíváncsi lennék milyen hús ez, mert semmihez nem hasonlít amit eddig ettem. - nyalta ki végül ő a tányért, majd egy hajtásra megitta az italt is. - Ez is nagyon finom, de ilyet se kóstoltam még. - Egyre inkább kíváncsi lett hogy itt milyen ételek és italok vannak még amiről nem is hallott soha.
- „*Szerintem mennünk kellene a Mágia órára. Elkísérlek.*” - Ajánlotta a Sárkány, felkelve a földről.

A Mágia Nagyúrnoje

Ahogy kiértek a házból az udvaron két Sárkány és két ember állt. Az egyik emberben azonnal felismerte Emilin-t. De a másikat még csak nem is látta eddig. Egy nyúlánk alkatú barna borzos hajú fiú, akin most fehér szöveting és barna szövetnadrág volt. Arcán látszott hogy már régóta használ borotvát, de barna szemében gyermeki pajkosság szikrázott. Ekkor tűnt fel neki hogy meztláb álldogál a homokban.

„*Ha jól sejtem ők is tanulni jöttek mint mi.*” jegyezte meg Daniel. Amint odaértek hozzájuk a Sárkányok egymást kezdték szagolgatni bizalmatlanul, elég feszültnek tűnt a helyzet, a csöndet az ismeretlen fiú törte meg. Hangja is élénk és vidám volt mint egész megjelenése.

- Szia! - köszöntötte váll veregetve Daniel-t, aki csak döbbsenten pislogott, majd viszonzta a gesztust. - Az én nevem Reginald szólíts csak Reg-nek. Ő pedig Caleb. - Mutatott egy jól megtermett sötétbarna fiú-Sárkányra aki éppen Iola-t szimatolta.

- Ő pedig Rodal. - Emilin is gyorsan bemutatatta Sárkányát, aki egy sebhelyes arcú erős kiállítású hím volt. - Szerintem induljunk is. - tanácsolta, kezét az udvarból elvezető út felé tartva.

- Indulni? Azt sem tudjuk hova kell menni! - Tárta fel a tényeket elég hangosan Reg. - Szerintem maradjunk itt és várjunk. Előbb utóbb csak elkezdünk hiányozni valakinek. - Vonogatta a vállát és mosolygott szélesen. A lány ezt halva meglepődött. Karba tette a kezét és most már gyilkosan nézett a fiúra.

- Várjunk? És ha ez is egy próba? Szerintem menjünk a faházakhoz amik az út végén vannak. Biztosan ott vár ránk a mágia tanárunk, tanárnőnk. - Hangjából az érződött a lánynak, hogy ez inkább parancs sem mint javaslat. Ezt követően hangos szóváltásba keveredett a két ifjú, ahogy a saját igazukról akarták meggyőzni egymást. Daniel inkább a Sárkányokat nézte meg alaposabban. Iola kicsit zavarban volt az őt vizsgáló robusztus hímek miatt, de aztán kedvesen köszöntötték őt főhajtással. Ezek után mindegyik visszament saját lovasa háta mögé és védelmezően leült.

- Daniel neked mi a véleményed? - Figyelt fel a kérdésre. De mivel nem hallotta a vita lefolyását ezért fogalma sem volt hogy mire kellene véleményt mondani. Szerencsére Iola jött egy javaslattal, még jó hogy valaki kettejük közül legalább nyomon tudta követni az eseményeket..

- „*Egyikünk elrepülhet megnézni a faházaknál hogy vár e ránk valaki. Ha igen visszaiúzen a Lovasának aztán mindannyian odamegyünk. Ha nem akkor csak visszajön és várunk.*” - elég ésszerűen adta elő és végül mindenki egyet is értett. Rodal azonnal fel is ajánlotta hogy majd ő elrepül. Már indult is volna mikor egy női hang harsant látszólag a semmiből. Mindenki összeresztett, monoton, de földöntúli csengésétől.

- Üdvözöllek titeket. - csilingelő, de mégis határozott hang volt, azonban hideg és hátborzongató. Egyszer csak egy nő suhant oda hozzájuk mintha a semmiből jött volna. Ahogy közeledett a fiúnak feltűnt hogy nem hagy lábnyomot a puha homokban és járása is olyan mintha csak siklana a levegőben: a lépéseihez képest, gyorsabban haladt. Hosszú, derékig érő hófehér haja volt, arcáról nem lehetett megmondani a korát, de sima és ránctalan vonásai gyönyörűvé tették, amit a kéken ragyogó szemei is kihangsúlyoztak. Ruhája első ránézésre hosszú fehér lepel volt amit ide-oda kanyargó arany indák díszítettek. Azonban miután alaposabban is szemügyre vették, feltűnt hogy a lepel nem szövetből, hanem apró fehérre fagyott harmatcseppekből áll.

- Milyen érdekes tárgy. - Siklott a fiú mellé a nő és érdeklődve szemlélte az oldalán lógó kardot. - A Napkard ha nem tévedek. - folytatta vizsgálódását a mágusnő. Bár hangában érezni lehetett hogy a tévedés teljességgel kizárt dolog. - Ezek szerint utadon találkoztál John barátommal. Jobban van már. - nem kérdés volt, egyszerű megállapítás. Aztán mindentudó tekintetével a fiú szemébe nézet. Azok a hideg kék szemek a lelkébe láttak. Nem tudta mennyi idő telt el, de Iola a következő percben elkezdett morogni és vicsorogni a nőre, közben izmait megfeszítve lépett párat felé, a többiek csak döbbsenten álltak, bár a másik két Sárkányon is látszott hogy képesek lennének megvédeni Lovasukat bármelyik pillanatban. A nő elszakította tekintetét a fiúról, és most a Sárkányra nézett, aki állta a próbát egy ideig, majd becsukta szemét. A nő a többieket is hasonló

módon vizsgálta meg, majd maga előtt összetette a tenyerét és megszólalt.

- A nevem Souandre Verser gon Hemin A Tizenkét Kristály mágustanács tagja, és a Fény szellemének őrzője. - hajtott fejet könnyedén, szertartásosan. Danielnek feltűnt hogy minden mozdulata könnyed, lassú, megfontolt. - Szólítsatok Souandre mágusnőnek. - Ezzel a mondattal megfordult és hátrébb siklott. Ahogy intett egyet a föld felé, gyökerek kúsztak elő és egy trónszéket formáltak meg, magas háttámla, és két kényelmesnek tűnő karfa szövődött rá. Leült majd intett az ifjak felé is mire a hátuk mögött, számukra is nőttek ülő alkalmatosságok, bár azok csak egyszerű székek voltak. Ezzel egy időben kis asztalok is előbukkantak a tanulok előtt. Lapjuk olyan sima volt mint a tükör, így kényelmesen írhattak is rajta. Helyet foglaltak félénken, és kis fészkelődés után várták a további fejleményeket.

- Maga, Souandre mágusnő, nem ember igaz? - kérdezte halkán és félénken az eddig hangoskodó és látszólag rettenthetetlen Reg.

- Így igaz Bátor-szívű Reginald. - Válaszolta, mindenkit meglepett hogy tudja a nevét, holott nem is volt bemutatkozás a tanítványok részéről, és az a jelző is érdekesen csengett, amivel illette. - De szeretném ha ez irányú kérdéseiteket megtartanátok magatokban. Fontosabb dolgokról kell beszélünk mint az én mibenlétem. Céлом hogy megtanítsam nektek a mágia rejtelmes útját. Hogy hogyan kell szellőt varázsolni, vagy virágos mezőt teremteni, hogyan fékezzük meg a tomboló vihart, és küldjünk pusztulást ellenünkre. Rengeteg mindent kell megtanítanom nektek és ezért kérem tőletek hogy csak akkor kérdezzetek ha végképp nem értitek azt amit elmondok. - fejezte be rövid, de velős beszédét. Nagyon kimért és választékos volt, Daniel utoljára Mahser -t hallotta így beszélni, ebből máris kialakult egy sejtése a nő korát illetően. Legalább öt, hanem hatszáz éves lehet, mégsem látszott rajta a kor.

- Most pedig szeretném megkérdezni hogy ki hol tart tanulmányaival? Ki képes szavak nélküli varázslatra? - Erre a kérdésre csak Daniel keze emelkedett fel, a többiek csak nyugtalanul fészkelődtek székeiken.

- Képes vagyok rá, de nem mindig sikerül. - Tárta fel a tényeket a fiú. A nő lassan bólintott.

- Nemes-lelkű Emilin. Te a szél és a szellem varázslatokban értél el messzemenő sikereket. -

Mutatott a lányra, aki holtta váltan bólintott. - Bátor-szívű Reginald. Te a tűz és a föld elemeket érted meg. - A fiú is bólintott. Most Danielre siklott a mutatójaja és hideg kék szemei. Egy pillanatig habozni látszott. - Daniel, te pedig minden elemet egyformán uralsz. - Egy ideig

elgondolkodva meredt az ijedt fiúra. „*Vajon most mi járhat a fejében?*” töprengett, de aztán a kék szemek tovább siklottak. Úgy tűnt hogy a mágusnő észre sem veszi a sárkányokat, mert egyszer sem szólt hozzájuk, vagy akár csak nézett rájuk mindez idő alatt.

„*Gondolom feltűnt hogy téged nem illett jelzővel.*” súgta oda neki Iola.

„*Igen. De miért nem? Talán nem vagyok se bátor-szívű se nemes-lelkű.*” mondta szomorúan a Sárkánynak, aki vigasztalás képen egy képet küldött neki amin szeretetteljesen átöleli. Ettől kicsit vidámabb lett ugyan, de még mindig eléggé nyomasztó volt a hangulat. Ez a nő úgy uralta jelenlétével a helyet, hogy még a legvitézebb hadúr is kicsire húzná magát.

- Most pedig szeretném ha tartanánk egy kis gyakorlatot. Pár egyszerű feladat, de elvárom hogy a legjobb formátokat hozzátok. - Intett hogy álljanak fel, amit egy pillanat alatt teljesített mindenki.

Majd pedig egyesével magához szólította őket. Elsőnek Emilin-t aki azt a feladatot kapta hogy próbáljon meg egy elszáradt virágot új életre kelteni. Többé kevésbé, de sikerrel járt. Aztán forgószelet keltett maga körül – a többiek prüszköltek a felkavarodó homoktól - , majd végül pedig egy emberfej nagyságú követ kellett megemelnie. Ez már meghaladta a képességeit. A kő ugyan billegett jobbra balra miközben Emilin próbálta megemelni. Hiába kiabálta a „Kő emelkedj!”, „Fel!” varázsszavakat és ráncolta a homlokát, semmi lényeges nem történt hatására. Reg következett. Neki egy tűzlabdát kellett létrehoznia elsőként, akkorát amekkorát csak tud.

Dinnyenagyságúra sikeredett, aztán elkezdte dobálgatni ide-oda, de miután majdnem felgyújtotta az egyik asztalt a mágusnő rászólt, hogy inkább próbáljon meg a homokból várat készíteni a lába elé. A „Homok állj össze!” vezényszavak és bizonyos kézmozdulatok hatására pillanatokon belül kész is

lett. Ez után neki is a követ kellett megemelnie. Sikertelenül is de csak pár pillanatra és pár centire tudta megtartani, majd dühösen belerúgott egy nagyot, és elkáromkodta magát, mert majdnem beletört a lábúja. A nevetést mindenki magába folytatta mert tanáruk szemöldök ráncolva parancsolta vissza az érintette helyére. Daniel számára is eljött az idő. Most mindenki szeme láttára kellett próbálkoznia. Szépen lassan odasétált a trónszékhez és várta az utasításokat hogy mit kell csinálnia.

- Daniel, most te következel. - Szólt neki a Mágusnő, a már előtte álló fiúhoz.
„*Hajrá!*” - buzdította őt Iola, és fojtott izgalom sugárzott belőle, és egy helyben toporgott.

- Szeretném ha te elsőnek a követ próbálnád megemelni. Olyan magasra amennyire csak tudod. És mivel te képes vagy szavak nélkül is varázsolni, ezért így tedd meg. - Mondta könnyed hangon.

- De én...- szabadkozott volna de a nő felemelte mutató ujját figyelmeztetően.

- Csak tedd meg. Érezd, tudd, cselekedd. - mondta olyan hangon hogy a fiú beleborzongott. Odafordult a kő felé és igyekezett minden mást kizárni.

„*Kő! Emelkedj!*” kiáltotta az elméjében de semmi nem történt. A kiszemelt tárgy pihent tovább nyugodtan. Megpróbálta újra Emilin példáját használva a „*Fel!*” parancsal, újra és újra, igyekezett változatosabb igéket találni, hátha egyszer csak sikerrel jár. Már éppen feladni készült, és ránézett mágusnőre, hogy bevallja képtelen rá, mikor megszólalt.

- Rossz úton haladsz. - emelkedett fel ültéből. - A szavak hang nélkül jelentéktelenek. - Mondta könnyedén és odasiklott mellé. - Inkább irányítsd elmédet célpontodra. Tapogasd körbe vele, érezd minden egyes kiszögellését. Miután már tudod annak minden titkát, te uralod. Ekkor tedd meg amit csak akarsz vele. - a monológ végén kezét a fiú vállára helyezte és rámutatott a kőre. Az hirtelen felemelkedett, közelebb jött hozzá és a lába előtt puhán leszállt a homokba.

- Érezd! Tudd! Cselekedd! - harsantak erőteljesen a szavak. Ennek hallatán újult erővel veselkedett neki és igyekezett ezzel a megközelítéssel próbálkozni. Elméjében lassan megalkotta a kő részletes képét, körbe forgatta és valóban már el is kezdte érezni a tárgyat. Ott volt előtte, de ugyanakkor a fejében is. Tudta hogy az a darab kő az ő része, egyszerűen így volt. Mintha vele együtt született volna. „*Azt akarom hogy megemelkedjen.*” suhant egy gondolat végig a fejében, majd egy váratlan pillanatban a szikla a magasba röppent és meg sem állt amíg el nem érte a fejmagasságot. A társaság tagjai csak egy halk „*azt a mindenit!*” leheltek maguk elé. Emilin szájtátva meredt erre a szokatlan képre. Reg pedig beleütött egyet a mellette álló sárkány vállába és felé mutogatott. A fiú úgy érezte hogy most bármit képes lenne ezzel a kővel csinálni. Elkezdte pörgetni, forgatni, hintáztatni. Olyan érzés volt mintha csak a kezét vagy lábát nyújtaná ki, mozgatná meg.

- Szeretném ha ezt a követ most darabokra törnéd de a darabok maradjanak a levegőben. - jött az egyértelmű utasítás a háta mögül. „*Semmi akadály.*” mondta magában. Úgy érezte ebben a pillanatban, hogy nincs semmi amit ne tudna megcsinálni ezzel a tárgyal. Mintha csak az öklét szorítaná be a kő oly könnyen repedt végig szélteben hosszában. Ebben a pillanatban azonban megszűnt a kép a fejében, és eltűnt a célpont érzete is. A sok kicsi kavics esőként záporozott a homokba. „*Mi történt? Mintha meg szűnt volna létezni a kő.*” értetlenkedett magában.

- Bocsánat Souandre mágusnő. Elvesztettem az irányítást. Nem értem miért. - Közölte kudarcát, és letörölte homlokáról a verejtékeket. A nő visszasiklott ülőhelye mellé és kezét lágyan a háttámlára tette.

- Semmi baj Daniel. Nem is vártam hogy most rögtön képes leszel rá. Ül le és fújd ki magad. - Intett a szék felé. - Kudarcodra felettébb egyszerű a magyarázat. Beleestél abba a hibába amibe mindenki más is, aki nem elég felkészült egy ilyen mágikus módszerhez. Nem gondolkodtál következetesen. Menj vissza a helyedre és elmagyarázom. - Ahogy a fiú Leült Reg mosolyogva felmutatta hüvelykujját és Emilin is egy alig halható „*Szép volt!*” -ot sűgött oda neki. Iola felől öröm és büszkeség sugárzott. Büszke volt rá hogy egyedül csak az ő Lovasa tudott felemelni egy követ pusztán mágiával, szavak nélkül.

- Elmédben szépen megfogalmazódott a célpont képe, ezért tudtál vele bármit megtenni. Azonban nem gondolkodtál előre. Ha megváltoztatod egy tárgy állapotát, értem ez alatt a sűrűségét, térfogatát, anyagát, akkor előre kell gondolnod a végeredményre, hogy a megváltozás pillanatán túl

is urald azt amivé lett. - Magyarázta a mágusnő és közben elkezdett járkálni az összegyűlteket között, vagyis inkább a belépőhöz hasonló módon siklani. Érdekes volt látni hogy a nála sokkalta nagyobb, veszedelmes Sárkányok is félrehúzódtak az útjából és szemükben néha néha felderengett a félelem. Olyankor biztos azt képzelték el hogy mire lenne képes ez a látszólag törekeny nő. Azt biztos hogy külseje csak addig téveszt meg bárkit is amíg nem látja azt a fenséges tartást, nem hallja azt a fagyos hangot, és nem néz azokba a hideg, kemény szemekbe. Aki ezeket megteszi azonnal észre fogja venni hogy ez a nő a pusztá gondolatával képes lenne tömegeket pusztítani, olyan erőt sugároz.

Az órán ez után többnyire a mágia alapjairól beszélt. Honnan ered, milyen formái vannak, hogyan lehet irányítani, és hasonló dolgok amit Daniel már hallott Mahser-től. Persze ezért figyelmesen hallgatta, jó volt emlékfriessítőknak, meg azért megtudott pár apró részletet is ami kimaradt nála. Az óra pontosan egy órán át tartott. Bár hosszabbnak tűnt ez az idő a megszokottnál, ezzel mindenki egyet értett. Miután befejezték, a mágusnő elkészönt, elmondta hogy legközelebb is ugyan itt lesz megtartva a tanórájuk, és hogy készüljenek fel a következő, Ismeretek tantárgyra, majd tovasiklott az udvar előtt haladó út felé. Ez után a fiatalok összeültek beszélgetni.

- Ez igen, igen érdekes volt. De komolyan, azon kívül hogy a frászt hozza rám ez a nő, azt hiszem sokat fogunk tanulni tőle. - Törölgette meg homlokát Reg. Már jócskán délfele járt az idő és egyre melegebb kezdett lenni az árnyékot adó fák takarása ellenére is. A Sárkányok persze jól érezték magukat lévén ők nem annyira érzékenyek a hőmérséklet változásokra.

- Valóban. Kíváncsi vagyok hogy az Ismeretek órán mit fogunk tanulni... - gondolkodott el a lány.

- Ismereteket? - mondta gúnyosan Reg. Daniel csak nevetett a két ifjú civódásán.

- Szerintem ilyen általános dolgokat mint: Mi merre található, mitől esik az eső, milyen anyagokat nem érdemes összekeverni, és hasonlók. - Fejtette ki a véleményét a fiú.

- „Szerintem is valami hasonlóról lesz szó.” - szólalt meg Rodal a Lovasa mögött. Hangja mély volt és erőt sugárzó. Most történt először mióta találkoztak hogy hozzá szólt.

- Caleb, szerinted mennyi az esélye annak hogy most rögtön hőgutát kapjak? - Tette fel Reg a kérdést Sárkányának. Majd hanyatt dőlt székébe úgy hogy a támlát megtámasztott a mögötte lévő lény lábának. Majd kezével kezdte legyezni magát.

- Talán csinálhatok egy kis szellőt. - Ajánlkozott Daniel és meglengette a kezét.

- Hagyd csak. Most egy eső kellene, mert úgy csak a meleg levegő mozogna. - nézett vágyakozóan az ég felé, Caleb közelebb húzódott hozzá és szárnyával próbálta legyezni, de szemmel láthatóan sem sokat segített az izzadtságban fürdő fiún. Danielnek is melege volt, de ő jobban bírja a hőséget lévén feléjük a nyár mindig forró, mint egy kohó, így hozzászólt.

Sokáig még a hőségről beszélgettek, így talán kicsit elterelheték a figyelmet és elüthették az időt amíg tanáruk megérkezik. Úgy húsz percet váraoztak mire feltűnt egy öreg bottal járó ember a fák árnyékában. Öltözéke szerény volt egy egyszerű homokszínű, vékony szövet nadrág, egy papucs és egy lenge világosszürke gyapjú ing, valamint egy szalmakalap a fején. Ahogy közelebb bicegett botján, zöld szemében látni lehetett valami fiatalos életkedvet, rövid hullámos ősz hajának csupán a vége lógott ki a kalap alól. Hatalmas puffanással roskadt le az indákból font székre. És zsebéből húzott kendővel megtörölgette csupa-ránc arcát.

- Rekkenő hőség van ma. Az agyvizem is felforrt mire idejöttem. Szerencsére a jövő héttől nagy esőzések lesznek. Ettől sajog a hátam. - nevetett kedvesen. Hagja recsegő volt de fiatalos mégis. Első ránézésre Reg öreg kori mása jutott eszébe róla mindenkinek.

„Legalább ő már egy jó humorú tanárnak látszik nem úgy mint az a Souandre.” vonta le következtetését Iola. És sóhajtott egy nagyot. Talán megkönnyebbülésében.

- No akkor essünk túl a ceremóniákon. - Az öregember talpra küzdötte magát és odabicegett Emilinhez, aki azonnal felpattant a székből.

- Kisasszony az én nevem Alan Hatton, örvendek a találkozásnak. - recsegte kedvesen és hangjában is a tisztelet csengett miközben meghajolt amennyire a kora engedte. Emilin hasonló módon viszonzta a fogadtatást. Az öreg ember tovább állt Reginald-hoz.

- Jó uram az én nevem Alan Hatton, örülök hogy megismerhetlek. - Hangja kicsit keményebb volt, mint egy férfi aki egy férfhoz beszél. Reg széles mosollyal viszonzta a köszöntést és egy határozott kézfogás közepette mutatkozott be. Most következett Daniel.

- Jó uram én Alan Hatton vagyok, örülök hogy megismerhetlek. - a fiú hasonló módon mutatkozott, be. Ekkor az öreg visszabicegett a székhez, megfordult és mélyen meghajolt.

- Hatalmas Sárkányok. Megtiszteltetés találkoznom veletek. Alan Hatton vagyok Lovasaitok tanítója. - Minden Sárkány biccentett vagy kicsit meghajolt felé. Szemlátomást értékelték hogy ő már észrevette jelenlétüket. Sőt még köszönt is nekik.

- Akkor azt hiszem ezen túl is vagyunk. - kényelembe helyezte magát, és játékos fény csillant a szemében. - Mint gondolom feltűnt nektek a mai napon együtt vagytok, Lovas és Sárkány. Ez azonban egy ideiglenes dolog. Ezen a héten még így lesznek megtartva az órák, aztán a gyorsabb haladás érdekében külön fognak lebonyolításra kerülni. - nézett végig mindenkin mert enyhe mocorgás lett úrrá soraikban ahogy összenéztek a megszólítottak - Azonban aggodalomra nincs ok. Na jó talán csak egy kevéske. - nevetett könnyedén - A tanárok vigyázni fognak Lovasaitok, Sárkányaitok testi és szellemi épségére amennyire csak emberileg... – kicsit félrefordított a fejét arra nézve ahol ő és Souandre is bejött- ...és nem emberileg is lehetséges. - most a Sárkányokra emelte tekintetét. - Úgyhogy aggodalomra az égvilágon nincs ok. - Némi nyomatékot tett hangjába, a meggyőzés végett. - Most azonban térjünk rá arra amiért valójában én most itt vagyok. A tanításotok. - Csapta össze a kezét. - Ki tudja hogy mit is fogok tanítani? - nézett körbe a jelenlévőkön.

- Ismereteket. - Vágta rá hangosan Emilin. Az öreg fellelkesülve helyeselt, majd felpattant a székből és közelebb bicegett hozzájuk. Ekkor tűnt fel hogy a botját csontból készítették. Minden bizonytalansággal sárkány csontból.

„*Szerinted hogyan tett szert sárkánycsontokra?*” - kérdezte meg a fiú Iola-t, miközben az öregember folytatta beszédét.

- Joggal kérdezhetitek, hogy ez mi a fenét is jelent? - Mindenkin végignézett. Besétált két asztal közé ott is körbenézett, majd visszabicegett a trónszékhez. - Történelem, kémia, fizika, biológia, asztrológia, írás, olvasás, rúnák megfejtése, kultúrák, népek és szokásaik... és még hosszasan sorolhatnám a tudományokat amiket ez a név összefoglal: Ismeretek. Bizony ám... - Vett egy nagy levegőt majd széles mosolyra húzta a száját a rémült tanítványait látva.

„*Nem tudom. De nem úgy néz ki mint aki ölt érte. Talán már nála is öregebb, vagy csak kapta valakitől.*” - mondta véleményét a sárkány a beálló rövid szünetben. Az öreg közben hasát csapkodta a nevetéstől, majd vett egy mély levegőt és folytatta.

- No de azért nem kell ennyire megrémülni, ezt a rengeteg tudást nem a mai nap fogom mind a fejetekbe tuszkolni. - Mosolygott szélesen. - Szépen lassacskán. Először is szeretnék olyan dolgokról, lényekről beszélni ami mindennap körülvesz titeket. Ki akar egyet mondani? - nézett kérdően mindenkire, és úgy tűnt pár pillanatig hogy senki sem fog válaszolni.

- Souandre mágusnő – mondta félénken Reg. Nem igazán lehetett megállapítani hogy ez most egy válasz volt vagy egy kérdés a kérdésre. Ezt hallva az öreg ha lehet még szívből jövőbb kacajt hallatott, majd odabotorkált a fiú asztalához.

- Példának nem is rossz. - Reg egy kicsit megkönnyebbült. - De beszéljünk ma inkább valami másról. Ezt az információt majd akkor tanuljátok ha odaértünk. Valaki, valami mást? - Lehetett hallani ahogy jártak a tekervények. Reg az asztalát kopogtatta mutatóujjával. Emilin homlok ráncolva nézett valamit maga előtt. Végül Daniel szólalt meg.

- Sárkányok – Egy pillanatra minden szempár rászegeződött.

- Nem rossz ifjú. De ezt egy külön órán fogjuk kitérgyalni. Bár... - vakarta meg állát az öreg. - ... mivel a következő órák lenne a Sárkányok, amit szintén jómagam tartok. Talán megcserélhetnék. - végül biccentett egyet. - Ám legyen. - Odabotorkált Rodal-hoz, meghajolt, majd súgott neki valamit aminek hatására a Sárkány bólogatott, majd tovább adta a többieknek is suttogva.

- Tehát, mi a legalapvetőbb dolog amit a Sárkányokról tudunk? - Tette fel a csöppet sem olyan

egyszerű kérdést. Reg magasba lendítette a kezét, mire a vén tanár biccentett felé, jelezve hogy mondhatja ami az eszébe jutott.

- Pikkelyesek? - kérdezte a fiú. Caleb csak a szemét forgatta, és megrázta hatalmas fejét amolyan „Reménytelen eset” szerűen.

- Igen ez a megállapítás igaz, de jelen esetben nem a helytálló válasz. Még valaki? - recsegte és várta a következő választ.

- Nemes lények. - Mondta Emilin kihúzva magát.

- Bizonyos esetben ezt is elfogadnám helyes válasznak, de ez nem az az eset. - csóválta meg fejét, úgy hogy a szalmakalap majdnem leesett róla, majd elbicegett a lány előtt. Daniel is gondolkodott egy sort, majd csupán egyetlen dolog jutott eszébe.

- Az hogy léteznek. - Mondta ki. Iola-n a félelem hasított végig, félt hogy Lovas valami szemtelenséget mondott, és hogy ezért valami büntetést fog kapni.

- Pontosan! - helyeselt lelkesen Hatton mester. Mindenki csak kikerekedett szemmel nézett rá, még a Sárkányok is. - Ez a legalapvetőbb amit tudunk rólunk. - nevetett halkán. - Az óráimon nem csak a temérdek tudást fogom a fejetekbe sulykolni, hanem megtanítalak titeket használni az elmétek.

Látni a kérdések mögött rejtőzítő kérdést, az igazság mögött megbúvó igazságot és a sorok között való olvasást is. És minden ilyen furmányos agytekerő fondorlatot.

Kis mulatság

Az öreg ember órái felettébb hangulatosak és érdekfeszítők voltak, bár könnyűnek nem lehetett mondani. Nem egyszer követelte meg hogy használják a fejüket, és mindig ha jól válaszolt valaki, kapott egy pontot. Ez valójában egy tollvonás volt a Hatton mester zsebében meglapuló könyvben a megfelelő név alatt. A Sárkányok órán olyan ismeretekre is szert tettek amiről eddig fogalmuk sem volt. Hogy milyen szerveik vannak, mi alkotja a bőrüket, mi zajlik le a testükben nap mint nap és hasonló szemmel nem látható dolgokat. Danielt megdöbbenette hogy már lassan egy éve él egy sárkánnyal együtt, egy évig élt Sárkányok között és mégis mennyi minden van amit még nem tud róluk.

„Néha mikor már azt hiszem mindent tudok rólad, kiderül hogy még mennyit nem.” - üzenté Iolának az óra végén.

„Én az Emberek órára leszek kíváncsi. Szerintem ott majd az ellenkezője is igazzá fog válni. Hogy én mennyi mindent nem tudok rólad.” - bólogatott a Sárkány. Aznap még egy órájuk volt miután az ismereteken tanultak némi történelmet is, az pedig a Vívás. Mindenki félve ment Ben mester kunyhójához ami a poros út végén volt ott ahol Daniel-ék földet értek. A nagydarab ember öblös hangján köszöntötte az ifjakat. Majd az egyik homokkal teleszórt téglalap alakú helyhez vezette őket. A sárkányok szépen leültek a széles míg a fiatalok egész a közepéig követték mesterüket.

- No akkor lássunk is neki néhány alapvető technika elsajátításához. - Csapta össze kérges tenyerét, megfordult és elsétált a homokkal felszórt terület másik szélére és kikapott a homokból egy vastag fa kardot. Mindenki csak értetlenül állt. Mikor hátra nézett elkerekedett a szeme. - Azok a kardok nem fognak maguktól a kezetekbe sétálni ifjak! Gyerünk szaporán! - Mindenki felkapott egy fakardot ami nem messze volt letámasztva a faház oldalának és visszasétáltak vele.

- Tehát. Sárkányok ti maradjatok ott ahol most vagytok. És ne gyertek be a homokos területre csak ha én megengedem. - Intette a Sárkányokat. - Most pedig Reginald, Daniel aztán Emilin így fogtok sorban következni. Vívási tudás alapján határoztam meg hogy hányadikok vagytok a sorban. - Ennek hallatán Reg kihúzta magát és önelégülten mosolygott. De nem sokáig élvezhette az egóját mert a Ben mester kihívta hogy küzdjön meg vele. Ennek hallatán a remegés fogta el őt.

- Jól figyeljete, mert tanulságos lesz ez a küzdelem. No fiam harcra. - Bár kivételesen Ben-nél is fakard volt, de azért hátán még mindig ott fityegett hatalmas pallosa. „Lehet hogy azzal alszik?” élt a gyanúval Daniel.

Ahogy nekikezdték a harcnak jóformán minden mozdulat, mozdulat sor végén tanácsokkal látta el őket, hogy mit hogy érdemes csinálni. Hihetetlen volt látni azt az eleganciát amivel mozgott, és azt hogy egyáltalán nem fáradt el. Mintha csupán egy legyet akarna elhajtani, annyi erőfeszítést tett, mégis Reg-nek egyszer sem sikerült még csak a közelébe kerülnie is. A csata végén hatalmas döngéssel esett a földre a fiú, mivel ellenfele az oldalába vágta kardját. Fájdalmasan masszírozta bordáit a földön. Caleb azonnal felpattant és már indult is volna Lovasához de Ben figyelmeztetően intett a fa kardjával.

- Azt mondtam nem jöhetsz be amíg én meg nem engedem. - mondta ellenkezést nem tűrő hangon. De a Sárkány ennek ellenére is odasietett és veszedelmesen vicsorgott a férfitra.

-”Ilyet még egyszer ne merj csinálni mert széttéplek.” - morogta oda neki. Hallatára Ben jóízűen felkacagott. Mindenkit meglepett viselkedése ugyanis nem szokott jókedvűen kacarászni az ember ha egy Sárkány fenyegeti meg.

- No azt szeretném én látni, drága barátom. Most pedig uzsgyi innen vissza, amíg ki nem jövök a békétüresemből. - biccentett a küzdő-pálya széle felé.

- „Gyere Reg.” - már éppen segítette volna fel Lovasát mikor Ben sokkal erélyesebben rászólt.

- Ne segíts neki! És most rögvést kímész a széléhez mert legközelebb nem szólok, csak ütök! - szemöldökét ráncolta és újával a megnevezett helyre mutatott. A Sárkány azonban nem törődött vele. Ekkor olyan történt amire senki sem számított. Ben egyel közelebb lépett a hatalmas teremtményhez, mire az a fogaival kapott felé, de a férfi egy ügyes mozdulattal félreugrott és a

fakard recsegve tört ketté a Sárkány fején. Caleb úgy tűnt hogy ettől megszedült. Ugyanis az a fa kard tömör szálas fából volt kifaragva amivel még egy lovat is le lehetne ütni nagyobb erőfeszítés nélkül.

- Most már tudod hol a helyed vagy kérsz még néhány sebet? - jött a kérdés a harcostól, majd kezét a pallos markolatára tette. Hihetetlen hogy szemében mennyi magabiztosság ült. Tudta hogy még egy Sárkány sem ellenfél neki.

Az óra második felében a három Sárkány némán és szobor mereven ült a küzdőtér szélén és csak néha szisszentek fel mikor Lovasuk éppen egy erős ütést kapott valamely végtagjára. Ben mester úgy magyarázta ezt hogy „szokniuk kell a fájdalmat, míg meg nem tanulják figyelmen kívül hagyni.” Caleb néha az orrát masszírozta és halkán morgott. Nem fenyegetően inkább csak magában zsörtölődött. Nem is csoda. Egy karvastagságú megmunkált fadarabot törtek el rajta úgy mint egy fogpiszkálót. Mikor Daniel-re került a sor fel volt készülve hogy nem ússza meg ép bőrrel. Ennek az lett az eredménye hogy óra végén megdicsérte Ben mester, hogy milyen jól tűri a fájdalmat. Aztán mikor elmesélte a fiú hogy mikén ment keresztül, a nyíl, a sebe, és hogy egy sárkányfaluban élt sokáig, a férfi büszkén veregette meg a vállát – ami majd leszakadt ettől – hogy ilyen próbákon kell átesnie egy férfinak, hogy jó harcos legyen belőle. Emilin -nel azért óvatosabban bánt, bár így is a földön kötött ki a lány gyakran, és több sebből is vérzett.

Óra után visszamentek mind a hatan a házaikhoz, de útközben megbeszélték hogy tartanak egy kisebbfajta ünnepséget, ahol jobban megismerhetik egymást, és szórakozhatnak is egy keveset a kellemesen ropogó tábortűz mellett. Bár amilyen meleg volt nem biztos hogy lesz bármi is abból a tábortűzből.

Daniel amint felment a házba azonnal leborult az ágyba, és ugyanazzal a lendülettel fel is pattant. Kapott néhány szép nagy és lila zúzódást a hátára a könyökére és a bal combja is iszonyatosan sajgott. E mellett már szinte kellemes bizsergés volt az izomláz. Iola csendben lefeküdt a párnájára és szótlánul figyelte Lovasát. A fiú inkább úgy döntött hogy lefürdik. Bár ez a tevékenység sem ment túl könnyen. A sárkányt kellett megkérnie hogy mosdassa le, mert mikor a szappanért nyúlt jött rá hogy ujjai görcsben állnak és csak gyötrelmes küzdelmek árán tudja megfogni a szappant, ami azonnal ki is csúszik a kezéből. Iola óvatosan bedörgölte miközben párszor ő is felszisszent Lovasa fájdalmán, majd leöblítette pár vödör vízzel. Miután végzett még az öltözködésben is besegített. Ez után a fiú odadőlt a Sárkány oldalához és hangosan felsóhajtott.

- Nem lesz olyan egyszerű ez a kiképzés. - hangjában bánat csengett, mert eszébe jutottak a szülei. Mindig is arra nevelték hogy ne hátráljon meg semmi elől, legyen mindig elszánt és érje el a céljait amiket kítűzött, ha kell tűzön vízen át.

- A víz megvolt. - mondta halkán. Iola köré gömbölyödött és halkán dorombolt miközben Lovasa álmra hunyta a szemét.

Kopogásra riadt fel és máris a kardját markolta volna, ha az nem méterekre heverne az ágyon. Iola is támadásra készen megfeszítette izmait, és gyorsan körbe nézett. Bele tellett egy percbe mire mindketten lenyugodtak. Túl sok időt töltöttek el a vadonban, ellenséges katonáktól, és mindenféle veszélytől tartva. Daniel felkapott gyorsan egy inget a pólójára, majd kinyitotta az ajtót, amiben Reg állt széles mosollyal. Az ajtóból meglepő módon kellemes hűvös áradt. „*Úgy tűnik itt az éjszakák hidegek, míg a nappalok perzselnek.*” állapította meg.

- Egy órája ment le a nap. Már a tábortűz is kész. Emilin szerzett némi húst megsütni. - foglalta össze az eseményeket a fiú. Ahogy Daniel átnézett a válla fölött meglátta a ropogó tüzet Caleb-et aki még mindig mogorvának tűnt, Emilint amint a húsokat készíti elő, de sehol nem látta Rodal-t.

- Tudsz zenélni? - jött a váratlan kérdés és már is ott volt egy furulya az orra alatt.

- Egy kicsit, de ha mulatni szeretnél és nem jajveszékelnél akkor ne akard hogy játsszak. - mondta jókedvűen, majd intett Iola-nak hogy lent találkoznak.

Miután feltették a húsokat sülni, és Reg el is mesélte az első mulatságos történetét a hangulat egyre csak jobb lett. Már már a sebeiket is elfelejtették a sok nevetéstől. Valakinek mindig volt valami vicces története, ami vele, vagy mással esett meg. Közben néha rázendítettek egy egy jól ismert

nótára amit Reg gitárral, vagy furulyával kísért. Meglepő volt, mert senki sem nézné ki a fiúból hogy ilyen jól ért a hangszerekhez. Emilin meg rengeteg dalt ismert, olyanokat is amikről még csak senki sem hallott. Állítólag a nagymamája énekelte ezeket és ő megjegyezte. Kiderült hogy Reg a Fűrészfog-hegység lábánál lakott és úgy találkozott Caleb-el, hogy szó szerint belebotlott, mikor még a Sárkány kicsi volt. Így lett belőle Lovas. Emilin-nek azonban érdekesebb a története. Ő Rodal-t már kicsi kora óta ismerte, és egy viharos éjszakán mikor az eső elől védte meg jött létre a kötés köztük. Elképesztő volt hallani hogy valaki nem az első találkozásakor válik Lovassá. Daniel is elmesélte hogy hogy talált rá Iola-ra, amit mindenki kíváncsian végighallgatott és aztán hitetlenül csóválták a fejüket. Legalábbis azt a részt nem hitték el mikor a tojás után ugrott, hogy megmentse - És még engem tartanak bolondnak. - horkantott Reg és megpróbált egy darab levelet az egyik hajtincsére kötni. - De ha te normális vagy, hogy utána ugrasz egy sárkánytojásnak, akkor én vagyok a legértelmesebb ember a világon. - Miután műveletét siker koronázta mosolyogva nézett körül hogy véleményezzék. De mivel csak nevettek rajta folytatta. - Apropos sárkánytojás. Ettetek már omlettet belőle? Ha én még a tojásban találtam volna rá erre a mamlaszra – bökött újával Caleb-re – tuti hogy csináltam volna egy pompás vacsorát belőle. - cuppantott egy hangosat. A szóban forgó személy erre horkantott egyet mosolyogva.

-”Apropos vacsora. Ha ez a kis mitugrász nem lenne a Lovasom már rég felfaltam volna jóízűen. De hát sajna...” - bökött fejével a fiúra, majd mindketten elnevettek magukat. Úgy tűnt szeretnek viccelődni egymással. Emilin csak a fejét rázta.

- Én gusztustalannak tartok minden olyat ami sárkányból készül. - szögezte le. - Ha belegondolok hogy az a kabát, vagy az omlett akár Rodal is lehetne... - nyomatékosítás képen megrázta magát. Mindenki ijedtére, Reg ugrott fel ültéből és már ott is volt gitárja a kezében.

- No ha már kitérgyaltuk a sárkányok elfogyasztásának módozatait. - sandított a háta mögött fekvő Caleb-re. - Hölgyem, uram. Javaslom mozgassuk meg elgémberegett, és kékre zöldre vert tagjainkat. - Sárkánya csak a szemét forgatta – Nem tudom ismeritek e ezt a kis bordalt. - majd azon nyomban rázendített.

Cimborák! Fel hát halljátok énekem!
Táncoljunk, vigadjunk, egy korsóval én nekem
Mulassunk, meséljünk, bánatot felejtünk
Vidámság szájon, mert ez kell most mi nekünk.

Hűsítő borunk segít majd benne
Gyorsan hát töltsél, a bánatunk menne
Énekeld velünk a bor édes dalát
Táncolj és karolj egy csinos kis babát

Együtt mulatva táncolták körbe a tábortüzet, közben a Sárkányok is zümmögtek a ritmusra és ingatták hatalmas fejüket jobbra balra. Ezek után mindannyian nevetésben kitörve roskadtak vissza helyükre. Késő estig mulatoztak, és időközbe Rodal is befutott hozzájuk, pontosabban szólva berepült. Kiderült hogy vadászni ment és egy érdekes pikkelyes, de mégis néhol szőrös hatalmas fenevadat ejtett. Iola gyanakodva szimatolta meg, mert még ő sem látott ilyet.

- Amúgy meg mi a csuda ez? - Kérdezte Reg egy bottal megbökdösve a tetemet. - Mintha egy Sárkány félrelépett volna egy bikával. - tanulmányozta az állta fején lévő szarvakat. Ez a kijelentése a Sárkányok körében hatalmas nevetést váltott ki.

- Ez egy Kir'rát, szerintem. - jelentette ki Emilin. - Még Ben mester mondta mikor ideérkeztem hogy élnek itt Kir'rát-ok. És mivel fogalmunk sincs mi lehet ez...- vont a vállát. Daniel közben kivet a tűzből egy darab égő fát és azzal világította meg az embernél legalább fél méterrel nagyobb marmagasságú lényt, aminek a hátán hatalmas szőrösomók meredtek az ég felé. Vaskos patái voltak és lapos tompa fogai. „Legalább növényevő” állapította meg.

- Mint a tüskék... - mondta ki hangosan a fejében összeálló képet mutatva a szörny hátán meredező szőrre. - Ilyen lényeket láttunk a falon idejövet. - Nézett Iola-ra aki csak bólintott egyetértése jeléül.

- „*Ha kivizsgáljátok magatokat, akkor szeretném végre elfogyasztani. Vagy inkább titeket faljalak fel, és ezt hagyjam itt?*” - kérdezte elég rémisztő hangvitelben Rodal. A másik két Sárkány hallatán mérgesen nézett rá, és egy egy lépést közelítettek Lovasuk felé védelmezően. Szerencsére a nagyobb Sárkány csak viccnek szánta és szélesen elmosolyodott.

„*Érdekes humora van. Én inkább hátborzongatónak mondanám mint elbűvölőnek.*” fejtette ki véleményét Iola.

- Legalább ízlik? - Szólt hátra pár perc múlva Emilin mikor már mind visszaültek a tűzhöz.

- „*Nem rossz.*” - foglalta össze röviden a véleményt a megszólított.

- Emlékszem mikor Iola először hozott haza egy nyulat. - szólalt meg Daniel. - Még a hideg is végigfutott a hátamon mikor arra gondoltam hogy az a kicsi és törekeny lény valójában egy vérszomjas ragadozó. - fújta ki a levegőt miközben a táncoló lángokat nézte.

- „*Vérszomjas ragadozó? Megmutassam neked milyen egy vérszomjas ragadozó?*” - incselkedett sárkánya majd a következő pillanatban hatalmas nyelvcsapásokkal borította hanyatt és folytatta nyalogatását.

- Ne! Iola! Hagyd abba! Ne csikizz! - röhögéstő könnyesen próbálta eltolni magától a hatalmas sárkányt.

- „*Nesze neked vérszomjas ragadozó.*” - mondogatta közben Iola. Körülöttük mindenki a hasát fogta a nevetéstől.

Miután a Kir'rát is lassan elfogyott mindannyian felmentek a házaikba hogy felkészüljenek a másnapra, ami valószínű még keményebb lesz.

A furcsa idegen

Telt múlt az idő, mintha csak hajtanák úgy rohant a kemény kiképzés alatt. Daniel észre sem vette hogy már el is telt három hónap. Jól haladt a tanulmányaival, a mágikus tudása úgy gyarapodott mint eső után egy patak, a kard is már fegyvernek számított kezében és nem csak egy darab fának. Fura volt számára viszont az hogy minden tanáruk aki akár több száz évvel is idősebbek voltak nála egyöntetűen azt kérték hogy tegezzék őket. A Szigeten ugyanis mindenki mindenkit tegezett. Néhány héttel az első tanóra után. Iola, és a többi Sárkány megismerkedtek tanárjukkal egy majdnem ezer éves hímmel aki annyi tudás birtokosa volt amit ép ésszel fel sem lehet fogni. Feron mester első óráján Lovasaikkal együtt vettek részt.

- „*Nem az a fontos ami mögötted áll, és nem is az ami előtted van még. Egyedül csak is az számít hogy mi van itt belül.*” - mondta, miközben mutatott a mellhasára egy alkalommal tanítójuk. Öreg sápadt-zöld pikkelyein szikrázott a napfény ahogy járkált előttük. Hangja a legmélyebb és legzengőbb volt amit valaha is hallottak, de olyan melegséget és nyugalmat árasztott amit még sosem éreztek.

- Rodal -nak most egy megemésztett Kir'rat. - Suttogta Daniel fülébe Reg, majd ez után remegtek az elfojtott nevetéstől.

- „*Nálam csupán önmagatokról fogtok tanulni, saját lényeteket ismeritek meg. És majd mikor már urai vagytok szellemeteknek, és húsotoknak. Akkor álltok csak készen hogy méltók legyetek a Sárkány névre.*” - hangozta tovább.

- Látod Iola. Egy valamit már tudunk Nem vagy sárkány. - bökte oldalba prüszkölve a megneveztetett Lovasa. Válasz képen csak egy gyilkos pillantást kapott

„*Majd ha leharapom azt az idióta orrodát, megtudod hogy milyen Sárkány is vagyok.*” - jött a dühös felelet. - „*És talán neked sem ártana odafigyelni rá mert hasznos dolgokat mond.*” - egészítette ki.

„*Jól van na. Tudod hogy csak viccelek.*” - csitítgatta sárkányát. - „*És nem is idióta az orrom.*” - dörgölte meg az említett testrészt. Az óra további felében mélyenszántó gondolatokkal ismerkedtek meg. De a vége felé a bölcs, öreg, viccesre vette a figurát és Hatton mesterhez hasonlóan folytatta a tanítást.

A legérdekesebb és legélvezetesebb órák akkor voltak mikor a két öreg mester együtt tartották az Ember és Sárkány órát, ahol végre Lovashoz méltó bánásmódban és kiképzésben részesülhettek. Levegőben vívott csaták, földön, vízben és ezek között. Ilyen eseményeken kellett számot tenniük tudásukról, és ez mindenkinek tetszett. Úgy fogták föl mint játékot. Souandre mágusnő óráin a csönd dominált. Leginkább csak ő beszélt és ontotta magából a szabályokat, törvényeket, és az utasításokat. Bárki is volt, bármi is volt, hozzászólt hogy ő mindenkinek felett áll.

Egy esős nap mikor egy tengerparti óráról tértek visszafele egy széles, poros úton, úgy zuhogott mintha dézsából öntenék, és éjszakai sötétség kerekedett. A fiatalok sárkányaik szárnyai alatt caflattak a hatalmas sárban. Éppen egy erdősávot próbáltak megkerülni a poros földúton.

- Egy hétig súrolhatom a csizmám mire lejön róla majd a sár. - panaszkodott Daniel, miközben szorosabbra húzta mellényét.

- Látod! Ezért mondta hogy érdemes sárkánybőr csizmát szerezni. Arról úgy csúszik le a kosz mintha kötelező volna neki. - ecsetelte Reg. - Majd Caleb-ből csinállok is egy párt. - tette hozzá. Sárkánya ezt a beszólást azzal jutalmazta hogy a szárnyán összegyűlt vizet mind a nyakába zúdította. De aztán mint mindig jót nevettek rajta.

- Akkor is ilyen jót nevezsz majd ha megfáztál? - kérdezte Emilin Rodal biztonságot jelentő szárnyának árnyékából.

- Hallod te bestia? Ha megfázom akkor is ilyen jót nevezsz majd? - bokszolt bele Reg a melléte lépdelő sárkányba. Bár viccnek szánta úgy tűnt hogy Caleb elszégyellte magát és kicsit közelebb lépett lovasához, hogy nagyobb takarást biztosítson.

Egyszer csak hatalmas robbanás rázta meg a földet, egy pillanatig azt hitték hogy csak dörgött egy

nagyot ám következő pillanatban arra lettek figyelmesek hogy a mellettük lévő erdő közepe megemelkedik és több száz hatalmas fatuskó repül minden irányba.

- Vigyázat! - kiáltotta el magát Reg mert jó néhány húsz-harminc méteres fatörzs pont feléjük vette az irányt, miután a felfele ívelő pályáról letértek. Rodal azonnal felkapta Emilin-t kezével és a magasba szökkent úgy próbálva meg kitérni a veszély elől. Caleb is hasonlóan cselekedett. Daniel azonban a következő lépést elvétette és arccal a sárban landolt méterekre csúszva odébb, így Iola nem tudta őt is felkapni.

- „*Dan!*” - kiáltotta kétségbeesetten. Ahogy a fiú elfordította felé az arcát vette észre hogy egy hatalmas fatörzs pillanatok múlva eléri Sárkányát aki még csak tudomást sem vesz róla.

- Iola! - kiáltotta el magát rémületében, és azon nyomban talpra szökkent, de már késő lett volna bármit is tenni. Alig tett meg egy lépést mikor tudatosult benne hogy a Sárkány meg fog halni, már nem mentheti meg se varázslat, se semmi más. A szíve öklömnyire szorult és a félelem olyan szinten mart a lelkébe mint az előtt még soha. Ekkor azonban úgy érezte mintha valami elektromosság futna végig rajta, miközben a lábából kiszaladt az erő és a földre zuhant. Valami meglökte tisztán érezte. Kíváncsi volt hogy ki, vagy mi az, de most Iola volt az első gondolata. Félt felnézni, tudva milyen látvány tárulhat elé. Egy összetört test, Társának kicsavarodott teteme. Rettegett ettől a látványtól, mégis felnézett. De nem győzött csodálkozni mikor megtette. Az esőcseppek kis gömbök formájában lassan és lágyan közeledtek a talaj felé ahol majd szétloccsannak. A Sárkány mint ha csupán szobor lenne bámult oda hol az imént még ő állt, és a tőle karnyújtásnyira lévő szétroppantani készülő farönk is hasonlóan pihent, mozdulatlan a levegőben. Már nem is kellett nagyon gondolkodnia, azonnal összeszedte az erejét és odarohant a Sárkányhoz. Olyan érzés volt mintha vízben úszna. Nyomában a levegő lágyan fodrozódott és a vízcseppek is megannyi apróbb darabra törtek. Minden csendes volt és nyugodt. Amint elérte a őt körül nézett hogy mit tehetne. Végül úgy döntött hogy mágiával fogja félre tolni, még ha ebbe bele is hal. Még nem volt elég erős ahhoz hogy egy Sárkányt félretoljon, vagy akár csak megmozdítson, mégsem volt más lehetőség. Homlok ráncolva feszült neki a mágiának, és igyekezett minél többet összegyűjteni belőle. Majd kezét tenyérrel Iola felé kinyújtotta és szabadjára engedte a felhalmozott erőt. Az esőcseppek úgy ugrottak félre a mágia láthatatlan szála elől mintha ez lenne a dolguk, majd a Sárkányt elérve minden vizet lesodortak róla mielőtt elkezdett volna lassan hátrébb csúszni a sárban. A fiú csak koncentrált, és a célpontja egyre hátrébb és hátrébb mozdult, míg végül már elég messze volt hogy a fatönk ne ejtsen benne kárt. Egy pillanatig csak lihegve állt és érezte ahogy a mágia még az utolsó erejét is kiszívja belőle, térdre rogyott és nézte ahogy a világ ismét normális sebességre gyorsul. Majd egy hatalmas puffanást hallott, és minden elsötétült körülötte. „*Iola! Erted tettettem.*” üzenté még gondolatban utoljára.

Egy mezőn találta magát ahol minden színben pompázó virágok voltak, illatuk kitöltötte a levegőt. Lágy szellő simogatta arcát. Körülnézett de rajta kívül senkit sem volt ott, mégis úgy érezte mintha figyelnék.

- Van itt valaki? Hol vagyok? - kiáltotta, de hangja a távolba veszett. Nem értette hogy az út széléről hogy került egy ilyen furcsa helyre. Elindult a mező másik végébe, hátha ott megleli a kérdéseire a választ. Azonban alig hogy elérte ismét a közepén találta magát. Ez megrémítette. Megpróbálta újra, és újra, de mindig ugyan az volt az eredmény. Hirtelen eszébe jutott egy szörnyű gondolat.

- Meghaltam? - lehelte maga elé a kérdést, de egy nem várt helyről érkezett a válasz. A fejéből. „*Nem. Tarts ki!*” - Iola hangja volt az. Ettől fellelkesült, de ugyanakkor egy fura érzés is eltöltötte. Gyanakvás, és félelem egy különös elegye.

- Ha nem haltam meg, akkor hol vagyok? - Kérdezte ismét választ remélve, de ezúttal csupán a csend vette körül. Nem volt mit tenni leült a dús zöld fübe és egy szép lila szirmokkal rendelkező virággal kezdett játszani. Gondolatai közben máshol jártak. Megpróbált kiutat találni ebből a csapdából ahová esett. De előbb tudnia kellene hogy pontosan hol is van. Nemrégiben megtanult egy mágikus módszert, aminek a neve Fürkészés. Ezzel meg tud vizsgálni bármit. Tárgyakat,

személyeket, és egyéb szemmel nem látható dolgokat. Ahogy nekiállt észrevenni valamit ami ha lehet még az eddigieknél is jobban nyugtalanította. Nem képes elérni a mágia forrását. Mintha újra csak egy átlagos fiatal fiú lenne. Úgy érezte hogy kezd felkígyózni benne a félelem, ami végén pánik formájában fog kitörni. Bezárták egy helyre ahonnan nem tud szabadulni.

- Iola! Segíts! - Kiáltotta el magát miközben veszettül zihált és forgolódott minden fele. Már éppen a teljes kétségbeesés szélén táncolt mikor a háta mögött megszólalt valaki.

- „*Itt vagytok! Ne félj.*” - amint megpördült ott állt teljes életnagyságban a Sárkány. Szemében aggodalom és bánat ült, amin néha átfutott a félelem. Közelebb lépett a fiúhoz és odanyújtotta neki hatalmas fejét. Ő azonnal rávetette magát és szoroson a karjaiba zárta a hatalmas orrot.

- Hol vagytok? Mi ez a hely? - kérdezte a fiú miközben minden erejével szorította. - Mi történik velem? Valahogy furcsán érzek téged belül. - mondta ki azt ami a leginkább nyugtalanította, mintha a Kötés kezdett volna szétfoszlani.

- „*Semmi baj. Itt vagytok veled.*” - nem túl meggyőző válasz volt, amit később Daniel szóvá is tett.

- Valami baj van tudom. Válaszolj! - követelte. A Sárkány a szemébe nézett és könnyeket hullajtott.

- „*Haldokolsz. Én hoztalak ide, ez a hely bennem van. Amíg a tudatod nincs a testedben addig tovább tud életben maradni. De ha a tested feladja... miért csináltad?!*” - nem kérdés volt hanem szemrehányás. - „*Ha hagytad volna megtörténni... most nem feküdnél az út szélén egy hajszállal a haláltól. Nem tudlak megmenteni. Emilin és Reg is próbál élesztetni, erőt tölteni beléd de azt mondják hogy már túl késő, és már nincs mit tenni.*” - Elhallgatott, majd elfordította a tekintetét,

miközben hatalmas könnyek potyogtak a szeméből. Daniel is csak némán állt és nézett maga elé a semmibe. „*Meg fogok halni? Nem, nem akarok! Ez nem történhet meg!*” kezdett erőt gyűjteni.

„*Érezd! Tudd! Cselekedd!*” jutottak eszébe a mágusnő szavai. Ezek az egyszerű irányelvek az életre is igazak nem csak a mágijára.

- Nem fogok meghalni! Biztos van valami amit még lehet tenni! Kell lennie valaminek! Muszáj tennem valamit! - próbálta győzködni magát, fejét ide oda kapkodva, mintha találhatna egy ajtót „Életben maradni.” felirattal. Iola ettől ha lehet még szomorúbb lett, de sikerült ismét a fiú szemébe néznie.

- „*Bár csak így működne, de nem tehetsz semmit. Ezt most már nálunk hatalmasabb erők döntik el.*” - Amint ezt végigmondta odament a fiúhoz és köré gömbölyödött, majd halkán dorombolt. -

„*Ha ezek az utolsó perceink együtt, szeretném ha így töltenénk. Bár ha eljön az idő én inkább veled halok meg mintsem nélküled éljek tovább.*” - szavait némaság követte, csupán a szél lebbentette meg a virágokat, és a zsenge füvet. A fiú fejében Iola szavai jártak újra meg újra. Végül nem bírta tovább és kimondta.

- Nem halhatsz meg! - hangja határozott volt és parancsoló – Nem azért mentettelek meg hogy utána meghalj. Neked élned kell. Érted? Élned kell. - most a sárkányon volt a halgatás sora. Csak némán néztek egymás szemébe.

- „*Senkim nincs rajtad kívül. Ha te meghalsz már nincs miért életben maradnom.*” - válaszolta végül szomorúan.

- De van! A bosszú. Ha nekem már végem, vidd tovább a bosszúmat. Végezz azzal a királlyal. Ez az utolsó kívánságom. - dőlt vissza a fiú sárkánya oldalához. Kezdte elfogadni a sorsát, ami itt fog véget érni. Már majdnem örült is neki hogy a mellett tölti élete utolsó perceit akit a legjobban szeret a világon. Gyengéden átölelte sárkánya nyakát, majd egy gondolat állt a fejébe mintha nyilvánvaló lenne. Hirtelen felpattant és Iola kérdését megelőzve vágta rá.

- Valaki volt még ott. - tartott kis szünetet - Valaki mintha megállította volna az időt, hogy meg tudjalak menteni. - tárta fel a tényeket.

- „*Kicsoda? Láttad?*” - lelkesült fel a Sárkány. - „*Aki ilyen erővel rendelkezik, talán segíthet rajtad. Talán ha megtalálom...*” - pattant fel hirtelen. Ez volt jóformán az egyetlen reménysugara.

- A fák között kell lennie. Nem mehetett messze. Siess és próbáld megtalálni. Én addig elleszek a fejedben. - kezdett visszatérni a jókedve, és a remény is kitöltötte a lelkét. Ekkor azonban megremegett az egész mező és egy furcsa sivító hang töltötte ki pár másodpercre.

- Mi történik? - a reményt felváltotta a félelem. Úgy érezte magát mintha a szívét akarnák kitépni, miközben kalapáccsal verik a fejét.

- „*Den! Mi történik veled?*” - A Sárkány kérdése jogos volt, mert a fiú elkezdett áttetszővé válni, miközben a mellkasát szorongatta.

- Nagyon fáj! - kiáltotta, majd egy fényvillanás után az út szélén találta magát arccal felfele amint az eső kövér cseppekben hullik körülötte. Ahogy kinyitotta a szemét egy angyali arcot pillantott meg amint fölötte guggol. Hosszú fehér haja szabadon lógott, gyönyörű tengerkék szemei az élettől szikráztak és csodálatos fiatal arcformája már földöntúli szépséget kölcsönzött neki. Ekkor vékonyka kezével Daniel homlokához ért. Mozgása lágy volt, finom, és könnyed. Amint a bőre hozzáért mintha áramütés szaladt volna végig rajta ami erővel töltötte fel.

- Most már rendben leszel. - közölte csilingelő hangján ami megbabonázóan dallamos volt. Felállt és pár lépést távolodott. Iola azon nyomban odadugta hatalmas orrát és megnyalogatta a csapzott fiút. Közben a háttérben valaki boldogan felnevetett.

- „*Hála az Égnek, és minden Szellemnek hogy életben vagy!*” - ujjongott a Sárkány miközben olyan elánnal dörgölözött a fiúhoz hogy majdnem eltörtek a bordái.

- Ha így folytatod... akkor nem sokáig leszek. - kapkodott levegőért. Iola bocsánatkérően megnyalintotta még egyszer, és hátrébb lépett, hogy felállhasson. Amilyen boldognak látszott és ami öröm sugárzott belőle... régen látta utoljára ilyennek a Sárkányt. Amikor felült még mindig fáj a mellhasa és lüktetette a feje, de élt. „*Élek és most ez a fontos.*” ismerte el magában.

- A frászt hoztad ránk! Már azt hittem hogy a kezeim között fogsz meghalni. - sóhajtott nagyot Reg majd megrázta a fejét. - Huh. Az biztos hogy egy hétig remegő térdekkel fogok járkalni valahányszor csak eszembe jut ez a nap. - majd odalépett hozzá és felsegítette. Közben olyan fejet vágott mint aki a legrémesebb álmából ébredt volna. Emilin egyszerűen csak a nyakába borult és zokogott. Danielt meglepte ez a gesztus, de jól esett neki. Vigasztalóan megsimogatta a gyönyörű bár most csurom vizes haját, miközben másik kezével ölelte magához.

- Annyira megijedtem! - zokogta a vállán a lány. Még pár percig így álltak, addig a fiú körbe tudott nézni. A Sárkányok szárnyukat följük tárva védték őket az esőtől. Az a furcsa lány pedig egyáltalán meg sem ázott. Még csak nedves sem lett a ruhája, vagy a haja, pedig nem volt nála ernyő, és biztos hogy az erdőből jött ahol a fákról csak még több víz hullik alá. Miután Emilin elengedte, széles mosollyal tért vissza Rodal mellé. Ekkor minden szempár a furcsa idegenre szegeződött. Egyértelmű hogy ugyan ahhoz a fajhoz tartozott mint Souandre mágusnő.

- Köszönöm neked, hogy megmentetted az életem. - hálálkodott Daniel, amit a lány csak egy kis biccentéssel fogadott.

- Csupán azt tettem amit tennem kellett. Én okoztam a bajt, így én is számolom fel a következményeit. - Mondta könnyedén. Reg kikerekedett szemmel, tátogva nézte.

- Te csináltad azt a hatalmas robbanást? Egyedül? - kérdezte hitetlenkedve.

- Igen. Kicsit dühös lettem valakire, és inkább így engedtem szabadjára indulataimat, mintsem azon vezessem le aki keltette. Sokkal... tisztább. - úgy beszélt mintha ez egy mindennapos és elfogadott módja lenne a düh levezetésének. Az hogy egy fél erdőt darabokra robbantunk.

- Hogy hívnak? - érdeklődött Daniel. Ez a kérdés mintha felettébb meglepte volna a lányt, bár jól uralkodott vonásain mégis látszott hogy meglepődött.

- A név csupán egy eszköz amivel próbáljuk körülírni a dolgot amit szeretnénk primitív tudatunkban bírtok tárgyává tenni. Viszont a név nem egyenlő azzal amit jelenteni próbál, mert egy név nem fejezi ki a megnevezett igazi mibenlétét. Nem mondja el tulajdonságait, értékeit, hibáit, szépségét. Nem fejezi ki azt ami a lényét, a lelkét. - A rövid kis beszédet mindenki szájtátva hallgatta, még a Sárkányokról is a meglepetés sugárzott. Vagy inkább a meghökkenés? - Mindazonáltal nevezhetsz Monahy -nak. Bár születésemkor azzal a névvel neveztek el hogy Femilen gon Ferren Sona'hen Monahy. - Mutatkozott be. Ilyen fura hosszú nevük mindig csak ezeknek a lényeknek volt. „*Mért nem tudják őket is egyszerűen elnevezni?*” töprengett magában a fiú. Reg magához térve az ámulatból egy nem teljesen a témához vágó kérdést tett fel amit már hónapok óta próbált mindent

tanárnál, de eddig nem kapott választ, azzal az indokkal, hogy majd ha eljön az idő úgyis meg fogják tanulni.

- És tulajdonképpen mi is vagy te? - kérdését csend követte majd, Monahy elfordította tekintetét tőle és kísértelt a biztonságot nyújtó szárny-sátor alól. Mindenki megdöbbenésére a vízcseppek nem estek rá, hanem kitértek az útjából és még csak véletlenül sem érintették. „*Ez meg miféle mágia?*” Hüledezett magában a fiú. Ugyanis ahhoz hogy a lehulló vízcseppeket egyesével félretolja iszonyatosan sok mágia kell, és rendkívüli precizitás. Elvégre több millió parányi tárgyat kellene nagyon gyorsan mozgatni. Egyszerűbb lenne egy pajzsot formálni ami mint egy ernyő úgy védené, bár az is hamar ki tudja szívni az erőt használójából.

- Most távozom. De még találkozunk. Idővel. - Köszönt el a furcsa lány és besétált a fák közé, majd hamar elnyelte az erdő sötétje. Rodal szólalt meg.

- „*Ez egy érdekes élmény volt, annyi biztos.*” - még mindig Monahy hült helye felé bámult. - „*Minden esetre most jobb ha mihamarabb visszamegyünk a házakhoz, mielőtt az eső helyett esetleg újra farönkök hullának a kisasszony egy újabb dührohama miatt.*” - Mindenki egyet értett a javaslattal és már indultak is visszafele egymás mellett. Amennyire csak lehetett azért igyekeztek tempósan haladni, bár ezt a néhol bokáig érő sár nagyban nehezítette. Iola olyan szorosan haladt Daniel mellett hogy a fiú attól félt hogy rá fog lépni a Sárkány kezére, bár ez fordított esetben még kellemetlenebb lenne. De nem hibáztatta érte, sőt most még örült is neki. „*Kis híján meghaltam.*” kezdtek tudatosulni benne a történetek. Ahogy felfogta egy gombóc keletkezett a gyomrában, ami mintha lüketett volna minden lépésnél.

„*Mi a baj?*” - kérdezte gyengéden Iola mikor észrevette Lovasa szorongását.

„*Majdnem meghaltam. Ha nincs Monahy akkor már nem is élnék.*” - tárta fel a nyugtalansága tárgyát.

„*Ha nincs az a lány akkor nem is kerültél volna bajba.*” - mondta bölcsen a Sárkány, és egy megnyugtató képet küldött a fiúnak amin éppen képen nyalja szeretettel. Ez kicsit felvidította a hangulatát, de az út hátralévő felében gyakran eszébe jutottak a borzalmas percek.

- Én amondó vagyok és mindenki figyelje az erdőt míg el nem távolodunk tőle. - Javasolta a következő percben Emilin. - És a Sárkányok álljanak készen a gyors távozásra is. - tette hozzá. Mindenki kiváló ötletnek tartotta és amíg el nem érték a biztonságot nyújtó otthont addig mindenki nézett minden fele.

Aznap este Danielt nem kellett elaltatni. Alig tette be a lábát a Lovas-szállására bezuhant Iola párnájára és el is nyomta az álom.

Ők

A tengerparton feküdt. Sebeiből vér szivárgott, egyedül volt és a félelem járta át a szívét, mert a tenger nem hétköznapi volt, hanem vérből és szenvedésből állt. Minden egyes hullámzást jajveszékelés és kiabálás töltött el. Amikor elfordította arcát oldalra, madarakat látott és rákokat amint egymással küzdenek. Mindahányszor lecsapott egy csőr, kardcsörgés és csatakiáltás hallatszott, valahányszor összecsapódott egy olló Sárkányüvöltés és karmok suhogását lehetett hallani. Ám egy váratlan pillanatban egy fekete köpenybe burkolózott csuklyás alak lépett a fiú elé felemelt kardal.

- Most meghalsz Lovas! - ordította és lecsapni készült. De ekkor egy nyílvesző állt a kezébe és elejtette a kardját. Daniel vállát egy kéz ragadta meg és húzta hátrébb a homokban ami valójában összetört és felőrölt csontok halmaza volt. Amint megfordult egy farkas állt mögötte bundájából vér csöpögött és veszettül morgott a csuklyás alakra, aki éppen a nyílveszőt készült kitépni kezéből. Mellette felbukkant egy hím oroszlán és leharapta a másik kezét, majd tovább rohant és eltűnt. Ekkor egy fehér galamb szállt le pont a fiú előtt. Fényes volt mintha tollai ezüstből lennének és úgy vernék vissza a nap fényét, de az égen csupán fekete felhők gyülekeztek amik néha lángcsóvákat szórtak a mélybe. A galamb kitárta szárnyait és mindent elöntött a fény, amely vakítóbb volt mindennél amit eddig látott.

Verejtékben fürödve tért magához, és kapkodva vette a levegőt. Iola mint ahányszor csak ilyen történt hozzábújt és gyengéden dorombolt neki. Próbálta csitítgatni, megnyugtatni. Miután megmosakodott elmesélte Álmát a Sárkánynak aki segített neki a megfejtésében. Bár nem jutottak sokra. Talán egy csatáról szól.

- A farkas. Már láttam az előtt, akkor Steve mester volt. Lehet hogy most is ő lesz? - kérdezte.

- „*Talán még találkozunk veled, valami csatában. A csuklyás alak...*” - Daniel gyorsan a szavába vágott.

- Mohéresz! - csapott ököllel a mellette lévő asztalra. - Minden Álmomban ott van. És mindig meg akar ölni. Attól félek hogy a végén még sikerülni fog neki. - szomorodott el, és nézett a felhorzsolts kezére.

- „*Ne feledd hogy eddig minden álmodban ott volt, de egyszer szem sikerült ártania neked. Ez viszont egyértelmű jel arra nézve hogy nem fog megölni. És ne mondj ilyeneket.*” - Az utolsó mondatra már ott volt közvetlen Daniel mögött és kedvesen megnyalta mezítelen hátát.

- Igazad van. - ismerte el a Sárkány igazságát. „*Talán akkor legyőzhetem.*” lelkesedett fel.

- „*Akárhogy is. Most menned kell Ismeretekre, nekem meg Emberek órára. Úgyhogy igyekezz!*” - lökdöste meg orrával a fiút, aki felkapta magára az ingét magához ragadta a füzetét és írószerszámát, majd lesietett az udvarra. Addigra már ott várta őt Reg és Emilin is. Iola még elköszönt tőle majd szárnyra kapott és elrepült oda ahol neki lesz megtartva az óra Feron mester által.

Miután megérkezett az öreg Hatton mester is és megkezdte beszámolóját az egyetlen Sárkányháborúról ami már vagy tízezer éve történt Daniel gondolatai elkalandoztak. Eszébe jutott az a lány. Hogy milyen erő sugárzott belőle, és hogy milyen gyönyörű volt, milyen tiszta. Ahogy fantáziája meglódult és belemerült az álmodozásba azon kapta magát hogy egyszerűen csak bámul a semmibe.

- És ha az ifjú Daniel is egyetért... - bicegett hozzá az öreg.

- Elnézést csak elkalandoztam. - szabadkozott. Erre Hatton mester szélesen elmosolyodott és szemében múltba merengő fény csillant.

- Az ifjú elme határtalan, és szabad. Néha jó a merengés, az álmodozás. Elvégre az álmokból lesznek a célok, a célok adnak értelmet életünknek. De sosem szabad olyan álmokat kergetnünk amik céltalanná teszik életünket. Ezzel csak azt akarom mondani hogy jobb ha megjegyzitek: Az élet álom nélkül üres. Az álom, élet nélkül értelmetlen. - majd hatásszünetet hagyva visszaballagott a bal szélén ülő Emilin-hez.

- Hatton mester. Tegnap találkoztunk egy fiatal lánnyal. Ő is olyan volt mint Souandre mágusnő. Tulajdonképpen milyen fajhoz tartoznak mindketten? - tette fel végül a kérdést. Az öreg rátámaszkodott a botjára és látszott hogy alaposan végiggondolja a válaszát.

- Látom megfertőzött az ifjú Reginald kíváncsisága az ilyen dolgok iránt. - mutatott göcsörtös ujjával a megnevezettre, aki olyan képet vágott hogy „neki aztán köze sincs hozzá”. - Hát jó. Souandre mágusnő egy rendkívül érdekes fajhoz tartozik. Még mi akik itt élünk a szigeten, sem tudjuk hogy pontosan mik ők, kik ők, és csak sejtéseink vannak képességeikről. Nagyon magának való népség. Még a Sárkányoknál is sokkal zárkózottabbak. Jómagam is barátomnak tekintem a mágusnőt mégis alig tudok róla valamit, holott közel hetven éve ismerem és jóformán nap mint nap találkozunk. - fújta ki a levegőt és kezdett el járkalni fel s alá. - Éppen ezen tulajdonságuk miatt illetve tudatlanságunk okán nevezzük őket úgy mint: „Ők”. - Fejezte be sejtelmesen.

- Ők? Ennyi? Egyszerűen... Ők? - fakadt ki Reg.

- Igen. Néha a teljes tudatlanság kevesebb kérdést szül mint a részleges tudás. - Fordult meg és kezdett bicegni a másik irányba. - Elmondom azt a temérdek tudást... - hüvelyk és mutató ujját közelítve egymáshoz mutatta a mennyiségét – ...amit róluk szereztünk mi emberek. Először is az biztos hogy mágikus lények, éppen ezért varázstudásuk messze... messze felül múlja egy emberét, még ha az illető Lovas is. - Jelentőségteljes pillantásokkal illette tanítványait. - A második fontos dolog, hogy ingen csak büszke népség, és könnyen megsértődnek, még a számunkra csekély dolgok is ki tudják hozni őket béketűrésükből. Fontos számukra az illem, a tisztelet, bár néha elég érdekes fogalmaik vannak róluk. - Vakargatta meg szakállát, majd hirtelen kikerekedett a szeme mint mikor eszébe jut valakinek valami fontos. - És még valami. Soha nem szabad belépni a területükre mert aki megteszi rendkívüli büntetésben lesz része. Ha egyáltalán életben marad. - Mondta könnyedén. - No de most térjünk vissza a mai témához ami nem mást mint... - Az öreg Hatton mester folytatta tovább az órát de Daniel gondolatai ismét szárnyra keltek. Megpróbálta elképzelni eme csodás lények otthonát, azt ahogyan egymással viselkednek.

Az óra végén Alan Hatton odabicegett botjával Daniel elé és csak úgy mellékesen odasúgta neki hogy „majd kérd el Reg vagy Emilin jegyzeteit mert te leszel az első akit holnap számon kérek”, majd elköszönt mindenkitől és tovasétált a poros úton. Ahogy minden óra után most is van húsz percük felkészülni mielőtt kezdődik a mágia óra. Az biztos hogy ha eddig nem is de most már mindenki más szemmel fog nézni Souandre mágusnőre.

- A mágia tudásuk felől eddig sem volt kétségem. - Jegyezte meg Reg, majd hirtelen felpattant – Nem hiszem el hogy csak ennyit tudunk rólunk... Ők... - horkantott gúnyosan, majd nagyot sóhajtvá visszaroskadt a székre. Emilin csak a jegyzeteit lapozgatta, nem olvasta őket, csak úgy játszadozott a füzetrel.

- Talán megkérdezhetnénk majd azt a lányt... Monahy-t. Talán ő hajlandó lesz elárulni egy két dolgot. - vettette fel az ötletet Daniel. Reg szeme felcsillant, Emilin viszont csak nevetett egyet.

- Hiszen ahogy múltkor elváltunk... kétlem hogy a nevén kívül mást is hajlandó lenne elárulni. - fejtette ki véleményét, majd belemerült egy oldal olvasásába.

- Azért egy próbát megérne. Előtte kicsit megpuhítanánk. Beszelnénk mondjuk a virágokról, könyvekről, szép festményekről... meg ilyen női dolgokról, aztán szépen kihúzhatnánk belőle néhány választ. - a fiú szeme már már megszállottan csillogott ahogy mondta a terveit. Daniel egy lépést hátrált a biztonság kedvéért, majd közösen megbeszélték hogy valóban, egy próbát megér a dolog. Kiterveltek minden apró részletet, majd mikor Souandre mágusnő belibegett a tér közepére elvetették az egészet.

A Mágia óra a szokásos unalomban telt. A mágusnő szintiszta elméletet tanított, éppen a tűz elem megformálásáról beszélt mikor egy érdekes kérdés röppent fel Emilin szájából.

- Hogy lehet az időt megállítani? - Reg kezéből kiesett az írószerszám, és Daniel is kikerekedett szemmel nézett rá. Nem várt reakció volt ez az amúgy csendes lánytól. Souandre mágusnő könnyedén visszalibbent a székéhez.

- Miből gondolod hogy egyáltalán lehetséges? - kérdezett vissza, sejtelmesen gesztikulálva a

kezével.

- Monahy, aki olyan mint te, képes rá. Daniel legalábbis azt mondta. - válaszolt a legnagyobb léleknyugalommal. Látszott a mágusnőn hogy tudja kiről van szó, és mint mindig ura a beszélgetésnek.

- Szóval találkoztatok az úrnővel. - jelentette ki. - Igen csak heves kedvében lehetett ha a szemetek láttára tette amit tett. Sajnálatos módon ilyen a természete... - kezével gesztikulált. - szokatlan. - Majd odasiklott Daniel székéhez, és a hideg, kék, metsző pillantását az övébe fúrta. - Javaslom ne említsd többet az esetet. Az idő megállítása, visszaforgatása, lelassítása, vagy bármely módon való manipulálása nem szabályszerű és törvényellenes is. Egyikőtöktől sem szeretném hallani még egyszer. Elég annyit tudnotok, hogy megrovásban fogom részesíteni az úrnőt eme cselekedetének kivitelezéséért. - Csapta össze a tenyerét jelezve hogy a beszélgetést lezártak tekinti. Éppen kezdett volna bele eredeti mondandójának folytatásába mikor Daniel felszólalt.

- Megmentette az életem, és Iola életét is. Kérem ne büntesse meg! - bár nem igazán kérdés volt, mert a hangsúly alapján bárki utasításnak is nézhetné ha nem szúrja be a „kérem” szót. Souandre mágusnő arcán látszott hogy kezd kijönni a béketúrésból.

- A törvények mindenkire vonatkoznak kivétel nincs! Legyen a tette bármilyen nemes is, nem változtat azon hogy megszegett jó néhány szabályt, és legalább két törvényt is. - kis szünetet tartott.

- És nem kívánok a továbbiakban erre szót fecsérelni. - megfordult és visszasiklott a székhez.

- Kérem! - Daniel tovább kötötte az ebet a karóhoz. Nem akarta hogy azt a lányt bármilyen módon is megbüntessék, hiszen az életét köszönheti neki. Mindkettejükét.

- Elég! - Fordult meg dühösen a mágusnő, egy villám száguldott keresztül az amúgy tiszta égbolton és egy hatalmasat dörgött. A levegő elkezdett fagyossá válni és mintha kiszívták volna belőle a fényt. Daniel talpra ugrott védekezően és a kardja markolatára tette a kezét, ami mindig az oldalán lógott ha éppen nem a házban volt. Ezt látva a nő sóhajtott egyet és a mágiája kezdett megszűnni. Ismét visszatért a rekkenő hőség, és a normális fény mennyiség is.

- Folytassuk az órát. - közölte könnyedén. - Monahy sorsát pedig még meggondolom. - ismét összecsapta a tenyerét. Talán nála ez már amolyan ösztönös mozdulat lehetett.

Az óra további felében mindenki némán figyelte a mágusnőt. Reg valahányszor csak elment előtte a nő mindig feszengve mocorgott a széken, és olyan arcot vágott mintha a hóhéra ment el volna előtte. Óra után igyekeztek megbeszélni a látottakat, hallottakat.

- Továbbra is a frász kerülget tőle. Pedig kezdtem megkedvelni... - Vakargatta fejét Reg, majd elmosolyodott. - Bár sose csíptem a vérfagyasztó, hátborzongató nőket. - Megjegyzésén jót derült a társaság.

- Minden esetre érdekes hogy Monahy-t úrnőnek emlegette. Talán valami előkelő család sarja lehet.

- Állapította meg Emilin. - Bár amennyit tudunk róluk... Egyáltalán miért jó nekik ez a titokzatosság? - Nézett kérdően társaira.

- „*Mert a titokzatosságukkal keltenek félelmet ellenségeik szívében.*” - hangozta az éppen érkező Rodal. - „*Hatásos fegyver az ha az ellenség nem ismeri képességeidet és nem tudja hogy védekezzen, vagy éppen azt hogy mi ellen.*” - Ezen mindenki elgondolkozott. Majd Daniel törte meg a csendet egy váratlan ötlettel.

- Elmegyek a Toronyba. - jelentette ki. Mindenki értetlenül nézett rá. Aztán mielőtt meg tudta volna indokolni hogy miért, Emilin csattant fel.

- Tényleg! Igazad van! Az ősi tekercsek terme! - Közben a Sárkányok Lovasaik mögé sétáltak és furcsán érdeklődve nézték a lányt. Rodal is meglepettnek tűnt, de aztán valami más villant át a tekintetén. Mivel a lány látta hogy mindenki csodálkozva vagy éppen gyanakodva esetleges fejszerűlésekre tekintettel mered rá, megrázta a fejét.

- Szerintem az ősi... -Kezdet bele, de hirtelen hátra fordult a fölé tornyosuló Sárkányhoz.- Nem Rodal! - Majd úgy tűnt mint ha szavak nélküli heves szócsata folyna kettejük között. Emilin folyamatosan mutogatott, vagy idegesen rázta a fejét.

„*Most gondolatban veszekednek ha jól látom.*” - Üzente Iola-nak Lovasa. A Sárkány csak bólintott.

Általában mikor egymás között voltak akkor mindig mindenkihez szóltak, vagy inkább csak odasúgták a másiknak mondandójuk. Gondolatban beszélgetni a másik Lovas előtt olyan volt mintha a háta mögött beszélnek ki, és ez illetlenség volt, egy két megjegyzés még belefért, de egy ilyen vita... Daniel éppen ezért, meg az egyre hevesebb kézmozdulatokból, arra következtetett hogy talán jobb is ha nem hallják miről vitáznak. Közben Reg oda fordult felé.

- Ha ezek így folytatják, még felfalják egymást. - Hangját lehalkítva szólt és fejével a két vitázóra biccentett. - Bár most nem tudnék egyértelmű fogadást kötni arra hogy ki fog kit megenni. Emilin elemében van. - A lány talán még ennyire sose volt dühös. Arca kivörösödött, szemöldökét összeráncolta és hevesen gesztikulált. Aztán a vita egy csapásra abbamaradt. Hirtelen mozdulattal megfordult és a meglepett fiukra nézett.

- Akkor megyünk a Toronyba vagy sem? - A vitától feldúlva zihált és mikor elrohant a táskájáért a két megszeppent fiú mellett, még csak véletlenül sem nézett Rodal-ra, aki viszont egyfolytában csak maga elé meredve bámult, olyan tekintettel mintha azt mondták volna neki minden kétséget kizáróan a homok alatta valójában felőrölt sárkánycsontok. Mint egy szobor úgy ült ott mereven, azt se lehetett megmondani hogy vesz e levegőt egyáltalán..

- Talán ellenőrizni kellene a pulzusát, hogy él e még. - Csóválta meg a fejét Reg. Caleb odament Rodal -hoz óvatosan és bal kezét rátette a másik hátára.

- „*Minden rendben?*” -Kérdezte halkan, hangjában együttérzéssel. Jól összebarátkoztak a szigeten töltött idő alatt. Választ viszont nem kapott csak annyit hogy a Sárkány dühösen rámorgott majd megfordult és szárnyra kapva elnyelte az égbolt.

A Torony

Emilin percek múltával tért vissza és látszólag cseppet sem lepte meg hogy Sárkánya már nincs is ott. Viszont úgy tűnt hogy most már nem dühös, inkább feldúlt.

- Megkérdezhetem hogy mi történt? - Reg dobta fel a kérdést behúzott nyakkal. - Vagy leharapod a fejemet? - Tette hozzá mert látta hogy a lány ingerülten akar válaszolni. Emilin azonban csak mélyet sóhajtott. Daniel számára nyilvánvalóvá vált hogy a lányt a sírás környékezi, csak jól uralkodik érzelmein.

- Akkor ki akar elvinni? - kérdezte egyszer csak. Hangja nyugodtan szólt de szeme árulkodóan csillogott. Talán ezért is nem nézett rá senkire, csak az előtte lévő Iola farkának a végét bámulta, mintha valami felettebb érdekes lenne rajta.

„*Mi bántotta meg ennyire?*” - Kérdezte Daniel a Sárkányát, és ekkor vette észre hogy az szomorúan néz arra fele ahol Rodal eltűnt. A kötésen át az együttérzés és a bánat csordogált át a fiúba. Végül elfordította a fejét és felajánlotta Emilin-nek hogy ő szívesen elvinné. Hagytak egy levelet hozzátűzve az egyik asztalhoz, amiben megírták hogy elmentek a Toronyba az Ősi Tekercsek Csarnokába, hogy utána nézzenek egy két dolognak, és ha nem érnének vissza másnap reggelig, akkor a legmélyebben sajnálják, és majd igyekeznek bepótolni az elmaradt órákat.

A nap még magasan ragyogott a felhőtlen égen és csak enyhe szél fújt keresztül az utazók ruháján. Alattuk a hatalmas erdőből imitt amott egy vékony füstcsík szállt fel a magasban hogy ott tova fújja a szél, finom sülő ételek illatával árasztva el a nyugalomba merült tájat. Hatalmas falvakat, ha nem városokat is rejtettek a fákba épített házakból szőtt települések. Néha mikor megritkuló lombkorona fölött suhantak el látni lehetett apró foltokban. hogy emberek, és Sárkányok sietnek dolgukra, vagy éppen térnek haza. Mint meg annyi szorgos hangya végezték napi teendőiket. Máskor pedig Ki'rat-okat pillanthattak meg amint hatalmas nyájakba tömörülve terelik ki őket a mezőkre Sárkányok és emberek karöltve.

A röpléstől vidáman mosolyogtak és úgy érezték hogy minden gondjuk elszállt. Emilin is mintha jobb kedvre derült volna Daniel háta mögött ücsörögve. Mikor a fiú néha-néha hátra pillantott a derekába kapaszkodó lányra, ő érdeklődve figyelte a tájat és szeme inkább kíváncsiságot tükrözött sem mint bánatot. A hatalmas Torony irtózatosan messzinek tűnt a távolban, ahogy a hatalmas letűnt korok hírnökeként árnyékot vet az alatta elterülő tájra. Mikor rájöttek hogy hosszú út áll előttük kicsit letörte őket, de kalandvágyuk csak még jobban fokozódott hogy végre láthatják majd a híres neves Tornyt, és megannyi csodáját. Eddig csak könyvekben olvastak róla hogy kik építették és mire használták

Estére értek el az építmény tövéhez. Leszálltak és kinyújtóztatták tagjaikat, majd összenéztek izgatottan. Végre elérték a céljukat, ám most hogy ott álltak a monstrum lábánál újabb akadályba ütköztek. Ugyanis egy szemernyi kis repedés még annyi sem volt sehoh, így viszont nehézkes lesz bejutni. Miután leporolták magukat Reg nagy levegőt vett és széttárta karjait az építmény fele.

- Nyíj ki! - Mondta lassan, misztikus hangon, bár minden biznnyal ő se fűzött túl sok reményt kísérletéhez. Miután - természetesen - nem történt semmi, megvonta a vállát és barátaihoz fordult.

- Na jó. Egyéb ötletem nincs. Most mi lesz? - Daniel se látott semmilyen bejáratot egyik irányba se, bár gyanakodott titkos ajtókra, vagy esetleg valami mágikus megtévesztésre, mégsem akarta kipróbálni minden gyanúját mert akkor itt alszanak. Ha körbe akarják sétálni hogy hátha mégis van valahol az megint hosszú órákat venne el, de lehet rámenne az egész estéjük is.

- „*Talán azon be tudnánk repülni. Elég szélesnek látszik*” - Nézett Caleb egy aprócska fekete pontot magasan az épületen. Úgy tűnt hogy több ilyen apró pont nem nagyon van rajta. Daniel hunyorogva se látta ugyan de hitt a Sárkánynak.

- „*Én is látom. Talán elég lesz.*” - helyeselt Iola és ő is az adott irányba nézett. A három Lovas csak tovább meresztgette a szemét.

- Mit nem adnék most azért hogy úgy lássak mint egy Sárkány. - Sóhajtotta csalódottan Reg. Daniel elnevette magát a fejébe szökő emléken mikor pontosan ugyanezt mondta Ráthe faluban Iola

„megszólalásnap” ünnepségén „Mielőtt rám támadt egy Sárkány, és kis híján megölt minket” ismerte el.

- Ha jobb ötlete nincs senkinek akkor próbáljuk meg. - Egyezett bele ő is és éppen Iola hátára segítette fel Emilin-t mikor a lány elmosolyodott.

- Kíváncsi vagyok mit szólnak majd a bentiek ha egy ablakon keresztül repülünk be. - Ennek hallatán ismét nevetés tört ki, bár aztán belegondoltak, hogy ha ezért kiutasítják őket a szigetről akkor mégsem olyan jó móka. Ezt szóvá is tette Daniel, így kicsit lelombozott kedéllyel néztek ismét a magasba.

- Egyszer élünk. - Sóhajtotta Reg és Sárkánya már szökkent is a magasba.

„De azért nem lenne rossz sokáig élni” - Mondta gúnyosan Iola és ő is elrugaskodott.

Hatalmas szárnycsapások kíséretében emelkedtek a magasban kijelölt cél felé. Ahogy közeledtek, a pont elkezdett nyílássá szélesedni és abban felderengett valami világosság is. Ahogy halattak felfele a Torony tövéből felszálló áramlatokat meglovagolva a nyílás hatalmas kapuvá nőtte ki magát.

Bármelyik Sárkány kinyitott szárnyakkal is kényelmesen be tudott férni rajta. Elsőként Iola röppent be megelőzve társát és szinte azon nyomban meg is torpant. Caleb kis híján beleütközött de nem tette szóvá mert ő neki is elkerekedett a szeme a látványtól és résnyire nyílt szájjal bámulta az elé táruló képet.

Egy hatalmas boltíves folyosón találták magukat. A falak mind pompásan faragott domborműves ház nagyságú kövek alkották. A faragványok mind egy-egy Sárkányt ábrázoltak Lovassal a hátukon amint egy irányba fordulva menetelnek előre. A bolt ívét is faragások alkották. Mintha a hatalmas Sárkányok amiket ábrázoltak, tartották volna fölöttük a mennyezetet és néztek le rájuk üdvözlően. A fényt a Sárkányok szemében pislákoló apró lángok szolgáltatták, illetve a mennyezeti társaik szájából lelógó, vastag láncok által megtartott edény, amiben méteres lángok táncoltak. Szépen lassan indultak el a tükörsima márványlapokon, képmásaik kíséretével. Nem hallatszott más zaj, csak a Sárkányok karmainak csattogása ahogy a padlón kocognak. Amint elérték a pompás folyosó végét egy nagy kerek terem fogadta őket. A terem falát hasonlóan szép Sárkány-domborművek díszítették és a közepén egy ágaskodó kitárt szárnyú bömbölő Sárkányt ábrázoló szobor volt. Olyan részletességgel kidolgozva amelyet még soha nem láttak. A pikkelyek bordó színben csillogtak a fényben, a kitárt szárny hártáján látszottak az apró erek, mintha a következő pillanatban bármikor leléphetne az emelvényről. Lovasa, a hátán kivont kardját magasba emelve, szintén kiáltásra nyitott szájjal ült. Díszes páncélt viselt a mellkasán a Lovasok ősi jelével. A Sárkány karainak hegyéből és a Lovas kardjának végéből vízsugár tört elő amit a lábaiknál levő hatalmas medence gyűjtött össze. A medencét apró kert fogta körül amiben különféle színű virágok nőttek gyönyörűen elrendezve. A Sárkány szájában egy kékesen világító láng égett, misztikus fényt vetve a teremre. Döbbenetük csak akkor hágott tetőpontjára, mikor az terem kupola alakú tetejére siklott tekintetük. Ott ugyanis pontosan az égboltot láthatták úgy ahogy éppen kint volt, mintha egy gigászi ablakon át merednének az égre, fittyet hányva a fölöttük lévő roppant építményre. A felhőket lágyan kergette tova a szél a hold és a csillagok előtt. Danielnek eszébe jutott amit John Gerin Nagy-mágus mondott neki, arról hogy a Sárkányok mennyire szeretnek az égboltban gyönyörködni pihenés közben.

- Azt hiszen jó helyen járunk. - Lehelte ámulattal Reg és tekintetét körbe hordozta a teremben.

Daniel ekkor vette észre hogy számos görnyedt lény rohannak feléjük a terem megannyi ajtajából. Azonnal előkapta a kardját, a fém csengése visszhangzott a teremben. Erre a hangra Iola is lenézett és izmait megfeszítve bármire készen, várta hogy azok a lények odaérjenek hozzájuk. Azonban nem az történt amire számítottak. Nem támadtak rájuk. Mikor elérték őket meghajoltak úgy hogy hatalmas csőrük, mert az volt nekik, majdnem a földet érte és meglepően vékony de recsegő hangon megszólalt a hozzájuk legközelebb lévő.

- Az ég hozott Hatalmas Lovasok, Az ég hozott Hatalmas Sárkányok! - üdvözölte őket ünnepélyesen. Ráncos bőrét pikkelyek borították és egy egyszerű barna bőrből készült lyukas, koszos ruhát viselt magán ami a térdéig lógott le. Fülei nem voltak, és szája, orra helyén pedig egy hatalmas csőr éktelenkedet. Kezén az ujjai hosszúak és hegyesek voltak, akárcsak a lábán. Fura

lényeknek tűntek, de fejükben ülő hatalmas szemükben látszott az alázat.

- Talán valamilyen szolgálak. - Suttogta Daniel fülébe Emilin aki még mindig gyanakodva méregette a jövevényeket kezét az övébe tűzött törön nyugtatva.

- Kik vagytok és mit akartok? - Kérdezte őket a fiú és igyekezett magabiztosan szólni, hangja körbejárta a termet párszor mire választ kapott.

- Mi azért vagyunk hogy szolgáljuk a Hatalmas Lovasokat és a Hatalmas Sárkányokat.

Rendelkeztek velünk. - Hajolt meg újfent, kitarva karját, a többiek aki fiatalabbnak tűntek hasonlóképen meghajoltak. Mindegyikük várta a parancsot. Válla fölött átnézett Reg-re aki szintén kivont kardal értetlen arccal nézett vissza rá. Vállat vont, majd megrázta a fejét jelezve hogy gőze sincs most mit kellene csinálniuk, Caleb a levegőbe szimatolt gyanakodva. Daniel így Iola-hoz fordult tanácsért, Sárkánya fél szemmel visszánézett rá.

„Szerinted mit kellene tennünk? Még sose parancsoltam senkinek.” - ismerte be. A Sárkány egy pillanatig tanakodott tekintetét végig járva az előttük görnyedező fura teremtményeken.

- „Az Ősi Tekercsek Csarnokát keressük. És talán maradunk estére is.” - szólalt meg. A lábaik előtt görnyedő lény csak bólintott, majd csettintett egyet újával. Erre a többi fura kis teremtmény azonnal elrohant egy irányba, egy oldalra nyíló folyosóra. Pár pillanattal később még csattogó mezítlábas lépteik zaja is elhalt.

- Szólítsatok Gernel-nek Hatalmas Lovasok, Hatalmas Sárkányok. - Mutakozott be végül az ott maradt, majd mély meghajlással az egyik folyosóra mutatott a háta mögött. - Kövessetek. - Azzal ő is szapora léptekkel elsietett a mutatott irányba. A kis csapat egy tétova lépés és vállvonogatás után követte az előttük csámpázó lényt és közben eltették karjaikat.

„Bámulatos ez a hely. Milyen ősi és milyen gyönyörű” - Álmélkodott Iola és átszellemült tekintettel nézett minden egyes szoborra, minden domborműre a falban, minden festett képre ami mellett elhaladtak. Danielnek is el kellett ismernie hogy valóban lenyűgöző a hálószerű folyosók labirintusában sétálgatni több száz méter magasan a talajtól. Pár perc múlva ahogy rótták a folyosókat, néha balra, máskor jobbra lefordulva, feltűnt nekik, hogy valamikor fel és lefele is mennek egy keveset. „Ezek szerint a folyosókon akár a Torony legtetőjére is el lehet jutni.”

állapította meg a fiú. Ahogy jobbra vették az irányt az előttük csámpázó teremtményt követve, beszélgetés zaja szűrődött ki a folyosóra az egyik ajtó mögül, majd kivágódott az ajtó és egy talpig bőrpáncélos férfi lépett ki rajta egy hatalmas arany kupával a kezében. A szeme gyanúsan keresztbe állt és mozgása is bizonytalan volt. Amint meglátta a közeledő alakokat rájuk emelte a kupát és hatalmasat húzott belőle. Azt követően neki tántorodott a falnak lecsúszott rajta, a kupa kifordult a kezéből és szinte, ahogy a zöld folyadék kifolyt a padlóra, már rögtön hangos horkolás rázta a folyosó falait. Daniel pillanatnyi döbbenetét leküzdve szólalt csak meg.

„Úgy látom ő már jól érzi magát” - mosolyodott el és hallotta hogy mögötte Emilin is nevetgél ahogy elhaladtak az igazak álmát alvó férfi mellett.

- Úgy látom valami ünnepség van. Csupa díszes ruhás ember. - Szólt előre Reg aki lecsúszott Caleb oldalán és ott lógott, hogy belessen az ajtón. - Biztos hogy nem ide jövünk? - Kérdezte, majd elnevette magát. Sárkánya is vele nevetett, majd megrázta magát hogy Lovasa visszacsusszanjon a hátára.

- „Hamar elfáradnál abban hogy neked hordod ki a finom falatokat.” - szólt vissza Lovasának.

- Mégis miért kellene kihordanom neked bármiféle kaját is? - döbönt meg Reg és gyanakodva bámulta a Sárkány nyakát.

- „Én is szeretnék egy jót mulatni azon hogy rohangálsz ki be.” - Mind ketten nevetésben törtek ki. Csak úgy visszhangzott a folyosó. Ez után elkezdtek felemlegetni valami vicces esetet mikor Reg elment egy ünnepségre és Caleb-et nem vitte, de a Sárkány mégis elment rá. Daniel nem hallotta már mint mondanak pontosan, mert most a mögötte ülő Emilin-nek tett fel egy váratlan kérdést miközben lassan haladtak az őket vezető lény nyomában a végtelennek tűnő kanyarokat leíró, hol emelkedő, hol lejtő folyosón.

- Min vesztetek úgy össze Rodal-al?- Bár sejtette hogy ezzel érzékeny pontra tapint, mégis úgy

érezte talán segít a lánynak ha beszél róla, ha másnak is elmondja mi bántja. Erre a kérdésre még Iola is odafigyelt és bár jól titkolta de hegyezte a fülét. A lány lesütötte a szemét. Biztosan nehezére esett beszélni róla így Daniel gyorsan hozzátette.

- De persze nem tartozik rám. Vedd úgy hogy nem kérdeztem semmit. - Majd ismét előre fordult ellenőrizni hogy vezetőjük még mindig ott lohol e előttük a végtelennek tűnő folyosón. Emilin azonban mégis megszólalt, és hangjában ott remegett a bánat.

- Rendes fiú vagy. De ez bonyolult dolog. Még régebben történt valami és megegyeztünk Rodal-al hogy az után megbeszéljük a dolgot ha újra megtörténik. De én nem beszéltem vele meg és ő ezt a fejemhez vágta. Én visszavágtam mert ő se volt őszinte velem, és... - Elcsuklott a hangja, Daniel érezte hogy könnycseppek hullanak a vállára. Nem tudta hogy mit tegyen, mit mondjon így csak meredt maga elé inkább.

- Most gyűlöl engem... és látni se akar... tudom...még akkor is ha elzárja magát előlem. - Kezdett el zokogni. Iola megérintette Daniel elméjét a következő pillanatban.

„*Vigasztald meg.*” - suttogta a fiúnak, bár ha gondolatban beszélnek azt úgy sem hallja senki. Talán mégis ezt tartotta helyén valónak.

„*Mégis hogyan?*” - értetlenkedett a fiú. A leghalványabb elképzelése sem volt hogy hogyan kell megvigasztalni egy lányt.

„*Mégis hogyan?*” - gúnyolódott a Sárkány próbálva a fiú hangját utánozni. - „*Mindenben én segítek neked? A végén még én fogok összeházasodni egy lánnyal mert te nem tudod hogy kell, mi?*” - kötötte az ebet a karóhoz.

„*Jól van na. Megpróbálok.*” - mérgelődött a fiú. Végig gondolta hogy mi lenne a legbölcsebb vigasztalási forma majd kiválasztott egyet. Mérlegelte a helyzetet és cselekedett. Egyik kezét óvatosan rátette a lány, derekát fogó kezére.

- Nem utál téged. Hidd el hamarosan kibékültök. Tudom. Iola-val is már kaptunk össze és aztán kibékültünk. - Valóban voltak kisebb nézeteltérések, de soha nem volt olyan komoly veszekedésük ami után két különböző irányba mentek, és elzárták az elméjüket a másik elől. Úgy tűnt a módszer beválik. Emilin sírása alább hagyott. Bár még mindig hüppögött és potyogtak a könnyei.

- Tudom hogy utál. - Mondta elhaló hangon. Daniel belátta hogy ez az út nem járható így kipróbált valami mást is, hátha az majd beválik. Talán ha humorosan fogja fel, megfelelő együttérzéssel... ami nem esett nehezére ha belegondolt hogy mit tenne ha Iola-val kapott volna így össze... talán sikerülhet.

- Figyelj. Majd ha holnap visszamentünk, én odaállok Rodal elé és megmondom neki hogy béküljön ki veled, különben ellátom a baját. - Mondta mosolyogva, hátranézve, mivel a lány felemelte fejét és könnyes szemekkel ránézett. „*Legalább már nem zokog.*” állapította meg.

- Szét fog tépni téged. - Mondta a lány szomorúan. Erre azonban Iola válaszolt egy hatalmas, hitetlenkedő horkantással kísérve.

- „*Azt nem hinném, mert én is ott leszek és majd morcosan nézek rá. Az biztosan meghatja és észhez tér.*” - Úgy tűnt hogy erre Emilin már nem tud mit felelni, csak bólintott és letörölte a könnyeit. Ránézett Iola-ra majd Daniel-re végül vette egy mély levegőt és éppen mondani készült valamit mikor az előttük csámpázó Gernel megszólalt.

- Hatalmas Lovasok, Hatalmas Sárkányok. Az Ősi Tekercsek Csarnoka. - Mutatott vékony és göcsörtös újával egy hatalmas ajtóra. Amint meglátták az említett helyet egy újabb „húha” hullám suhant végig rajtuk. A terem nagyon magas és nagyon tágas volt. Körben az óriási kör alakú helységben toronymagas polcokon vagy milliányi vaskos tekercs pihent. Középről kifelé indulva lapos asztalok helyezkedtek el. A terem legtetején körben ablakok szórták a csillagok fényét a félhomályban lengő polcokra. Ekkor kísérőjük összecsapta két kezét és menten fáklyák sora gyulladt meg a mennyezethez közel, vakító fényárba borítva mindent.

Régi ismerős

Már öt órája nézegették a poros tekerceket hátha megtudnak valamit „Róluk”. Bár közben találtak sok más érdekességet is. Példának okáért Daniel hosszan tanulmányozta azt aminek a címe Kardmesterek Kalendáriuma volt. Ebben hatalmas és erős harcosok írták le a különféle edzésterveket és mozdulatsorokat, elképesztő részletességgel. Emilin-t szemlátomás kizökkentette búskomorságából a Mágia Mesterei tekercs olvasása és a felfedezés vágya lángolt tekintetében. Már amikor éppen felnézett a papírról azt suttogva maga elé hogy „aztaaa”. Reg azonban a halálra unás egyértelmű jeleivel kezdett bele minden újabb papírkötegbe, elhúzta a száját, pár perc múlva félredobta és elővett még egyet. Daniel-t azonban szintén lekötötte az érdekesebbnél érdekesebb olvasmányok sora. A két Sárkány is besegített lévén a legtöbb tekercs „Sárkányméretű” volt és az ősi nyelvükön írták. Az órák óta fennálló papír csörgést, és penna sercegést – mivel ha rábukkantak valami érdekesre azt kijegyzetelték - Reg törte meg a Számmisztika Színvilága nevezetű mű papírlapjai mögül, miközben a fejét vakargatta és szemét meresztgette.

- Kmlab...kbalme...kmal... Mi?! - Csapta le a kezében tartott tekercsset amit az orra elé tartva próbált kibogarászni. A csattanás végighullámozott a teremben, magára vonva a kérdő tekinteteket
- Esküszöm hogy kezdek egy szót sem érteni semmiből. - Dörgölte meg a szemét, ami már vörös volt a sok olvasástól.

- Ez itt a fákról magyaráz valami sületlenségeket– mutatott egy kupac pergamenre tőle jobbra, halomba dobálva az asztalon. - ez meg itt a nyeregkészítésről – mutatott egy másikra, amit még össze sem kötött miután kiolvasta.– ez meg... nem is tudom hogy miről. - ráncolta a homlokát az előtte heverő két tekercsre mutatva. - És ez... - Emelte fel az imént olvasott példányt. -...ezt még elolvasni sem tudom. Megeszem Caleb-et ha létezik olyan szó hogy Kma-le-be-re-po-vin. - szótagolta, bár így is majdnem beletört a nyelve. Emilin felnézett és mosolyogva így szólt.

- Már pedig létezik. Azt jelenti megszámlálhatatlan. - Reg erre megvakarta a fejét és homlok ráncolva, értetlen tekintettel meredt a papírlapra, majd Caleb-hez fordult.

- Nah gyere, a lábaddal kezdem. - A Sárkány csak forgatta a szemét majd nevetésben tört ki Lovasával és a teremben ülőkkel együtt. Miután alább ült a kacagás Daniel ásított egy hatalmasat amibe még az állkapcsa is beleroppant. Ezt követően meleg légáramlat csapta meg és mikor az irányába nézett egy vastag nyelvet és sok hatalmas és hegyes fogat pillantott meg, valamit egy nyelvőcső bejaratát.

- Iola! Tedd valamidet a szád elé, mert így lelátok egészen a gyomrodig és ez nem túl gusztusos elhíheded. - Szólt rá az ásító Sárkányra a fiú. - Szerintem hagyjuk abba mára. Még ha találnánk is valami hasznosat „Róluk”, sem fognánk már fel hogy mi az. - Megint ásított egy hatalmasat. Reg azonnal felpattant és odarohant Caleb-hez, majd villám gyorsan felpattant a hátára. A Sárkány még nem is fogta fel igazán hogy Lovasa már rajta ül. Majd döbbs pillantásokkal illetve, aztán megrázta a fejét amolyan „reménytelen eset” módon és visszafordult a kezében tartott tekercshez.

- Rendben. Bár fogalmam sincs hogy hol fogunk aludni. - Tekert össze egy pergamenlapot Emilin, majd lezárta egy piros szalaggal amin arany betűk azt hirdették hogy „Az Ismeretlen Ismeretek”.

- Nah gyerünk már! - Unszolta társait Reg. Caleb horkantva kezdett bele az elpakolásba. Az egyik pillanatban mikor Daniel is éppen egy szalagot kötött a „Mágikus Magyarázatok” című tekercsre, Gernel rohant be a terembe, és alázatosan meghajolt.

- Hatalmas Lovasok Hatalmas Sárkányok. Megmutatom merre talajátok meg pihenőhelyetek. - Szeme megakadt a tekercsen amik még szanaszét heverték. Rájuk mutatott. - Megengeditek? - Megkérdezte és miután mindenki bólintott, tapsolt kettőt a tenyerével, egy sereg hasonszörű lény rohant be és kezdték elpakolni, hajlongva a tekerceket. Majd intett hogy mutassa az utat. Daniel és Emilin gyalog indultak utána, Reg azonban Caleb hátán. Nem kellett messzire menniük mert a következő fordulóban egy nagyobb teremből nyíló ajtó egyikéhez vezette őket a fura lény. Mikor áthaladtak a termen egy beszélgetésfoszlány ütötte meg a fülét Danielnek. „*Ki az aki ilyenkor még beszélget?*” értetlenkedett nagyot ásítva. Azonban ahogy közeledtek a terem másik végében lévő

ajtóhoz egyre tisztább lett a beszélgetés. Két férfi vitatkozott egymással. Az egyiknek mély és öblös volt a hangja, míg a másiknak inkább reszelős.

- Nem! Hányszor mondjam még? - szolt az öblös hangú, amire egy másik rögtön rávágta.

- Ha nem hiszed akkor megmutatom hogy nem lustultam el. - Ez a hang annyira ismerős volt Daniel számára, hogy földbe gyökerezett a lába. „*Igaz volna? Vagy már olyan fáradt vagyok hogy a képzeletem játszik velem? Mégis mit keresne ő itt?*” Ez a felismerés minden álmoságot kimosott a szemeiből. Odarohant az ajtóhoz nem törődve a döbrent pillantásokkal amit a barátai küldtek utána és meglátta ott Steve mestert aki éppen egy nagyobb darab bajszos-szakállas férfival beszélgetett. Steve mesteren egyszerű utazóruha volt, úgy tűnt hogy nem régen érkezett. Bőr bakancsot, bőr nadrágot hasonló anyagból, hozzá tartozó bőr mellényt és egy utazóköpenyt viselt ami már látott jobb napokat is. Hátára pedig rongyzsákot kanyarított ami fáradtan pihent, mutatva hogy nem sok minden van benne. Azonban a köpeny alól kikandikált az ezüst markolatú kardjának végét díszítő sárkányfej.

- Majd el is hiszem hogy még tudod hol kell megfogni a kardot. - nevetett gúnyosan a bajszos férfi, vastag újával a megnevezett tárgy felé bökve. Ő most fekete hálókötöst viselt amit arany sárkányokkal díszítettek ki. Mikor meglátták az érkező Daniel-t meglepve néztek rá. Bizonyára ők se számítottak társaságra ilyen kései, vagy talán már korai órában.

- Daniel? Te itt? - Terült szét hatalmas mosoly Steve mester arcán, majd elő lépett és jókora kézrázást követően még hátra is veregette a fiút. Úgy tűnt tényleg szívből örül a találkozásnak. Ősz hátközépig érő haja most szabadon lengett.

- Steve mester. Öhm... Hogy kerültél ide? - tette fel a legelső kérdést ami most elméjébe úszott.

Közben a másik ember gúnyos fintoiba húzta a száját, bizonyára lett volna egy két keresetlen szava a kései csatangolókhöz és egy két megjegyzése is még Steve mesterre, de nem szólalt meg.

- Ez egy hosszú történet. - mondta még mindig szélesen mosolyogva, majd hirtelen kérdőre váltott az arca. - De mióta tegeződünk? - Daniel csak most vette észre hogy valóban letegezte Steve mester és ettől annyira megrémült hogy megszólalni sem tudott. Már éppen hebegve akart bocsánatot kérni ekkora arcátlanságért, mikor Steve mester nevetve újfent megveregette a vállát.

- Amúgy már éppen kérni akartalak rá. - ezt hallva a fiú megkönnyebbült. „*Már túlságosan is elsárkányosodtam. Mindenkit letegezek.*” jegyezte meg magában. Iola és a többiek közben hármukat figyelték tisztes távolságból. A Sárkány azonban most előre lépett és odadugta hatalmas fejét a férfinak. Megszimatolta majd biccentett neki.

- „*Steve mester. Örülök hogy látlak.*” - mondta egyszerűen. A megszólított megveregette a Sárkány orrát, és őt is széles mosollyal fogadta. Szemlátomást még nagyobb is mint Danielt. De ezt a fiú nem tette szóvá.

- Részemről a megtiszteltetés. - majd enyhén meg is hajolt.

- Najó elég! Steve Irate! Már öreg vagy és fáradt. Nem jöhetsz vissza csak úgy tanítani ötven év önkéntes száműzetés után. És nem vagyok hajlandó végighallgatni a magyarázkodásodat sem. - Csattant fel a másik férfi, bizonyára megelégedve hogy róla jóformán megfélemedtek. Daniel úgy döntött hogy kiáll Steve mester mellett, hiszen látta hogy bánik a kardal, és ha ő nem segít most nem lehetnének itt Iola-val sem.

- Uram! Én úgy hiszem... - kezdett bele de leintette a hálórúhás férfi.

- Először is. A nevem Joshep Wartred Kardvezér. Másodszor pedig nem hallgatom végig a magyarázkodásod fiatalember. Sem pedig a tied kis hölgy. - Tette hozzá sietve mikor Iola is megmozdult, nyilván hogy felszólaljon.

„*Kis Hölgy?!*” - Lepődött meg a Sárkány. - „*Adok én neki mindjárt kis hölgyet!*” -A döbbenetét düh váltotta fel, de Daniel egy szemvillanással leintette. Nem lett volna túl okos ha Iola felhergelve magát esetleg rátámad erre a férfira. Az illető azonban folytatta monológját.

- Te pedig lásd be végre hogy kioregedtél már a tanításból. Szerintem még ez a fiatalember is elbánná veled a Kardok Táncában. Bár tudom tudom... - most Steve mester akart közbeszólni. - a technikákat még mindig meg tudnád mutatni, még ha igazi csatában már nem is bírnád. De nekünk

olyan tanárok kelljenek mint Benjamin Merak. Fiatal, életerős, eszes, és soha nem láttam még hozzá fogható kardforgatót. - Most Daniel akart megszólalni de Wartred Kardvezér őt is egy kézmozdulattal leintette – Viszont ha tényleg ennyire akarsz tanár lenni újfent akkor nem bánom. Összeméred erődet és tudásod Merak Mesterrel és ha ő úgy ítéli hogy megfelelne akkor visszaveszlek. Jó így? - Szemöldökét felvonna nézett Steve mesterre aki erre eldörmögött az orra alatt egy „jó nem bánom” -ot majd bölintott határozottan. A másik fél is rábölintott majd Daniel-re és az akkora már mögötte álló két Lovasra nézett és szavait hozzájuk intézte.

- Ti pedig azonnal menjetek és aludjatok. - a hálóköntöse zsebébe nyúlt és elővett egy lepecsételt borítékot amin őt név díszelgett cikornyás betűkkel. - Ez nektek jött vagy öt perce. - Nyújtotta oda Danielnek. Azzal egy kurta főhajrával eltűnt az ajtóban és becsukta.

- Benjamin Merak... Benjamin Merak... még csak nem is ismerős ez a név. - Morgolódott magában Steve mester. Daniel megfordította közben a borítékot feltörte a viaszpecsétet, kihúzta a pergamenlapot belőle és hangosan felolvasta a rajta található írást amit a Sárkányok ősi nyelvén fogalmaztak meg. Nem volt könnyű de lefordította magában olvasás közben.

Tisztelt diákok!

A mai nap folyamán tiltott területen repültetek keresztül, engedély nélkül hatoltatok be a Torony csarnokaiba. Továbbá engedély nélkül használtatok az Ősi Tekeréseket. Ezért büntetésben részesítelek titeket. Név szerint: Emilin Gertra, Reginald Bopeltin, Daniel Haon, Iola, Caleb. A fent felsorolt okokból kifolyólag megkérem Steve Irate ex-tanárt, aki most ott áll mellettetek, hogy haladéktalanul kísérvén benneteket a Fény Csarnokába a büntetőtárgyalás lebonyolítása céljából.

Tisztelettel: Kargertra a Béke őre, a Fény tanácsosa, a Torony Lángja.

Daniel szíve elkezdett gyorsabban verni. Átfutotta még kétszer a levelet, majd a döbbenet tatógó Steve mesterre nézett. Szemlátomást ő sem hitte el amit hallott és most a levelet bámulta. Mögötte Emilin fel is sikkantott mikor a levél végén lévő nevet olvasta. „*Kargertra a Béke őre, a Fény tanácsosa, a Torony Lángja.*” Hallott egy Sárkányról még Hatton mestertől akit csak úgy hívnak hogy A Láng. Ő volt a sziget legbölcsebbe, legerősebbe, leghatalmasabba mindenki tisztelte vagy félte őt. Még Hatton mester is úgy beszélt róla mintha ott állna mögötte készen hogy lecsapjon minden rossz szóért. És most ez a Sárkány hívta őket büntetőtárgyalásra. „Steve Irate ex-tanárt aki most ott áll mellettetek” futotta végig ismét ezt a sort. „*Honnan tudja hogy most itt áll mellettünk, ha öt perce írta? És egyáltalán azt hogy most itt vagyunk?*” Kezdte úgy érezni hogy Hatton mester elég szerény volt mikor a Láng hatalmát ecsetelte. Nagyot nyelt majd odafordult a többiekhez. Ha nem érzi az Iola-ból áradó félelmet akkor is észrevette volna hogy mindenki körülötte a döbbenettől vegyes félelem állapotában leledzik. Már jóformán tapintani lehetett a levegőben. Mikor Steve mester hirtelen felszólalt mindenki összerezzen és Emilin most is sikkantott egyet.

- Gyerünk gyorsan! A Lángot nem szabad megvárni! A végén még egyesével fal fel titeket ha késtek akár egy percet is! - Egy levegővel hadarta el mindezt közben kezével terelgette odébb a körülötte sorakozókat. Majd szapora léptekkel elindult az egyik folyóson. Végig motyogott magában valamit és gyakran hátrapillantott. A nyomában loholó Daniel csak apró foszlányokat értett, mint: „A Láng hívta.”, „Ez nem lehet.”, „Jaj szegények” A fiút ez utóbbi idegesítette még jobban, már ha ez egyáltalán lehetséges volt, hiszen így is görcs berándult a gyomra, remegtek a tagjai, izzadt és kapkodva vette a levegőt miközben a szíve is majd kiugrott a mellhasából. Két percig rótták a folyosókat, hol jobbra, hol balra fordulva. Már kezdett gyanakodni hogy a vezetőjük se tudja az irányt mikor balra befordulva egy irtatlan kőből faragott ajtó tornyosult előttük. Az ajtó szárnyain két ágaskodó Sárkány domborműve díszelgett, fejük fölött napot mintázó

hatalmas gömb foglalt helyet, ami körül tizenkettő darab kisebb ezüsből kiöntött sárkányfigura feküdt. Az ajtón közepén egy öt sorba szedett felirat díszelgett, mélyen belefárgva a két szárnyba. Lefordítva Danielnek még egyet ugrott a gyomra.

A Fény Csarnokába lépsz
Hagyj fel reményt és észet
Szíved méretik meg neked
Féld és tiszteld az Eget
A Láng mozgat Földet és Felleget!

Ezek után a legrosszabbra számított mikor lassan recsegve benyíltak a láthatatlan zsanérokön elforduló kapuszárnyak és elvakította a kiáradó fény. Mielőtt tett egy tétova lépést hallotta hogy társai is felnyögnek és csak aztán követik példáját.

Váratlan Fordulat

A terem ami a szemük elé tárult már már földöntúlinak hatott. Furesa fényes derengés töltötte ki holott nem volt egyetlen látható fáklya sem sehol. Mégis minden nappali világosságban fürdött. Mint minden terem amibe eddig beléptek ez is nagy és kerek volt. Ez úttal körben lépcsőzetesre faragott emelvényt pillanthattak meg. Szemben rögtön a kapu előtt egy részen még jobban is meg volt magasítva és szép lépcsőzetes kialakítása engedett arra utalni hogy azt a helyet egy fontosabb személy foglalja majd el. De egyelőre csak a másik végében volt néhány Sárkány és pár ember, ha jól számolta tizenkettő - tizenkettő mindkét fajból. Nyilván Sárkányok és Lovasaik. A terem közepén szintén egy kiemelkedő rész volt. Vagy tíz méter sugarú körben egyenletlen felületet hagyva az amúgy tükörsima padlózat. Az bizonyára a vádlottak padja volt. Legalábbis Daniel-ben ez a gondolat ütött szöveget. Mind az öten szépen lassan haladtak arra a pontra és mikor elérték a fiú felnézett, de nem akart hinni a szemének. Nem a csillagos eget látta, vagy egy egyszerű mennyezet. A hatalmas boltív alatt egy nagy folyadék szerű valami lebegett, kavargott apró gömböket kiszakítva az amúgy hatalmasnak tűnő valamiből. Úgy fénylett mintha maga a nap volna, éppen ezért nem is lehetett pár pillanatnál tovább belenézni. „*Hát ezért hívják a Fény Csarnokának*” ismerte fel. Pár pillanat múlva valamilyen oknál fogva elkezdett sötétedni és hidegebb is lett a levegő nagyságrendekkel, valami mágia lépett működésbe. Mindnyájukon végigfutott a borzongás mert mindeközben az egyik Sárkány felállt és mély zengő hangon szólalt meg.

- „*A Fény Csarnokába lép az ki maga a Fény. Tiszteljétek a Torony Lángját!*” - Ekkor a legmagasabb pulpitus felé nézett, majd a többiek is felálltak és követték példáját. A pulpitus mögül egy Sárkány közeledő alakja bontakozott ki. Daniel még ilyen parancsoló ilyen tiszteletteljes megjelenést soha életében nem látott. „*Ez a Sárkány maga a megtestesült... Erő*” nem tudott mást mondani róla. De biztosra vette hogy olyan aki csupán egyetlen szemrebbenéssel képes lenne elhallgattatni egy egész hadsereget is. Olyan kiemelkedő volt az egész testtartása, mozgása, hogy ha nem a legmagasabb pódiumra állt volna fel, akkor is bárki, aki csak erre téved, rögtön rávágta volna hogy ő, ő a Torony Lángja. Egy öreg, de jó formában lévő nő volt, sötétzöld pikkelyekkel megáldva, arcvonásai kerek, de mégis kemények voltak. A szemében tükröződő fény veszedelmessé tette, olyanná akivel nem érdemes újat húzni.

- A Torony Lángja! - harsogták kórusban a Sárkányok és Lovasaik, majd leültek. Daniel és társai csak megszeppenve álltak ott. Végül miután a Láng körbehordozta tekintetét a „bűnösökön” - bár a felperzselte tekintetével őket jobban illene rá. - szintén leült és megszólalt. Hangja is idomult a megjelenéséhez. Hideg volt és nem ismert könyörületet.

- „*Diákok!*” - kezdte. - „*Levelemből értesültetek róla milyen bűnöket követtetek el. Ezen a tárgyaláson pedig megvitátjuk hogy bűnötök milyen büntetést vonjon maga után.*” - Szemét hol egyikükre hol másikukra emelte. Sosem beszélt csak és kizárólag egy valakihez. Mikor Daniel-re nézett úgy érezte hogy bele lát, egészen a lelke legmélyére. Ez csak fokozta a pánik hangulatot a fiúban.

- „*Javaslatokat várok hát a Tanácstól milyen büntetésben részesüljenek.*” - tekintetét most az emelvényen ülőkön járatta végig. Mocorgás futott végig majd jobb oldalon a legelső Sárkány állt fel.

- „*Bűnük súlyosságához mérten a következő büntetést tartjuk helyénvalónak.*” - hangja vékony volt és beszéde pattogó. - „*Javaslatunk szerint ez a kényszermunka a földeken. Három hét fejenként.*” - Majd meghajolt és visszaült, ezek szerint Lovasa nevében is beszélt. További mocorgás következett, majd pár pillanat múlva az előző melletti szólalt fel. Úgy tűnt hogy szépen sorban mindenki elmondja a véleményét. Daniel tudta hogy a végén úgy is a Láng szava lesz a döntő és senki sem fog vele vitába szállni.

- „*Mivel a tettesek, tudatosan és szánt szándékkal cselekedtek ezért Mi a testi fenyítést javasoljuk. Személy szerint a korbácsütésre szavazok, Lovason botütést tart megfelelőnek. De minimum ötven-ötven fejenként.*” - Kinyilatkozása után visszaült. Daniel gyomra újabbat ugrott. „*Ha ez így megy*

tovább a végén már a felnégyelésünket fogják kérni és a testrészeink sós-borsos páclében való megfőzését, majd ünnepélyes lakomán való felszolgálását. Nekünk annyi. És ez az én hibám. Ha nem jut az eszembe ez az ostobaság...” Dühöngött magában. Ezt bizonyára a Láng is észre vette mert most őrá emelte átható pillantását. Közben a harmadik Sárkány is felszólalt de ezt Daniel már valamiért nem hallotta. Minden hang elnémult. Mikor már azt hitte hogy megsüketült csak egyetlen hang harsant fel a fejében. Kis híján hanyatt is esett mikor meghallotta hogy kié.

„*Daniel Haon! Iola Lovasa!*” - A Láng hangja volt az. Olyan tisztán olyan élesen csengett mintha közvetlenül ott állna mellette és a fülébe mondaná. - „*Kész vagy kiállni hogy társaidat megvédd? Kész vagy önmagad átvállalni a bűneiket? Kész vagy elszenvedni mindnyájuk büntetését? Úgy érzed, úgy gondolod, hogy te vagy az okozója ennek a tárgyalásnak, és hogy ártatlanok fognak szenvedni egy olyan ötletél amit te vetettél fel, ezzel tudatlan okozva mostani szenvedésük? Dönts majdan mikor elhangzott az utolsó javaslat is és állj ki elé, tedd meg amit helyesnek érzel.*” -

Azzal elhallgatott de még pár pillanatig ott visszhangzott a fejében minden egyes szó. Mikor végül elhalt, a külvilág zajai ismét kiélesedtek. Most vette csak észre hogy már a nyolcadik Sárkány áll és mondja el hogy szerinte csupán gyerekes mellé fogás volt és egy figyelmeztetéssel el lehetne intézni az egészet. Azonban Daniel fejében most más járt. „*Honnan tudta hogy éppen mire gondolok? De igaza van. Én vagyok a felelős mindezért, így nekem kell egyedül vállalnom a felelősséget. Ha elhallgatott az utolsó is, kiállok és átvállalom a bűnüket. Lesz ami lesz.*” alig hogy végiggondolta vette észre hogy elérkezett az idő. Éppen a tizenkettedig Sárkány állt fel és szólt. Hangja mélyen és rettenetesen fagyosan csengett. Olyan volt a fiúnak mintha egy jégcsappal reszelnék a fejét.

- „*Egyértelmű pedig hogy mit kell tennünk. Kiutasítjuk mindet a szigetről miután mágikus úton megszakítjuk a Kapcsolatot mindben. Egyértelmű!*” - Azzal leült. „*Megszakítani a Kapcsolatot?*”

Hüledezett Daniel. Hirtelen nem tartotta olyan jó ötletnek a bűnök átvállalását. De inkább ő mint a másik két barátja szenvedjen. A Lángra szegeződött minden szempár.

- „*Meghallgattalak titeket Tizenkettek Tanácsa. És ötletet merítettem szavaitokból. De most adjunk lehetőséget a felszólalásra a vádlottaknak.*” - kecsesen intett feléjük hogy beszélhetnek. Daniel egy percig se habozott, kiállt a pódiumuk szélére és hangjában eltökéltséggel szólalt meg.

- Tisztelt Láng. Én magamra vállalom a bűnüket. Egyedül engem terhel a felelősség mindazért amit elkövettek. Én mondtam hogy jöjjünk ide, egyedül az én ötletem volt. - Hadarta el gyorsan. Hallotta a háta mögül az értetlenkedő sóhajokat, de pillanatnyilag egy csepp sem tudta érdekelni. A Láng mélyen a szemébe nézet. És talán... igen, mintha elismeréssel tette volna.

- „*Biztos hogy ezt akarod?*” - kérdezte lehetőséget adva a visszakozásnak. Daniel bólintott, a lehető leghatározottabban. Bár lelkét mardosta a félelem, nem akarta hagyni hogy az ő, egy ostoba ötletéért mások bűnhődjenek. - „*Elmondom hát az ítéletem. Utána még van egy utolsó lehetőség megváltoztatni akarod.*” - tartott egy kis hatásszünetet. - „*Azt az ítéletet hoztam meg hogy a büntetések egyöntetűen ötven darab botütés legyen amit a holnap hajtunk végre mikor a nap a legmagasabban áll. Itt a Fény Csarnokában.*” - Mély levegőt vett. - „*Még mindig nem gondolod meg magad?*” - Kérdezte Daniel-től. Bár a számok sose voltak az erősségei, de azt tudta hogy ötször ötven azaz kettőszáz-ötven botütést fog kapni, ami minden bizonyonnyal iszonyatos fájdalommal jár majd. Közben érezte hogy Iola kezd rájönni mi folyik itt.

- Nem. Tisztelt Láng. - adta meg a választ. A Láng feljebb emelte fejét.

- „*Így te, Daniel Haon Kettőszáz-ötven botütést fogsz kapni holnap délben. Míg társaid szabadon távozhatnak.*” - fejezte be de aztán hangos üvöltések csattantak fel egyként.

- „*Nem! Nem! Ezt nem engedem!*” - Iola volt, és vele együtt másik három barátja is. Daniel érezte hogy most még jobban fél a Sárkányra mint mikor beléptek. A többiek arcán is ez látszódott.

- „*Attól tartok nem tehettek már semmit.*” - Mondta hűvös nyugalommal a Láng. - „*TörődjeteK bele, és örüljeteK hogy ti nem részesültök a büntetésből.*”

- „*Ezt akkor sem hagyom! Nem hagyom hogy Daniel kapja az egész büntetést. Én... Én átvállalom az ő bűnét.*” - Most a fiún volt a szörnyülködés sora mikor hallotta Sárkányra kinyilatkozását. Éppen ő is heves tiltakozásba akart kezdeni mikor a Láng felemelte lágyan a kezét. Tudta hogy most jobb

ha nem szólal meg.

- „*Nemességről teszel tanúbizonyságot Daniel, Hűségről és Szeretetről Iola, Bajtársiasságról Emilin és Reginald.*” - Sóhajtott egyet már már meghatottan. Azonban ekkor hatalmas robajlással tárult ki a Fény Csarnokának bejárati ajtaja és a hangosan ziháló Rodal bukkant fel benne majd odarohant Daniel elé és hangosan felszólalt.

- „*Ne büntesd meg őket! Ne büntesd a Lovasom! És... kérlek téged!*” - Hangja rémült volt. Féltette a Lovasát ez természetes. De volt valami fura ahogy ránézett Daniel-re és Iola-ra a szeme sarkából.

- „*Nem ronthatok csak így be egy tárgyalás közepére.*” - Állt fel a Láng a helyén. Szeme vészjóslóan villogott, és bár nem kiabált a hangsúly higgadt olyan lány volt hogy Daniel talán jobban örült volna a fékevesztetten ordibál és tombol mint egy hurrikán ha belenézett azokba a szemekbe.

- „*Akkor sem engedem hogy büntesd őket... Anyám!*” - Rodal hangja már már rimánkodó volt. De Daniel akkor sem ezen döbönt meg a legjobban. „*Rodal anyámnak szólította a Lángot? Biztos csak valami formális dolog amit én nem értek. Az nem lehet hogy... vagy mégis?*” Rodal mindig is magabiztos volt, és erőt sugárzott a jelenléte. Lehet hogy mégis van valami kapcsolat közte és a legnagyobb hatalmú Sárkány között? A Láng vonásai hirtelen megváltoztak. Lelépett a pódiumról és odasétált Rodalhoz. Daniel már azt hitte itt vér fog folyni. Biztosan most fogja leharapni a Láng Rodal fejét, majd visszatér és folytatja a tárgyalást mintha mi sem történt volna. De tévedett. Gyengéden köszöntötték egymást sárkány módra. Úgy tűnt hogy a Tizenketek Tanácsa épp úgy meglepődött ezen a gesztuson mint mindenki más a teremben. Iola szájtátva meredt a kettősre. Reg és Caleb szemöldöke már majdnem a terem tetején lebegő fénygömböt érte. És Emilin... ő inkább aggódott. „*Talán ő tudta?*” töprengett a fiú.

- „*Ha megengeded hogy befejezzem a tárgyalást mindent meg fogsz érteni fiam.*” - Mondta gyengéd anyai hangon a Láng, majd visszasétált a pódiumra. - „*Daniel átvállaltad a büntetést pont ezért nem tudjuk végrehajtani. Mivel így büntetnénk Iola-t is akivel össze vagy kötve testileg, lelkileg. Mind az öten mentesültök a büntetés alól, megérdemelten. De...*” - emelte fel az ujját. - „*...nem szeretném ha még egyszer bűncselekményen kapnálak titeket. Rajtatok fogom tartani a szemem. A biztonság kedvéért kapni fogtok egy részletes törvénykönyvet amit majd egy váratlan pillanatban személyesen kérdezek ki tőletek.*” - fejezte be majd elmosolyodott.

Miután a Láng kiküldte az ötös csoportot a teremből, ők megálltak a bejárat előtt. Nem szóltak egymáshoz, csak sokatmondó pillantásokat váltottak. Emilin meg akarta várni Rodal-t ez nem volt kérdéses. A huszonnégy tanácsstag is már lassan elhagyta a termet párokban, mikor Rodal bukkant fel lehajtott fejjel szomorúan. Emilin azonnal odarohant hozzá és a nyakába csimposzkodott.

- Sajnálom amit mondtam, nagyon sajnálom. Bocsáss meg! - Tört ki zokogva belőle az, amit egész nap tartogatott. Rodal gyengéden átölelte kezével és halkán dorombolt neki. Danielt meglepte ez a gesztus mert még sosem hallotta ezt a hatalmas Sárkányt dorombolni. Bár ostobaság volt feltételezni hogy soha nem is szokott a Lovasának. Annak akivel a legszorosabb kapcsolatot ápolja ami két élőlény között létezhet. Mindenesetre jobbnak találta hogy ha most kettesben hagyják őket. Ahogy szépen lassan baktattak a folyosón Caleb és Reg kíséretében, némán, egyszer csak Iola elmosolyodott, minden látható ok nélkül.

- Te meg min somolyogsz? - Tette fel a kérdést Lovasa.

- „*Csak örülök hogy végül kibékültek.*” - tárta fel boldogságának tárgyát a Sárkány.

- Honnan veszed hogy Rodal nem most tömködi le Emilint -t a torkán? - Kérdezte Reg de a következő pillanatban félve ugrott Sárkánya oldalához mert Iola egy igen csak gyilkos pillantást küldött felé. - Jól van csak megkérdeztem. Bár lehet hogy Emilin tömködi le a torkán Rodalt. Ha jobban belegondolok. - Erre már csak nevetés volt a válasz. Azt azonban mindannyian elismerték hogy csak örülni tudnak annak hogy ők ketten kibékültek. A következő pillanatban Steve mester rohant eljűk arca még mindig sápadt volt és sugárzott róla az aggodalom.

- Éltek, egyben vagytok, nincsenek örök és.... te jószágos sárkányfarok! Emilin hol van?! - Kérdezte rémülten és jóformán Iola keze alá is benézett hátha ott megleli a lányt. Csak nehezen lehetett

megnyugtatni hogy ő is jól van és most Rodal-al vigasztalódnak valahol.

- Hála az Égnek és minden Szellemnek! - Sóhajtott végül megkönnyebbülten. - Öreg vagyok én már efféle izgalmakhoz.

Hatan tértek vissza a Lakócsarnok nevű helyre, majd egy-egy szép tágas szobában álomra hatották fejüket.

Éber Álom

Másnap reggel a szobába beáradó fény ébresztette Daniel-t. Mikor felemelte fejét álmosan egy hatalmas nyelv nyalta meg az arcát.

- „*Jó reggelt!*” - köszönt neki Iola kedvesen mosolyogva, majd még hozzá is dörgölte orrát Lovasához.

- Jó reggelt! - ásitotta a fiú, majd kikecmergett a Sárkány szárnya alól, odament a mosdóállványhoz és megmosta az arcát. Mikor felnézett egy pillanatra megszédült és belenyilallt a halántékába. De nem tulajdonított neki fontosságot, mert gyorsan elmúlt. Mikor megfordult egy tágas terem látványa fogadta. Ez meglepő módon nem kerek volt hanem téglalap alakú. Egy szép zöld, Sárkány méretű párna volt az egyik sarkában nem messze a hét méter magas Keletre néző ablakoktól. Mellette nem sokkal egy faragott fából készült ágy halvány narancssárga ágyneművel pihent érintetlen. A teremben még volt egy asztal, a mosdóállvány és egy falikút. Ezen kívül még két ajtó nyílt más helységekbe és az ablakokkal szemben a hatalmas kijárati. A kisebbik fölött tábla hirdette hogy „Tisztálkodó” a másikra vele szembe pedig ugyanez volt írva csak a sárkányok nyelvén, bár méretéből adódott hogy valószínű nem embereknek szánták. Csak ekkor tűnt fel a fiúnak hogy az asztalon egy tányérban gőzölög valami egy pohár és egy méretes kancsó társaságában.

- „*Az egyik olyan fura lény hozta mielőtt felébredtél volna.*” - válaszolta meg a Lovasa arcára kiülő kérdést Iola. Mélyen beszippantotta a levegőt. - „*Ki'rat pörkölt, és marevu gyümölcs leve.*” - jelentette ki magabiztosan. Daniel csak nézett egy nagyot majd gyomra korgását csillapítva nekilátott befalatozni az ízletes étket. Miután végzett jóllakottan ledőlt Sárkánya hasára és a hatalmas ablakokon át beszűrődő fény felé hunyorgott.

- Tegnap amit tenni akartál... - kezdett bele. - Ne csináld többet jó? Én követtem el hibát én is fogok szenvedni érte. Ez így helyes. - Mondta ki kerek perec. Érezte hogy a Sárkány odakanyarítja hozzá a nyakát. Direkt nem akart ránézni inkább csak pislogott az ablakok felé.

- „*Talán már rég rájöhetnél volna, hogy itt nincs Te vagy Én. Itt csak Mi vagyunk.*” - Mondta szelíden, majd ismét megnyalta a fiú arcát. Daniel ekkor másodsorra is átélte a szédülés és halánték nyilallás élményét, de mielőtt szavá tehetne volna barátai léptek be a terembe köszöntve őket. Nyomukban Steve mesterrel.

- Ki az ágyból hétalvók! - Kurjantott Reg, és szemlátomást nagyon örült valaminek. - Ti még nem hallottátok a nagy hírt? - Ezt csak költői kérdésnek szánta mert utána rögtön folytatta. - Itt maradunk a Toronyban és itt lesznek most már az óráink. - Majd ha lehet még szelésebben elmosolyodott. Daniel felállt és döbbenet nézett rájuk. Emilin hevesen bólogatott hogy valóban, ez nem csak egy fura vicc. A lányon már nyoma sem volt a tegnapi búskomorságnak és mögötte ott ült Rodal is amolyan Rodal szerűen közömbös tekintettel. Bár Daniel meg mert volna rá esküdni hogy egy pillanattal ez előtt Iola-ra nézett és mosolygott.

- És mivel az első órák Ismeretek ezért nem lenne célszerű lekésetek. Odavezetlek titeket. - Szólt Steve mester és intett hogy induljanak. Iola felállt és nyomában Lovasával követte őt. Danielt ahogy lépdelt a folyosón hirtelen fura érzés járta át. Nem tudta hova tenni olyan volt mintha hirtelen vízben úszna. Ilyet utoljára akkor este érzett mikor kis híján meghalt az esőben.

- „*Mi a baj?*” - hajolt oda hozzá Sárkánya aggodalommal a szemében. - „*Éreztem valami furát felőled.*” - közölte nyugtalansága tárgyát. Erre mindenki megállt és a maga elő meredő Daniel-re nézett.

- Siessünk. Mindjárt ott vagyunk. - Közölte Steve mester. Daniel tett egy lépést de ő úgy érezte hogy a semmibe lépett. A talaj eltűnt lába alól és egy homályos villanás keretein belül minden körülötte. A feketeségben állt.

Egyszer csak egy madár repült el felette és nyomában kirajzolódott egy tengerpart. Ő a homokban állt. Nem értette hogy került ide és azt sem hogy mi történik vele.

- Den! - Hallotta Iola kétségbeesett kiáltását de most nem a fejében. Ott visszhangzott körülötte. Hirtelen újabb rántást érzett a lába alatt majd megint elmosódott minden. A következő pillanatban

Vármegyében találta magát. Körülnézett az utcák néptelenek voltak. Egy árny alak úszott el előtte. Egy ember volt de fehér és áttetsző, elmosódva siklott tova az utcában. Hirtelen megannyi hasonló jelenség vette körül. Emberek jártak fel s alá az utcán néha szekerekkel maguk mögött de csupán fakó képek voltak. A fiú tett egy lépést tartva a következményektől de mikor lába ismét a kő laphoz ért fellélegzett. Véletlenül elé lépett egy embernek de az átsiklott rajta mint holmi füst. Hirtelen elsötétült az égbolt és lángcsóvák hullottak alá. Kiáltások harsantak minden fele. Sárkányok lepték el az eget vagy hulltak le a földre élettelen. Nyílveszőkből álló felhők emelkedtek el és szálltak feljük hogy újabbak és újabbak kövessék. Hirtelen mintha kiszakadt volna önmagából és a következő pillanatban ott feküdt a folyosón barátai aggódó pillantásainak keresztüzében verejtékben úszva. Felküzdötte magát ülésbe, de minden izma sajnált.

- „*Dan! Dan! Jól vagy?*” - Kérdezte leplezetlen aggódással Iola. A többiek is csak némán figyeltek. Már éppen válaszra nyitotta a száját mikor megint elkezdett szédülni és mintha kést döftek volna a halántékába.

- **Szárnya szegett ember lép az árnyékba, kinek vesztesége szüli majdan másokét, ahogy bosszújával sújt le testvéreire. Barát támad barátira, és vérfolyók ömlenek. Az égi lények tüze perzseli a földet, ahogy halálsikolyuk visszhangzik a helyek között, völgyeken át. Sötétség borul a világra, mely kioltja a fényt és vele a reményt, és feledésbe merül a dicső kor, ahogy már történt az azelőtt lévőekkel is. Káosz és kín söpör szelek helyett, vér és halál hullik eső gyanánt, a sötétség kora köszönt ránk.** - A szavakat a mágiánál használatos sistergő, visszhangzó hangon mondta ki, de valaki más adta a szájába őket. Miután elmúlt a szúrás és a szédülés felnézett, de majdnem össze is törtek a bordái ahogy Iola ölelte szorosán magához. A Kötésen az aggodalom és a félelem hullámai söpörtek át a fiúba.

- Jól vagyok. - Préselte a szavakat, magából ahogy próbált levegő után kapni. Szerencsére a Sárkány engedett a szorításon így fellélegezhetett.

- Most... most mennyetek órára. - Próbált visszazökkenni Steve mester de az ő arcán is a döbbenet látszott. A szemében azonban mintha a felismerés csillant volna.

Miután mindannyian összeszedték magukat bementek egy hatalmas köríves termembe ahol Hatton mester várta őket. Mindenki leült de közben Daniel-t bámulta mintha bármelyik pillanatban rájöhetne egy újabb különös roham. Még ő maga sem értette hogy mi történt. Azonban öreg tanáruk homlok ráncolva végigmérte őket majd összecsapta a tenyerét. Reg majdnem kiesett a székéből ijedtében Emilin is hátra hőkölt székével nekiütközve a mögötte ülő Sárkányának.

- Én úgy látom hogy él és bár zavartnak tűnik, valószínű hogy nem a mostani óra közben leheli ki lelkét. Így akár kezdhethük is. - Mondta és mosolyra húzta a száját. Mindenki értetlenkedve meredt rá de aztán elővették írószerszámaikat és jegyzetfüzeteiket készen az órára. A Sárkányok a háttérben kényelmesen elhelyezkedtek Lovasuk mögött. Iola feje néha még súrolta is Daniel feje búbját olyan szorosán feküdt mögé.

- Tehát! A mai napon elkezdlek titeket felkészíteni a közelgő Vizsgáitokra. - Az utolsó szóra mindenki egyszerre kapta fel a fejét.

- Vizsga? Miféle vizsga? Mikor? - Kérdezte rémülten Reg, Emilin is szemlátomás ezeket akarta kérdezni, mert most feszülten figyelt.

- Nyugalom ifjú Reginald! - nevetett a vénember és közelebb bicegett botjával tanítványaihoz. - A vizsgák három hónap múlva lesznek, de nem árt időben felkészülnétek rájuk. Én – mutatott magára göcsörtös újával. - hogy is fogalmazzak. Támasztok bizonyos elvárásokat.

- De miért kell vizsgáznunk? - Jött a kérdés Danielről. Az öreg ember erre össze csapta kezeit és most rámutatott.

- Jó kérdés! A legjobb kérdés. Miért is kell vizsgáznunk? - Járatta körbe a tekintetét hallgatóságán.

- Ki tudja nekem megmondani miért is kell vizsgáznunk? Egyáltalán mi értelme van egy ilyen hiábavaló ostobaságnak mint a vizsga? Nos? - Húzta fel szemöldökét és szemében felcsillant a szokásos gyermeki fény. Ő volt Ben -en kívül az egyetlen tanáruk aki minden biztonnal évezte is a tanítást. Emilin szemlátomást már készen is volt a válasszal

- Azért hogy számot tegyünk önmagunknak és tanárainknak arról hogy mit tanultunk az elmúlt fél év alatt. - Mondta bár félénken. Talán nem volt biztos benne hogy a helyes választ adja, de széles mosoly terült szét arcán mikor Hatton mester felkurjantott.

- Kiváló! Nagyszerű válasz, és mindenképpen helyes is. - majd előkapta zsebéből a könyvecskéjét meg egy pennát és tett bele egy tollvonást.

Az óra további felében megtudták hogy mire számítsanak a vizsgákon. Kaptak néhány nagyszerű ötletet ahhoz hogy hogyan fogjanak bele az ismétlésbe és az óra legvégén már lapozhatták is a jegyzetfüzetüket mert kérdések áradatát kapták a vén mestertől. De mivel dupla órájuk volt Hatton mester jobbnak látta hogy ha mesél nekik részletesebben is a Toronyról.

- Tehát hol is kezdjem. - kezdett el körbe bicegni a kerek teremben. - A Tornyt vagy húszezer esztendeje építették a leghatalmasabb Lovasok és Sárkányaik. Persze azért „Ők” is segítettek az építkezésben. Arra tervezték hogy több ezer család otthonául szolgáljon, és vészterhes időkben meg erősítménynek. Nem véletlen hogy a bejáratot csak levegőből lehet elérni. - megállt és csuklóján kezdte pörgetni a sétabotját. - A méreteiről. Kilencszázhuszonhét kilométer magas, negyvenkét kilométer az átmérője, négy milliárd háromszáznegyvenhét terem található benne és teli van mágikus trükkökkel is. Az egyik például a közlekedést segíti. - miután látta tanítványi értetlenkedő arcát folytatta. - Szerintetek mégis mennyi időbe telne a legalsó szintről felgyalogolni a tetejére? - nevetett. - Pontosan ezért találták ki az úgy nevezett Ugró Folyosókat. Használatuk pedig roppant egyszerű. Besétálsz és a hangosan kimondod hogy melyik emeleten kívánsz kilyukadni a hatvanegyezer nyolcszáz közül. - vett egy mély levegőt de ekkor Daniel feltett kezére lett figyelmes. Biccentett neki hogy beszélhet.

- Szóval akkor az egész Torony teli van lakó szobákkal? - kérdezte.

- A legtöbb helység valóban lakó szoba. - jött is a válasz - De sok minden van még azon kívül. Például boltok, ahol régen kereskedtek a szintek között élők. Továbbá negyven szint van ahol a parasztok termelték a növényeket, legeltették az állatokat. Akkor vannak kiképző termek is. És van a Kapu Terem, de ezt már több ezer éve lezárták. Napestig itt állnék ha mindent fel kellene sorolnom. - tette hozzá majd biccentett most Emilin felé aki szintén jelentkezett.

- De a Fény Csarnoka az hogy hogy velünk egy szinten van? - kérdezte, Reg közben a pennájával játszott, bár csak öntudatlanan pörgette ujjai között, mert ő is feszülten figyelt.

- A Fény Csarnoka az minden szinten ott van. - érkezett az egy szerű válasz. De a magasra szaladt szemöldökök kedvéért a mester azért mélyebben is belement a magyarázatba. - A Fény Csarnoka nem tartozik az Állandó Termek közé. Akár csak az Ősi Tekercsek Csarnoka. Ez a kettő és még néhány másik minden szinten ott van valahol, miközben csak egy létezik belőlük. - nyelt egy nagyot.

- Tegyük fel hogy te Daniel a négyezredik emeleten éppen az Ősi Tekercsek Csarnokába tartasz, te pedig Emilin a háromezredik emeleten teszed ugyanezt. Mégis mikor megérkeztek összetalálkoztok egymással. Ez... bevallom eléggé bonyolult dolog. - vallotta be.

- De akkor hol van tulajdonképpen a Fény Csarnoka? - vágott közbe Reg.

- Pont ezt magyarázom. Mindenhol. Minden emeleten. De mindig egy és ugyanaz a helység. - csapta össze a tenyerét. - De hogy mondjam tovább... Szóval... - gondolkodott el. - Igen. Tehát a kezdeti években az egész Toronyban laktak emberek és sárkányok, szélében hosszában. Olyan volt mint egy nagyobb város, csak nem a talajon helyezkedett el hanem az ég felé tört. Azonban a bent lakók úgy döntöttek hogy azért nem árthat ha visszaköltöznek a földre. Sokan érezték magukat ugyanis börtönbe zárva. Így történt meg a Nagy Kivándorlás, mikor egész családok hagyták el a Torony biztonságát hogy a talaj szinten keressenek maguknak otthont. Mivel voltak közöttük nagy erejű mágusok, ezért megbüvölték az erdőket hogy a fák adjanak nekik otthont. Így keletkeztek a Lovas Szállások, majd mivel a biztonság még mindig fontos követelmény volt kialakították a várfalakat is. Bár ehhez megint segítségül kellett hívni „Őket”. - Sétált vissza diákjaihoz. - Miután hét ezer évig honolt béke és rend, Kettős Földről, ami akkoriban még Vrauner Káverta néven volt ismert. Aminek a jelentése „Megosztott Királyság”, egy hatalmas sereggel rendelkező hadúr úgy döntött hogy most már ő szeretné uralni az egész birodalmat. Így következett a Beásvek Bergáran a

„Háborúk Százada”. Persze a sziget lakói nem törődtek vele, hiszen biztonságban érezték magukat míg a Torony itt magasodik felettük. Csakhogy a szóban forgó hadúr, Diferda, győzelmet is aratott. Az akkorra már Kettős-Föld nevet viselő kontinenst teljes egészében ő uralta. - Tartott egy kis szüntettet amíg mindenki megemészthette az imént elhangzottakat. Majd a tanároknak szánt puha bársonyszékbe roskadva folytatta. - Ám kapzsisága arra sarkalta hogy támadja meg a szigetet. Hatalmas erőket mozgósított és milliós sereggel szállt tengerre. Még időben sikerült felkészülniük az ittenieknek és a „Közülük valók” segítségével megannyi mágikus védelemmel látták el az akkori Ká Irátem -é keresztelt várost. Példának okáért a levegőből megközelíthetetlen. Aki megpróbálja azonnal porrá ég amint átrepülne a városfalon. De még számtalan sok más dolog is van ezen kívül. Lényeg a lényeg a Ká Frehmelzen Beásverf ideje következett „A Lovasok Háborúja”. Egészen pontosan tizenkét napig tartott és az ellenség seregéből semmi nem maradt. Bár az itteniek közül is esetek el de szám szerint nyolcan. - lehajtotta fejét tisztelegve emléküknél. - és mivel Diferda is elesett a csatában, Kettős-Föld több részre szakadt, és még a mai napig is ilyen. Van kérdésetek? - nézett a diákokra.

- Ami az a Kapu Terem? - Kérdezte Daniel. Úgy tűnt hogy az öreg Hatton mester alaposabban is végig gondolja a választ és csak aztán felel.

- Először is ígérem meg hogy bármit is hallotok a Kapu Teremről sosem indultok a keresésére. - Mutatott a diákjaira botjával. Szemében már nyoma sem volt a gyermeki pajkosságnak. Komorság vette át a helyét. Miután a megkérdezettek letették az ígéretet, kezdett csak bele a magyarázatba.

- A Kapu Termét eredetileg arra szánták, hogy innen a szigetről gyorsabban el lehessen jutni a világ bármely pontjára. Olyan helyekre is amik nincsenek rajta a térképeken. Sokáig használták, de történt egy... baleset. - sóhajtott nagyot. Látszott rajta hogy a legjobb meggyőződése ellenére cselekszik. - Felfedeztek egy... helyet ami... szóval... nem ebben a világban van. - bökte ki végül. - Aki erre a helyre betette lábát vagy többet nem tért vissza, vagy ha vissza is tért belebolondult abba amit ott látott, és mindenfélét képzelt utána maga köré. Miután egy sárkány is úgy döntött hogy megnézi mi az ami az emberekre ilyen hatással van és vissza is tért ezek után, csak egy mondatot mondogatott egyfolytában merev tekintettel „Hivaut heszika, kerbeno sze vervak”. „Valami odaát, sötét és gonosz” - tartott hatásszünetet. - Miután két napra rá meghalt, senki se tudja miért, összeült a Tanács és úgy döntöttek tesznek egy utolsó kísérletet annak kiderítésére, hogy mi rejtezik a másik oldalon. Mivel az emberek többsége nem tért vissza, és az egyetlen sárkány is akinek sikerült valamit elmondani, az is életét vesztette, ezért felkeresték „Öket” és segítséget kértek tőlük. Egy Souandre volt az aki vállalta a küldetést. Miután felvonta magára védőmágiák százait, átlépett a Kapun. Két nap múlva tért vissza, és látszólag semmi baja sem volt. Csakhogy másnap a szeme befeketedett és rohamok törtek rá. Kisvártatva egy... lény bukkant elő belőle.

- Egy lény? Miféle lény? - Reg izgalomban majdnem kiesett a padból.

- Egy lény ami sötét volt és gonosz – folytatta Hatton mester. - Az árnyékokban közlekedett és mindenki akin átsiklott kínkeserves halált halt. Egy álló hétig szedte az áldozatait és kétezer harmincketten haltak meg, mire sikerült elpusztítani. Azóta van minden terem és minden folyosó így kivilágítva.

- Hogy ne legyenek árnyékok. - ismerte fel Daniel. Nem is gondolta hogy egy ilyen tragikus esemény vezetett ahhoz a rengeteg fáklyához és fényforráshoz a Toronyban.

- Pontosán. - Helyeselt az öreg tanár. - Ezek után döntöttek úgy hogy lezárják a Kapu Termét hogy még véletlenül se jöjjön át semmi, vagy menjen valaki arra a helyre. És mivel ez volt a Fő Kapu ezért a világban lévő többi se működik már. Ugyanis igen – előzte meg a kérdést. - több kaput is felállítottak abban az időben. Számszerin hetet. - fejezte be. Az óra további felében némaság honolt, ahogy a fiatalok elmerengtek a hallottakon. Még tanáruk is csak a cipője orrát bámulta.

Ez után következett a Mágia, de előtte volt még húsz percük felkészülni rá.

- „Hatton mester!” - Szólt meg Rodal tiszteletteljes hangon. - „Nekünk nem lesznek többé külön óráink?” - kérdezte az éppen távozni készülő tanártól.

- A vizsgáig most már együtt lesztek mindig Lovasaitokkal. És a továbbiakban is így lesz. Ti

elkíséritek őket, ők elkísérnek titeket az órákra. - Azzal biccentett és már botorkált is ki a teremből. Daniel-hez odafordult Reg.

- Te! Mi történt veled mikor idejöttünk? - Szemében őszinte kíváncsiság és kevés aggodalom is vegyült.

- Fogalmam sincs. Sosem történt még ilyen. - Rázta meg a fejét a fiú. Rodal oda ment hozzá lehajtotta hatalmas fejét és mélyen a szemébe nézett. Mintha figyelt volna valamit benne. Majd felemelkedett.

- „*Te Álmodó vagy.*” - jelentette ki magabiztosan. Barátainak nem mesélt róla hogy ő rendelkezik a Tizenkét Tehetség egyikével. Elvégre ők sose kérdeztek rá és nem látott olyan álmot amiben ők szereplnének. Vagy legalábbis nem tud róla. Ahogy ezt végiggondolta elszégyellte magát. - „*És úgy nézel ki mint aki Álmodott. Pedig végig ébren voltál. Nem értem, de nyugtalanít a dolog.*” - mondta fejszóvalva, majd szeme Iola-ra siklott. „*Mostanában gyakran nézegeti. Talán tetszik neki?*” de következő pillanatban kinyílt a terem ajtaja és Souandre mágusnő suhant be rajta kecsesen, így már senki sem tudott kérdéseket feltenni, vagy szemrehányó beszélgetésbe kezdeni Daniel titkolózásával kapcsolatban.

- Kezdjük is az órát. - Fura volt a mágusnő kijelentése mert alig telt el öt perc a szünetből. Daniel ezt szóvá is akarta tenni, csak hogy terelje a témát.

- De Souandre mágusnő... még nem is telt le a...- a nő egy kéz legyintéssel elhallgattatta.

- Én úgy gondolom eleget pihentek. Kezdjük hát az órát. - Fordult meg és suhant a székéhez. Ami pár perce még méterekre volt előző helyétől. Felséges mozdulatokkal leült és arcára kiült ugyan az a felsőbbrendű tekintet mint valahányszor a diákjaival van. Tisztában volt vele hogy ő mindenki felett áll erőben és bölcsességben. Igazából még nem is látták máshogy a nőt, csak az órákon, így nem lehetett tudni hogy hogyan viselkedik más társaságban. Bár azért sejtéseik voltak.

- Nyissátok ki a jegyzeteiteket és válaszoljatok az elméleti kérdéseimre. Egyesével, érthetően, pontosan tegyétek mindezeket, mert a vizsgán is ezt fogom elvárni. - Szavai hatására mindenki nyelt egyet és visszalapoztak a jegyzetfüzet legelejére. Egy pissenést se lehetett hallani a beálló csöndben, ahogy azok a kék szemek végigpásztázták a tanulókat. A Sárkányokról tudomást sem vett, pont úgy mint az első néhány közös órákon.

- Első kérdés. - Emelte mutató úját Emilin-re. Lány ettől összerezett, de senki sem vetheti ezt a szemére. Még egy szikla is összerezene ijedtében ha ez a nő rámutatna. - Mi a Mágia Formálásának hat alapelve? - Hangja azonnali választ követelt. A lány már éppen nyitotta volna ki a száját mikor a hatalmas ajtók kinyíltak és mindenki legnagyobb meglepetésére. Főleg Rodal legnagyobb meglepetésére maga Kargertra lépett be, A Láng. Fura volt látni ahogy Souandre mágusnő fűgén felállt és meghajolt neki. Senki sem gondolta volna hogy ez az öntelt nőszemély tiszteletet mutat bárki iránt is. Mikor a Láng besétált kecsesen a terembe a döbbenet tatógó tanulók elé és kényelembe helyezte magát megszólalt.

- „*Hemin. Kérlek hagyj magunkra tanítványaiddal. Amint csak lehet visszakapod őket.*” - Csak ennyit mondott, a megszólított személy meghajolt és távozott. Daniel le merte volna fogadni hogy a nő szemében félelmet látott. Amint becsukódtak a hatalmas kapuk Kargertra feléjük fordult.

- „*Sziasztok.*” - Köszönt egyszerűen majd miután látta hogy senkinek sem jön ki szó a száján hozzátette. - „*Nem harapom le senkinek a fejét. Csupán egy gyors látogatást teszek köreitekben, hogy megbeszéljünk valami fontosat.*” - Majd száját mosolyra húzta. Ettől az amúgy ijesztően tekintélyt parancsoló fej, kedves, már már anyai vonásokat vett fel.

- Ööö. Üdvözöllek Láng! - Csúszott ki Daniel száján, majd gyorsan rácsapott mert tudta hogy ez nem a legokosabb köszönési forma volt. Iola is rémülten pattant fel fektéből, készen hogy megvédje Lovasát bármi áron. A nő azonban csak kedvesen elmosolyodott.

- „*Nyugodtan szólíts Kargertra-nak, mert most nem A Láng minőségében vagyok itt hanem csak mint egy egyszerű Sárkány.*” - Szavai hallatán Daniel már majdnem elnevette magát. „*Egyszerű Sárkány? Ez a nő már születésétől nem egyszerű Sárkány ezt le merem fogadni.*” Valóban nehéz volt elhinnie erről a tekintélyt parancsoló lényről hogy valaha is egyszerű hétköznapi lett volna.

Szemeit lassan Iola-ra emelte.

- „*Ne félj, nem kell megvédened Lovasod, mert nincs veszélyben.*” - Majd alaposabban is megnézte magának a nyugtalanul toporgó Sárkányt. Mintha méregette volna, mint a húst a piacon, hogy elég friss e. Majd bólintott egyet bár csak alig észrevehetően és most tekintetét visszairányította a fiúra.

- „*Daniel. Steve-től tudom hogy volt egy különleges élményed még Ismeretek óra előtt. Azt is megtudtam hogy Éber Álmot láttál, csupán a részletekről nem kaptam felvilágosítást.*” - Mondta nyugodtan és kimérten.

- Éber Álmot? - értetlenkedett a fiú. De ahogy belegondolt valóban kicsit olyan volt mint egy Álom de valahogy mégis más. És a végén az a hang ami a szájával szólt.

- „*Mesélj nekem arról amit mondtál akkor.*” - Kérte végül Kargertra mintha csak kitalálta volna gondolatait. Hangja nem parancsoló volt hanem kérlelő. Daniel tudta hogy ha most nemet mond, a nő nem fog rá megharagudni, vagy unszolni még jobban. Így hát belekezdett és szóról szóra elismételte neki. Csend telepedett a társaságra, csupán néha nyikordult meg a szék mikor valaki megmoccant. Kargertra csak mered maga elé, néha összeráncolta a homlokát, majd felállt és körbejárta egyszer a termet. Mikor visszatért kiindulása helyére ismét végignézett mindenkin.

- „*Amit mondtál igaz, legalábbis az első fele. Bár próbáltuk titkolni a szigeten élők elől, de belátom tévedésem.*” - Jelentette ki végül nemes egyszerűséggel. „*Amit mondtam igaz?*” hüledezett a fiú. Bár fogalma sem volt róla hogy az Éber Álom egyáltalán micsoda, de bizonyára valami -féle jóslat lehetett. A szerint viszont nem lesz fényes a jövő.

- „*A szárnyaszegett ember egy Lovas aki elvesztette Társát. Beleőrült és csatlakozott egy sereghez akik Akendar király katonáinak, a Vörös Kéznek vallják magukat. Utána küldtem néhányunkat de csupán egy tért vissza. Ő mesélte el nekem hogy a szóban forgó ex-Lovas megölt mindenkit. Pedig régi barátai voltak.*” - hagyott egy kis szünetet. „*barát támad barátira*” fogta fel a jelentését Daniel.

- „*Akiket küldtem szintén Lovasok voltak és égi csatában veszítették életüket. Hogy miként azt magam sem tudom.*” - A fiú közben mondta magában tovább a jóslatot „*Égi lények tüze perzseli a földet, ahogy halálsikolyuk visszhangzik a hegyek között, völgyeken át.*” Kargertra folytatta. - „*És után hozta meg a másik nyugtalanító hírt. Ennek a királynak a seregei mozgolódnak. Már majdnem elfoglalták fél Kettős-földet és terjeszkednek tovább. Menetelő seregeik nyomában csak halál és szenvedés marad. És közelednek Vármegye felé. Még egy pár hónap és elérik. Bár nem lesz könnyű dolguk lévén már készen állnak a harcra az ottaniak. De ha mégis elbuknak...*” - harapta el a mondatot.

- A sötétség kora köszönt ránk. - Mondta halkan a fiú, a nő csak bólintott szomorúan.

- „*De ne aggódjatok. Itt a szigeten rengeteg ősi varázs védi A Követ, és már volt hajdanán egy hatalmas háború, de ez a hely bevehetetlen. Itt biztonságban vagytok.*” - Fejezte be, majd elköszönt és éppen ballagott kifele. Pár pillanat múlva visszafordult Rodal-hoz. Lassan bólintott felé és odasúgta neki „*Légy boldog*”. Bár Daniel-nek feltűnt hogy ezek után egy pillanatra Iola-ra ugrott a szeme. Hamarosan visszatért Souandre mágusnő is és folytatta az órát. Mivel látta hogy mindenki búskomoran bámul maga elé ezért nem folytatta a kérdezősködést csupán beszélt nekik arról hogy ő mit vár el a vizsgán és miből fog állni. Aztán óra vége előtt elmondta hogy véleménye szerint ki milyen szinten áll és mennyit fejlődött ideérkezése óta.

- Daniel. Bevallom te okoztad a legnagyobb meglepetést. Hajdan egy kőnél nagyobb tárgyat alig tudtál mozgatni, vagy tenni vele bármi mást. Most meg már az elemek fölötti uralmad vetekszik egy máguséval. Bár van még mit tanulnod, tudom hogy erőd még nagyobb lesz. - Ez után odafordult Emilin-hez. - Nemes-lelkű Emilin. A jelenlevők közül te üzöd a legmagasabb szinten a mágiát. Már nem csak szavak nélkül tudsz hatást kifejteni, de már a Sárkányok Ősi nyelvén is képes vagy mágiát használni. Ez pedig hatalmasabbá tesz téged a nagy mágusoknál is. Önbizalomra és hitre van már csak szükséged hogy ezt te is belásd. - Biccentett egyet. Úgy tűnt mintha ezzel akarná kifejezni elismerését. „*Lehet hogy mégsem olyan beképzelt?*” töprengett Daniel. Souandre közben folytatta immáron Reg-hez fordulva.

- Bátor-szívű Reginald... - és elhallgatott. Mintha próbálná összeszedni hogy mit is mondjon. -

Inkább úgy fogalmazok hogy a te eszeddel többre lennél képes, ha nem máson járna állandóan. Bár az alapokat gyorsan elsajátítottad, nem érzek benned hajlandóságot megtanulni a mágia magas iskoláját. Okát nem értem, és nem keresem. Ha te úgy érzed szükséged van rá, teszel érte. De a vizsgát legalább hatvan százalékra kell teljesítened hogy tovább taníthassalak. - a megszólított személy nagyot nyelt és alig hallhatóan elmotyogott egy „majd összeszedem magam”-ot. Ezek után tovább összeszedték holmijaikat és tovább indultak Emberek órára.

Az Első Vizsga

Steve mester még aznap este elmondta a fiúnak, hogy az Éber Álom a legritkább jelenségek egyike az Álmodók körében. Lényegében ez közelíti meg leginkább a jóslat fogalmát. Bár mint ahogy az ő példája is mutatja gyakran történik hogy a jóslat első fele már megtörtént mire elhangzik.

Telt múlt az idő és a nyár lassan átfordult télbe, a fák levedlették megbarnult leveleiket majd sűrű fehér hóréteg takarta el őket. A diákok minden erejükkel a hónap végén megtartandó vizsgákra készültek. Az esték magolással teltek, napközben pedig a varázslatokat és a harcot gyakorolták együtt. Daniel sokat segített Emilin-nek a kardforgatásban, bár tény hogy a lány inkább az íjhoz értett mint sem a közelharci fegyverekhez, mégis jól haladt a tanulásban. Mikor tartottak egy egy pihenőt esténként, akkor mind a hatan összeültek egy tábortűz köré és mulatoztak. Nótákat zengtek, táncokat jártak, vicceket meséltek – amiből Reg látszólag nem tudott kifogyni – vagy csak beszélgettek és megpróbálták nem az egyre közeledő szörnyetegre, a vizsgára gondolni. De hiába. Az egyik hétvégén abban a tudatban vágta át Torony lába melletti erdősávon, oda ahol az első gyakorlati vizsga lesz, hogy bizony eljött az aminek el kellett jönnie. Ahogy Sárkányaik hátán dideregtek a csípős hajnali levegő miatt, némaság telepedett rájuk. Mindenki csak meredt maga elé némán, vagy hangtalan szavakat formált a szájuk ahogy felidéztek a tanultakat. A vizsgadrukk leginkább Reg -nek ártott meg. Gyakran lehetett azon kapni hogy ide-oda járkál a folyosókon és közben magában motyog. Ha ilyenkor hozzászólt valaki, akkor majdnem felzokogott és folytatta tovább a járkálást. Emilin naphosszat az Ősi Tekercsek Csarnokában ült és a jegyzeteit lapozgatta. Daniel is hasonlóan tett, bár ő nem volt rest néha leemelni egy két tekercset is hogy többet megtudjon. Bár jelenleg gyomra apró dió méretűre volt szűkülve az izgalomtól, tudta hogy már mindent megtanult, ennél többet nem tehetett. Haladtak tovább a fák koronáinak árnyékában, a Sárkányok lábai és kezei alatt ropogott a friss hó minden lépés után. Mikor szemük előtt megjelent egy lapos tetős épület mindenki mocorogni kezdett, és egyszerre nyögtek fel. Most tudatosult bennük ténylegesen hogy a vizsgák elkezdődtek.

- Egyáltalán miért kell télen a legnagyobb hóban vizsgáznunk? - mondta már már hisztérikus hangon Reg. - Miért nem volt jó nyáron mikor nem fagyunk meg? - majd ültében összeroskadt Caleb hátán. Daniel is osztozott az érzésein, lévén ő is szívesebben tenné próbára tudását kellemes, meleg környezetben, egy szál pólóban és nadrágban. A vívást például el se tudta képzelni ilyen ruharéteggel a testén, ezért remélte hogy most kivételesen egy jól fűtött teremben tartják meg.

Alig hogy elérték az épületeket Ben mester ugrott eléjük szélesen mosolyogva egy fa mögül és... igen egy szál pólóban és nadrágban. A látványtól mindenkit kirázott a hideg.

- No ifjak! Gyalog kövessetek. Remélem nem izgultok nagyon. - Azzal intett nekik, sarkon fordult és hangosan dudorászva elindult a térdig érő hóba az első épület mögé. Mind a hárman leszálltak Sárkányaikról és szintén gyalog, dideregve követték mesterüket. Az épület mögött érte őket a következő meglepetés. Ott várt rájuk a teljes Tizenkettek Tanácsa és maga a Torony Lángja. Daniel hallotta hogy társai felnyögnek ennek láttán és ezzel teljes mértékben együtt értett. „Az egész Tanács és a Láng előtt vizsgáznunk?” Majd előre lépett és barátaira küldött egy „nekünk végünk” pillantást. „Ha most elszúrunk valamit az nagyon nagy leégés lesz.” kezdett a rémület eluralkodni rajta.

- Ifjak, hát itt vagytok, hogy bizonyítsátok tudásotok, gyakorlati és elméleti téren. - Harsant fel Souandre mágusnő, miközben lágyan besiklott eléjük. Ő se viselt túl vastag ruhát, bár éltek a gyanúval hogy ez a faj egyáltalán nem foglalkozik az időjárással. Ben mester közben eltűnt az épület másik felénél és utána vonult az egész tanács is. - Daniel Haon! - folytatta szertartásosan a nő. - Emilin Gertra! - nézett a lányra. - Reginald Bopeltin! - Sorolta a neveket. - Iola! Rodal! Caleb! - Nézett végig mindenkin. - Készek vagytok hát? - Egyértelműen válaszra vált. Miután mindenki határozottan bólintott – bár inkább csak a hideg rázta a fejüket - intett nekik hogy menjenek be a háta mögött lévő ajtón.

Mikor bementek az épületbe, a hirtelen melegtől mintha izzó tüket szűrtak volna beléjük, majd

miután elmúlt ez az érzés kellemesen felolvadtak pillanatok alatt. Az egyik sarokból Hatton mester bicegett oda hozzájuk és karján ruhák lógtak.

- Üdv nektek! - köszönt kedélyesen. - Öltözzetek át ebbe, aztán mikor felhangzik nevetek lépjétek ki az ajtón kezetekben a kardokkal. No nem kell annyira megijedni. - nevetett látva a sápadt arcokat. Miután letette terhét és kísértelt az ajtón, mindenki váltott egy „Igenis van miért aggódni” pillantást. Ez után levették téli gúnyáikat és elkerekedett szemekkel nézték azt amiben küzdeniük kell majd.

- Ez még nyáron is kevés lenne. - Állapította meg Reg szemmagasságba emelve a felvenni kívánt felsőrészt. Valóban csupán egy vékony barna egyszerű ujjatlan póló volt. Ilyet nyáron a legnagyobb melegben vesznek fel az emberek. A nadrág sem volt vastagabb. De mivel nem volt mit tenni felöltöztek gyorsan, és imádkoztak hogy ne fagyjanak meg odakint.

„*Ne aggódj már ennyire. Minden rendben lesz.*” - üzenté a fiúnak Sárkány megnyugtatóan, bár ez csak fokozta Daniel izgalmát. Ott toporogtak kardal a kezükben és várták már a bűvös hívást hogy ki lép ki elsőnek. Reg úgy szorította lovagi kardjának bőrrel tekert markolatát hogy félő volt eltörnie az ujjai. Közben magában motyogott, hogy mit azt nem lehetett érteni. Emilin a haját igazgatta egyfolytában, míg Daniel egyik lábáról a másikra állt izgalmában.

- Reginald Bopeltin! - Harsant Souandre mágusnő hangja a tér minden irányából.

- Sok sikert! - Veregették vállon barátai, miközben úgy ment az ajtóhoz mintha a veszthelyre indulna. Majd kiszáratva becsukódott mögötte. Ezek után csak tompa hangok szűrődtek át rajta. Csörömpölések, kiáltások, majd síri csend. Daniel izgalmában elkezdett fel s alá járkálni. Emilin csak megvetette hátát a falnak és idegesen forgatta hajlított pengéjű kardját kezében, miközben lábával dobolt.

- Emilin Gertra! - Szólalt megint Souandre mágusnő fagyosan nyugodt hangja. Emilin markolt egyet fegyverén, vett egy mély levegőt és kilépett a hóba. Újabb percek teltek el de a fiú számára óráknak tünnek. Tanakodott magában hogy mi történhetett odakint, hogy miként fog harcolni, és hogy élje túl elfagyott végtagok nélkül ekkora hidegben. „*Csak éljem túl ezt a mai napot.*”. Már nem csak vizsgaként gondolt az előtte álló feladatra, hanem úgy mint régen mikor jött a szigetre, és összefutott a katonákkal. Élet vagy halál játéka következik. A jobb győz míg a gyengébb elbukik és kileheli lelkét. Nem ő akart lenni az utóbbi. Határozottan megmarkolta a Napkardot szemmagasságba emelte és a pengén játszó tükörképébe nézett.

- Te fogsz győzni! - Mondta önmagának. Mélyeket lélegzett és lenyugtatta magát de csak nagy nehezen sikerült. Tudta hogy hidegvérrel kell küzdenie, tiszta fejjel, mert csak úgy van esélye.

- Daniel Haon! - Jött a hívószó. Nem habozott egy percet sem, kinyitotta az ajtót és kilépett a hóba. Négyzet alakban vették körül egy húsz méterszer húsz méteres területet határolva a tanács tagjai. Vele szemben ott tornyosult a Láng, előtte a küzdőtér közepén pedig Ben mester. A hideg csípte a bőrét, de az eltökéltség mégis fűtötte. „*Ma te fogsz győzni*” mondta magának és haladt tovább a hideg hóban. Tekintette olyan fagyos volt, azt hitte mentem megfagy a talpa alatt a hó.

- Daniel. Nincs más feladatod csak megküzdeni velem. - Közölte vele mestere egyszerűen. - A Láng jelére kezdünk. Mindent bele. - kacsintott rá játékosan. „*Ez nem játék, ez küzdelem.*” ismételte magában. Beállt lassan támadó pózba ahogyan az előtte álló is tette. Egyszer csak a Láng felmordult. „*Ez a jel.*” ismerte fel, és a következő pillanatban megindította a támadását. Ahogy tanulta, a Vaddisznó Belerohan a Tömegbe mozdulatsort alkalmazta felemelt kardal. Ezt azonban gyorsan és könnyedén hártotta mestere, majd nem volt rest visszatámadni. Daniel gyorsan a háta mögé kapta kardját hogy védje a csapást. Ebből úgy siklott át a Legyező Szétterítésébe mintha csak táncolna. Mozgása sima volt és egyenletes mint a vadászó oroszlánnak. A Sas Lecsap, Kelő Nap, A Macska Átmegy az Udvaron, járta a táncot a kardok táncát. A külvilág kezdett megszűnni és úgy érezte hogy már nem ő irányítja testét hanem az csupán védekezik, támad, védekezik, támad önmagától, olyan könnyedén mozgott. Nem fáradt el, és nem is érezte a hideget, pedig lehelete apró felhőként hagyta el mindig a száját mikor kilélegzett. Elméje egy szegletében hirtelen megjelent Iola, mintha beugrott volna, pedig kizárta a jelenlétét harc előtt. Nem tudta mit keres ott és

majdnem el is vétette meglepetésében a Kígyó Leccap az Egérre mozdulatsort. Ugyanakkor Társa jelenléte új erővel töltötte el és még hevesebb kardváltások következtek. Iola erőt adott neki, tisztán érezte ahogy testén áramlik át ez a furcsa érzés. Furcsa volt de jó. Ben mester egyszer csak felugrott a levegőbe, testméretét meghazudtoló könnyedséggel és a Villám és Mennydörgés mozdulatba kezdett bele. Daniel szemében lelassultak az események és kiélesedtek a színek, a szagok, izmai megfeszültek ahogy emelte kardját védekezésre. Új ösztönök kerítették hatalmukba. Ez az egész egy végtelennek tűnő pillanat alatt zajlott le. A kard szikrákat hányva pattant le az övéről, ekkor érezte hogy bár minden le van lassulva ő mégis normális sebességgel mozog. Vadászni akart, és érezni a vér ízét a nyelvén. Gyorsan ellépett oldalra és rávágott mestere kardmarkolatára, aki még a nyilvánvaló sebességhátrány ellenére is félreugrott vagy két métert. Daniel megállt egy helyben és nézte ellenfelét. „*Nem ellenfél. Préda.*” Ezek az ösztönök és új érzések, a Kötelék melege ott kavart benne. Kezdte úgy érezni hogy már már emberfeletti erővel rendelkezik. Ez magabiztossággal töltötte el. Felüvöltött de torkából nem emberi hang tört elő. Egy Sárkányt idéző ordítás után rátamad mesterére. Csapott, hárított, olyan könnyedén mint még az előtt soha. Fürgébb volt és erősebb mint bármikor, érzékei olyan tiszták és élesek mintha... „*Sárkány vagyok.*”. Ismerte fel magában az erőt, de jelen pillanatban csak a prédán járt az esze. Egy váratlan pillanatban látta hogy Ben mester is a Legyező Szétterítésével próbálkozik. Meg sem próbált kitérni előle, mert megint lelassult körülötte minden, miközben érezte hogy izmai megfeszülnek. Mikor a kard hegye majdnem elérte a nyakát egyszerűen csak hátrébb húzódott. Felemelte a Napkardot és egyetlen csapással kiütötte mestere kezéből fegyverét. A kard csörömpölve hullott a hóba, Daniel nem vesztegette az idejét rávetette magát a préda mellhasára a földre kényszerítve ezzel, és a kard pengéjét a torkára szorította, miközben vicsorgott és kész volt átvágni a torkát. „*Érezni akarom a véred ízét, szétszaggatni*” mondta kéjesen egy hang a fejében.

- „*Elég!*” - Csattant a Torony Lángjának a hangja, igen csak erélyesen. Daniel felnézett rá de még mindig ennek a titokzatos állapotnak a hatása alatt szólalt meg.

- Te nem parancsolsz nekem! - üvöltötte, és a következő pillanatban villámgyorsan rátámadt a Lángra. De Souandre mágusnő ott termett és egy mágikus lökéssel méterekre taszította. A fiú azonban talpra esett és feszülten várta a megfelelő pillanatra, hogy újra leccapjon. A vére mintha pezsgett volna, és szíve is egyre vadabbul vert.

- „*Daniel! Engedd el ezt az érzést. Szorítsd ki elmédből az ösztönöket és vágyakat.*” - Mondta neki higgadtan a Láng. De a megszólított nem is hallgatta. Az új prédáját tanulmányozta. Figyelte viselkedését. „*Milyen íze lehet?*” bukott fel megint a hang a fejében. „*Mágia, bűzlik a mágiától!*” ordította az a hang „*El fogom pusztítani a saját fegyverével!*” ezzel a mondattal a mágia egy szálához nyúlt. A legkézenfekvőbb elemet, a vizet hívta segítségül. A hó egy tíz méteres körben felemelkedett és jégcsap formába állt, majd sebesen megindult a mágusnő felé. Azonban valami különös védőpajzson mindegyik darabokra tört. Ekkor vette észre szeme sarkából hogy Ben mester felvette a kardját és lapjával készül lesújtani őrá. A levegő egy áramlatával megkötözte és méterekre hajította a nagydarab embert. „*Veled majd később foglalkozom*”. Újra próbálkozni akart mikor őt is megfogta a levegő mágiájának egy igen vastag szála.

- Erősebb vagyok nálad Daniel. De most térj végre észhez. Ne hagyd hogy az ösztönök uraljanak. - Mondta csevegően és közben sétált oda felé Souandre mágusnő.

- Eressz el! - sziszegte a fogai között a fiú. Érezte hogy egy másik mágikus szál kezd bekúszni a bőre alá. Egyszer már érzett ilyet, mikor a nő megmutatta nekik milyen az, ha elvágják őket a mágiától. Ez egyfajta ideiglenes pajzs volt ami megakadályozta, hogy elérjék a mágia forrását. „*Ezt nem hagyhatom!*” üvöltötte a fejében. Ekkor ösztöniétől vezérelve az utolsó másodpercben felkapta a földön heverő Ben mester kardját a levegő egy fonálával és elhajtotta támadója felé. Úgy tűnt hogy ő sem számított ilyen fajta támadásra, és csak a gyorsaságán mulott hogy a hatalmas kard nem állt belé. Szerencsére a megtévesztés működött és a fiú ismét szabad volt. Következhetett az újabb támadás. Most a föld elemét hívta segítségül, és pont jókor mert Souandre ismét támadni készült egy villámmal a kezéből. Daniel kinyújtotta jobb kezét maga elé a földre, majd hirtelen magasba

rántotta. Ekkor a föld egy nagy darabja emelkedett ki elé, megóvva a csapástól. Ez után olyan mozdulatot tett mintha eltolná magától ezt a földtömeget, mire az sebesen száguldani kezdett ellensége felé. Néhány méterre a nőtől azonban hatástalanul hullott le. De a következő pillanatban Souandre mágusnő szemei elkerekedtek, mert közben Daniel a földtömeg mögül kardal a kezében ugrott ki, felé. Az utolsó pillanatban tudta lefékezni támadóját mire a fiú hirtelen megállt a levegőben mozdulatlan.

- Térj észhez végre. Tudod jól hogy el.... - harapta el a mondatot és tekintete rászegeződött valamire a fiú háta a mögött.

- „*Ereszd el és bízd rám!*” - Iola harsant fel valahonnan mögüle, hangjában haraggal. Látszott Souandre-n hogy tanakodik, majd a fiút odalökte a Sárkány lábához.

- Végre itt vagy. - Kelt volna fel, de a Sárkány karmai odaszögezték a földhöz.

- „*Daniel! Nézd mit csinálsz! Rátámadsz mindenkire, ez nem te vagy. Nézz a szemembe! Azt mondtam nézz a ....*” - Iola döbbenetesen vette észre hogy Lovasa szemei már egyáltalán nem emberiek. Közelebb álltak a Sárkány szemekhez. Pupillája vékony volt, írisze pedig narancssárgán fénylett - „*Mi történt veled?*” - Kérdezte végül. De a választ A Láng adta meg.

- „*Ezt úgy nevezik hogy a Sárkányok Szelleme.*” - Sétált oda hozzájuk könnyedén. - „*Ilyenkor a Lovasod részint átveszi minden képességed. Az erőd, a gyorsaságod, az érzékszerveid, és az ösztöneid.*” - Magyarázta lassan, miközben ránézett a fiúra. Az ő fejében szintén felharsant a nő hangja, de mást mondott mint hangosan.

„*Uralkodj ezeken az új ösztönökön!*” - Ebben a pillanatban Daniel tudatára ébredt. Eddig mintha nem is ő lett volna, hanem egy vérengző vad bestia. Egy vad Sárkány. Rádöbrent hogy mit tett és a rémülettől vegyes szégyen érzése kezdett eluralkodni rajta.

- Bocsánat! Bocsánat! - Lihegte maga elé. Hirtelen múlt el az egész, pillanatok alatt. Látása ismét normálissá vált, a szagokat sem érezte olyan tisztán, izmai elernyedtek és tagjaiba belehasított a jeges fájdalom.

- „*Ne szabadkozz. Új élmény volt és természetes az is hogy eluralkodott rajtad.*” - mondta neki nyugodtan a legfőbb Sárkány. Iola lassan kiengedte karmai közül. Dideregve átfagyva állt fel a havas talajról. Ugy érezte ujjait többet nem fogja tudni behajlítani. Sárkánya gyorsan odabújt hozzá hogy testével melegítse.

Pár perccel később egy megfelelően nagy terembe vezették a párost ahol már ott várták őket a többiek. Mind vastag lepedőbe voltak becsavarva és Sárkányuk szoroson hozzájuk bújva próbálta visszajuttatni a meleget testükbe. Danielnek is kerítettek egy ilyen takarót amibe ő készséggel bele is bújt. De aggasztotta ujjai állapota, mert még mindig nem akartak mozogni.

- „*Nyújtsd ide. Felmelegítem őket.*” - Ajánlotta fel neki Iola. A fiú nem habozott engedelmeskedni. A Sárkány a szájába vette kinyújtott kezeit majd óvatosan rázárta ajkait. Azonnali volt a hatás. Érezte hogy a melegség kezd visszatérni csontig fagyott ujjaiába. Pár percre rá már újra normálisan működtek.

- Na ho-ho-hogy, si-si-sikerült? - Vacogta neki oda Reg. Caleb erre még szorosabban hozzábújt. Emilin viszont ki se látszott Rodal takarásából és a köré csavart vastag takarótól.

- Tuti hogy megbuktam. - Ismerte el. „*Rátámadtam és majdnem megöltem két tanárom. Arról nem is beszélve hogy a Lángot is megtámadtam. Az a minimum ha kicsapnak a szigetről is. És akkor még jól jártam.*” szomorodott el magában. Kis híján hanyatt is esett az ijedségtől mikor kinyílt a hatalmas ajtó, amin ők is bejöttek, és mindenki szépen bevonult rajta felsorakozva előttük. Hatton mester kicsit előrébb lépett és egy lepedő nagyságú pergament szorított kezében. Megköszörülte torkát majd recsegve rázendített.

- Khm... Tehát. Megszülettek a vizsgaeredmények. Örömmel tudatom veletek hogy mindannyian átmentetek. - A szavak hatására mindenki felvidult, de Daniel értetlenül tátotta el a száját. - Az eredmények pedig a következők. A maximális azaz száz pontot elérte. - Felnézett és végigjártatta tekintetét diákjain. Mindenki feszülten figyelt. - Daniel Haon! - Kurjantotta végül. A fiú állá még jobban leesett. Emilin feje kiemelkedett valahonnan Rodal szárnya alól, Reg pedig hangtalan

szavakat formált majd szélesen elvigyorodott, ránézett és biccentett egyet felé.

- De hogyan? Miért? - szaladtak ki Daniel száján a kérdések.

- Pedig azt hittem ez egyértelmű... - válaszolta az öreg. - Te voltál az egyetlen aki ilyen gyorsan legyőzte Ben mestert, és kis híján Souandre mágusnőt is. - Az utolsó megnevezett kicsit kihúzta magát és közömbös tekintettel nézett a fiúra. - De folytatom. Khm – megint megköszöri a torkát és váltott hivatalos hangstílusra. - A második helyen kilencvenkilenc ponttal Emilin Gertra áll. És harmadik helyen hatvannégy ponttal Reginald Bopeltin. Gratulálok mindenkinek. A következő gyakorlati vizsga a Sárkány és Ember tantárgyból lesz mához egy hétre. Pihenjete és készüljete fel rá. - Ben odalépett hozzá és segített feltekerni a hatalmas papírlapot. - Majd elfelejtetem. - emelte fel mutatóujját az öreg mester. - Daniel és Emilin gratulálok. Egyedül nektek kettőtöknek sikerült elérni a Sárkányok Szelleme állapotát. Sajnálom Reginald, neked is kis híján sikerült, ez látszott rajtad. - Majd biccentett és odasétált a többiekhez.

Furcsa Pár

A vizsgák hetente kerültek megrendezésnek. Az első után jött a Sárkány és Ember, bár ezt maguk között csak Lovas Vizsgának hívták. Lényege az volt hogy a Lovasnak és Sárkányának a levegőben a földön és a vízben kellett megküzdenie más Lovasokkal, egy kisebb sereggel, illetve leküzdeniük különféle természeti és mágikus akadályokat. Ezen a vizsgán Emilin és Rodal párosa szerepelt a legjobban. Elvégre ők ismerték egymást a legrégebb óta és ráadásnak Rodal volt a legerősebb a három Sárkány közül. A második helyre azonban holtversenybe került Daniel és Reg. Mindketten vétettek egy súlyos hibát. Daniel a levegőben vívott csata közben egyszer leesett Iola hátáról és csak az utolsó pillanatban mentette meg őt varázsereje. Reg és Caleb párosából pedig Caleb vétett egy igen súlyos hibát. Harc közben véletlen fellökte Lovasát akit ennek hatására leszúrt egy ellen. Persze nem igaziból mert csak egy Vizsga volt, de a végeredmény mindenképpen kellemetlen lett volna egy igazi ütközetben. Ezért mindketten pontlevonásban részesültek. Ezt követte a Mágia, ami mindenki egyöntetű véleménye szerint a legrosszabbul sikerült vizsga volt. A Sárkányok amin viszont jót derültek, az Ismeretek, majd az Emberek. A sok megpróbáltatás közben kaptak jó híreket is. Steve mestert felvették újra tanárnak. Mikor ezt megtudták tartottak egy kisebb ünnepséget is tiszteletére. Az év utolsó hónapjának utolsó hetére végeztek mindennel és az ünnepélyes eredményhirdetés után kiderült hogy Emilin teljesített összességében a legjobban, nyolcvan százalékkal. Utána következett alig lemaradva Daniel hetvennyolc százalékaival a végén pedig hatvankettővel Reg, aminek a fiú meglepő módon mégis nagyon örült. Mikor kérdőre vonták még jobban felvidult.

- Caleb szerint nem érjük el az ötvenet se. Én negyvenre tippeltem. Úgyhogy túlteljesítettük magunkat. - Nevette a választ. Megegyeztek benne hogy ez alkalomból is tartanak egy kisebb mulatságot.

- Talán ideje lenne megtanulnom valami más hangszeren is játszani, ha már mestere vagyok ezeknek. - Mutatott rá Reg furulyájára és kopott gitárjára. Végül magához vette a furulyát és úgy pattant fel Caleb hátára. Daniel volt felelős a húsért, meg a fűszerekért. Emilin pedig vitt gyújtóst meg fát. Szépen elrepültek a közeli erdősávhoz majd egy alkalmas helyen felállították a kis táborukat. Már szépen sült a hús és előkerült valahonnan egy kancsó bor is, mikor Daniel arra lett figyelmes hogy Iola és Rodal nincsenek a közelben. Azonban ezt Emilin szemlátomást nem vette észre miközben figyelt az ételre.

- Ezek meg hová lettek? - Kérdezte barátait is akik csak vállat vontak. „*Mindegy. Majd úgyis elmeséli mit csináltak.*” azonban pár perc múlva észrevette hogy Iola elkendőzte magát előle. Ez azonban már kezdte nyugtalanítani.

Fél óra múlva elkészült a hús és éppen nagyban rágcsták mikor a csellengők visszatértek és a tűz két oldalán feküdtek le Lovasaik mellett.

- Ti meg merre jártatok? - Tette fel a már régóta megválaszolatlan kérdést végül Reg. A két Sárkány csak összenéztek majd gyorsan témát váltva az étel után kezdtek el érdeklődni. Mivel látszott hogy nem akarnak beszélgetni ezért Daniel úgy döntött hogy majd ha kettesben lesz Sárkányával akkor veti fel újra a témát.

- Á eszembe jutott egy nóta. - Pattant fel Reg és bámulatós módon előbányászta a gitárját is valahonnan Caleb nyeregtáskájából „*Egy egész zenekart tart magánál, ez hihetetlen.*” jegyezte meg magában Daniel, majd kisvártatva felcsendült az említett nóta

Tekintsd meg cimborám, most a kezem
Mert nem ment el én nekem még az eszem
Keverek a kártyákon figyelj hát ide
Csak az játsszon most kit enged a hite
Szomjadat oltsad a hűsítő borral
És közben zengjen egy kellemes bordal

Szomjadat oltsad a hűsítő borral
És közben zengjen egy kellemes bordal

Az utolsó kipengetett hangot hangos elismerés követett. Majd felbuzdulva ezen Emilin -nek is eszébe jutott egy régi dal a Sárkánylovasokról. Erre természetesen kíváncsi volt mindenki így most a lány állt fel és kezdett bele.

Óriások szárnyán repít a szél tova
Mentek ti hősök de vaj hova?
Csatába? Kalandba hajt szívetek?
Az ifjak majd említik a ti mívetek?
Sárkányok, csodások, ti jegyzitek fel?
Vitézek, a világba ti viszitek el?
Halljuk majd mesétek századok múltán?
Meséljük majd később is hajunk hulltán?
Óriások szárnyán repülnek tova
Mennek a hősök, mennek valahova

A lány hangja gyönyörűen csengte a mű minden sorát. Megbabonázta Danielt az előadása, ahogy átélte minden sorát, ahogy szemében tükröződött a tábornok fénye. Érezte hogy megmozdul benne valami, mintha egy parányi lény lenne a mellhasában ami most lágyan dorombol ahogy a lányra néz.

Mikor leült hatalmas tapssal jutalmazták a Sárkányok és természetesen a másik két Lovas is.

- Gyönyörű volt. - Ismerte el a fiú. A lány erre szégyenlősen elmosolyodott és megjelent egy kis pír az arcán. Bár azt talán rá lehet fogni a hidegre.

„Tetszik neked?” - Kérdezte meg Iola mikor látta hogy Lovasa hogy bámulja a lányt. És érezte ő is amit a fiú. Daniel nem akarta elismerni, mert eddig észre sem vette, hogy a lány ilyen gyönyörű.

„Ha azt mondom igen, leharapod a fejem?” - Kérdezte és pillantását inkább egy kipattant parázsra szegezte. Félt hogy ha rajtakapja Emilin hogy bámulja abból csak baj lehet.

„Nem. Örülnék neki ha ti ketten összejőnnétek.” - Válaszolta a Sárkány könnyedén. Daniel elkerekedett szemmel nézett rá, de ő már Rodal-t bámulta, aki viszonzta a pillantást. Bólintottak egyet mindketten. Mielőtt Daniel feltehetné volna a benne megfogalmazódó kérdést Rodal felállt, odament a fiú elé lefeküdt a lábaihoz lehajtotta a fejét alázatosan és aztán megszólalt.

- „Daniel. Szeretem Iola-t. És ő is viszont szeret engem. Megengeded hogy egy pár legyünk?” - Miközben feltette ezt a kérdést, Iola odament Emilin-hez és ugyanezt kérdezte a lánytól. Reg és Caleb tátott szájjal kapkodták a fejüket. Daniel csak meredt az előtte tornyosuló lényre akinek a szeme könnyörgően nézett rá, de nem tudott megszólalni. Közben valahol előtte hallotta hogy valaki azt mondja „Igen”. Összeszedte magát.

- Egy feltétellel. - Mondta ki végül felébredve döbbenetéből. Iola ettől megrémült

„Den! Kérlek!” - suttogta és hangjában is a rémületet lehetett érezni.

„Bízd rám a dolgot.” - vágta rá gyorsan.

- Megengedem hogy ti egy pár legyetek, ha te megígéred hogy nem töröd össze a szívet. Csak is akkor engedem. - Mondta magabiztosan, de közben Sárkánya izgalma kezdett átkúszni belé. Rodal bólintott.

- „Ígérem.” - Mondta ki határozottan, majd már már félve pillantott ismét fel.

- Akkor nem látom akadályát. - Mosolyodott el a fiú. Iola -ból olyan öröm és hála robbant ki amit még nem érzett soha. Rodal is elmormolt egy „köszönöm” -öt majd Iola-val szerelmesen összedörgölték fejüket.

Másnap délután elhatározták hogy sétálnak egyet a Torony körül, mert még nem igazán volt alkalmuk ezt megtenni. Azonban Reg elhatározta hogy ő inkább egész nap pihen a kényelmes meleg szobában miközben finomságokat töm magába. Caleb is osztozott ötletében. Így hát Emilin

és Daniel Sárkányaik hátán menetelt egy poros úton a legközelebbi város felé. Azonban hamar be kellett látniuk hogy két szerelmes Sárkány hátán nem leányalom az utazás. Jóformán egymáshoz tapadtak egész úton.

- Azért ha tartanátok egymástól húsz centi távolságot. Nem állna fent a veszélye hogy eltörik a lábunk. - Torkolta le az andalgókat Daniel. Néhány nem túl meggyőző bocsánatkérés elmormolása után pár percre megtartották a tisztas távolságot, de aztán mintha össze lennének kötve ismét összesimulva lépdeltek.

- Ha így folytatják tovább, mindenhova egyedül és gyalog fogok menni. Vagy szerzek egy lovat. - Tanakodott hangosan a fiú. Emilin csak nevetett megjegyzésén.

- Én örülök neki hogy összejöttek. Rodal -t rég láttam ilyen boldognak. - Mondta megpaskolva Sárkánya nyakát.

- Ne értsd félre én is örülök neki, nagyon is. Csak ha így nyalják-falják egymást. Sose végzünk a kiképzéssel. Amiért végtére is idejöttünk. - Ismerte be.

- Daniel... - harapta el a mondatot a lány és arcán megint megjelent a két piros folt. - Nem tudom hogy ez miattuk van e de... talán te is érzed azt amit.... érted? - hebegett habogott. Daniel azonban értette miről beszél ő is elkezdte érezni azt a... vonzódást a lány iránt. „*Biztosan a Kötés csinálja ezt velünk. Ők szerelmesek egymásba ezért mi is....*” kerekedett el a szeme. Most jött csak rá hogy ő tulajdonképpen szerelmes Emilin-be. A lány látta az elképedését.

- Mi az? - Kérdezte. A fiú lassan elfordította felé a tekintetét.

„*Iola!*” - kiáltott rá a Sárkányára.

„*Hm?*” - jött kisvártatva a nemtörődöm kérdés.

„*Nem hm! Te csinálod ezt velem?*” - érdeklődött őszintén.

„*Mi?*” - A Sárkány hangjában lehetett érezni hogy oda se figyel. A fiú látta hogy reménytelen próbálkozás felkelteni a turbékoló Iola figyelmét.

- Emilin... - Döntötte el hogy lesz ami lesz alapon elmondja a lánynak.

„*Iola ha ez nem jön össze akkor kénytelen leszel leharapni a fejem.*” - üzenté azért Sárkányának, aki azonban egy nemtörődöm „*Jól van*”-t vetett oda és tovább dörgölözött Rodal-hoz.

- Emilin én... azt hiszem... szerelmes vagyok beléd. - a végét gyorsan elhadarta hogy hamarabb legyen túl rajta. Egy ideig szemezték egymással, de az a pár pillanat egy örökkévalóságnak tűnt. Olyan nehezen mondta ki a szavakat, hogy úgy érzete könnyebb lenen most megküzdnie Akendar király egész seregével is.

- Én is szerelmes vagyok beléd. - Vallotta be végül a másik fél. Daniel szíve elkezdett zakatolni és az a kis lény a mellhasában elégedetten mormogni. - Ez szerintem miattuk van. Vagy én nem tudom. - Ismerte el.

- Akkor most... mi legyen? - Tette fel a nagyszerű kérdést a fiú. - Megkérdezzük őket úgy ahogy ők tették? - elvégre így illene. Hiszen ez a választás mindkettejükre kihat, mert össze vannak kötve.

- Te talán fel tudod kelteni a figyelmét Iola-nak? Mert én beszélek Rodal-hoz de rá se hederít. -

Ismerte el Emilin. Majd egy váratlan pillanatban ráördített Sárkányára. - Rodal! Rodal!

Idefigyelnél!? - De nem figyelt. Csak hátrahümmögött egy „*Mi?*”-t majd belemerült ő is a dörgölözésbe. - Próbáljuk máshogy. - Fordult oda a fiúhoz. Lecsatolta a kardját majd a markolattal rászózott egy nagyot Rodal nyakára.

- „*Igen?*” - lökte hátra az érintett, de szemlátomást még mindig nem figyelt oda. Emilin megvonta a vállát miközben visszacsatolta a kardot derekára.

- Megpróbálom én. - Ajánlotta a fiú. Felemelte a kezét és egy Villámkéz nevű módszer gyöngébb változatával próbálkozott. Mikor megérintette Iola nyakát úgy rezzent össze mintha villám csapott volna bele. Mert valójában tényleg ilyesmi történt.

- „*Ezt miért csináltad?*” - Kérdezte végre hátrafordulva és Rodal is hajlandó volt abbahagyni a nyali-falit.

- Azért hogy végre ránk figyeljete! - Vágta rá a választ Emilin. - Bár talán észre se vennéd ha engem hirtelen lekapna a hátadról egy másik Sárkány és elkezdené kitekergetni a beleimet. -

folytatva dühösen saját Sárkányához beszélve. Rodal láthatóan elszégyellte magát. - Szóval most hogy nem egymást próbáljátok fényesre dörgölni... - emelte tekintetét a másik Sárkányra. - Iola. Megengeded hogy Daniel és én egy pár legyünk? - Várta a választ, ami nem maradt el a fülig elvgyorodott Iola-tól.

- „*Még szép!*” - Most Daniel-en volt a sor. Ő is közölte a kérdést Rodal-al aki szintén rábólintott. Majd a két szerelmes ismét elkezdte az egymáshoz dörgölözést. A két új szerelmes pedig boldogan nézett egymásra. Hihetetlen volt számukra hogy miután a két sárkány így egymásra talált, egy napra rá ők is szerelembe estek. Bár jobban belegondolva logikusnak tűnt a dolog elvégre ők is átérezték a két lényből áramló érzéseket. Immáron boldogan lépdeltek tovább az úton sárkányaik miközben lovasaik fogták egymás kezét.

Hírek a Tengeren Túlról

Teltek tovább a napok és a hetek. Míg végül az idő egy hatalmas ugrással ismét tavaszra váltott. A hó elolvadt és nyomában pompás virágok nyíltak. Madarak csicseregtek a dús zöld fákon, hívogatva párjukat. A négy szerelmes napjai kellemesen teltek egymás társaságában. Az eleinte egymáshoz tapadt Sárkányok belátták, hogy ugyanannyi figyelmet kell szentelniük Lovasaiknak mint egymásnak. Eleinte nehezen ment nekik, de aztán belerázódtak. Gyakran mentek el négyesben vagy éppen hatosban a fák árnyékába pihenni. Reginald és Caleb is szemlátomást örült a friss románcnak, bár nehezen sikerült felfogniuk hogy körülöttük mindenkit megfertőzött a rózsaszín köd. A tanóráik ugyan úgy folytak tovább, annyi különbséggel hogy egyre nehezebb és nehezebb gyakorlatokat kellett végezniük, bonyolultabb elméleti kérdésekre kellett választ adniuk és izzasztóbb próbákon kellett számot tenniük tudásukról. A Vívás órájukat egyre gyakrabban tartotta Steve mester, aminek mindannyian örültek. Új és szokatlan élmény volt ez a merőben más harcmódor. Daniel megtanulta kontrollálni a Sárkányok Szellemét és ebben nagy segítségére volt Emilin, akinek ez már a második próbálkozásra sikerült. Nemsokára kétségtelenné vált hogy ezzel az erővel csak egy másik Lovas jelent kihívást számukra, vagy pedig egy igazán jó Kardmester.

Egyik este Daniel Iola hasának dőlve fogyasztotta vacsoráját, mikor a Sárkánynak hirtelen bánat öntötte el a szívét, majd később meg is mondta hogy mi szomorította el.

- „*Den. Szerinted már elég erősek vagyunk, hogy... visszamenjünk?*” - A fiúnak megállt a kanál a kezében. Annyira megszerette ezt a helyet hogy a valódi küldetésük ki is ment a fejéből.

- Nem tudom. Ketten egy hadsereg ellen... - kotorászott a levesében. Odébb tolt egy répát aztán egy darab krumplit kezdett el görgetni a tányér alján. - Ráadásul Emilin... - nem folytatta tovább. Nem volt benne biztos képes lenne itt hagyni a lányt, tudva hogy talán sose tér vissza. De esküt tett.

Megesküdtött rá hogy megbosszulja szülei halálát. És meg is fogja tenni. De még tanulnia kell. Még nem elég erős.

- Még maradunk és gyakorlunk. Ha már nincs ellenfelük a szigeten akkor nekivágunk és folytatjuk a vadászatot. - Mondta erélyesen, amire Iola is rábólintott.

- „*Bár talán Steve mesternek igaza volt egy éve. Nem biztos hogy lesz hova visszatérni.*” - Ismerte el. - „*Egyre aggasztóbb híreket hallani Kettős-Földről.*” - Valóban egyre másra szállingóztak azok a hírek miszerint sorban tűnnek el a falvak, és városok a térképről Akendar király serege nyomán. Bár úgy tűnt hogy Vármegyét még ők sem merik megtámadni. Nem véletlen. Az a másik város amit még nem tudtak soha bevenni. A komor hangulatot ami ezek után telepedett a szobára Iola törte meg.

- „*Én hamarosan indulok. Rodal -al megyünk egyet vadászni.*” - felelte mosolyogva. Daniel csak horkantott eget.

- Vadászni? Persze. Egyásra maximum – Mosolyodott el. - Tényleg mióta vele vagy még sosem éreztem hogy ti... szóval tudod... mikor együtt vagytok... vagy még sose? - mekegte makogta és közben kezével gesztikulált, aminek az lett az eredménye hogy néhány zöldségdarab a padlón landolt.

- „*Rodal megmutatta hogyan tudom teljesen elfedni olyankor magam.*” - ismerte be és ha ember lett volna most biztosan elpirul.

- Vagy úgy. Rodal biztosan sok mindent mutatott neked – tápázkodott fel és letette a tányérját az asztalra. - Nagyon sok mindent. - Mosolygott a Sárkányra aki visszamosolygott. - No de én most megyek gyakorlok egy kis Mágiát. A tónál leszek ha keresnél... bár minden bizonnyal nem fogsz ráérni, úgy el leszel foglalva. - nevetett halkán és elindult az ajtóhoz. - Éreztétek jól... egymást! - Intett hátra és sietős léptekkel indult el a Toronyból kifelé vezető folyosón. Közben végig magában mosolygott. Eszébe jutott hogy ő mi mindent csinált Emilin-el. Olyan dolgokat amiért bizonyos helyeken vesszőzés jár ha nem házasságon belül történik. Ahogy ezeket végiggondolta már le is ért a legalsó szintre. Ott azonban megtorpant mert meglátta amint Souandre mágusnő, Hatton mester és legnagyobb megdöbbenésére Monahy beszélgettek. A vén ember hóna alatt egy összegöngyölt,

megsárgult papírdarab foglalt helyet.

- Nem azt nem mernék. Tudják jól hogy rajtuk tartjuk a szemünk. - Recsegte Hatton mester botjára támaszkodva. Idegesnek és nyugtalannak látszott viselkedése.

- A kaotikus lények szándékait nehéz kifürkészni. Látszólag jól szervezettek de nem egészek, csupán részek. Mint korhadtt fadarabok melyeket a folyó vet jobbra és balra. - Mondta a megszokott hangstílusában Souandre.

- Én mégis úgy gondolom hogy ennek az Akendar-nak több az esze mint gondolnánk. Nézd meg Hemin... - vette elő a papírt a hóna alól ami kitekerve egy térkép volt.. - ...látszik hogy egy megfontolt tervet követnek. Előbb a kis városok, falvak, és csak aztán mennek rá a nagyobbakra. - Mutogatott valamit de Daniel azt már nem láthatta. Igyekezett megbújni de a következő percben kiderült hogy ez nem sikerült valami jól neki.

- Lehet hogy Daniel -nek is lenne hozzáfűzni valója. - Szólalt meg Monahy. Daniel-t a következő pillanatban átjárta a hideg, meleg és úgy érezte hogy egy nagy vödör hideg vizet zúdítottak rá. Szeme előtt elmosódott az a sarok ahol bujkált és mikor újra kitisztult a kép, már ott állt a három tanakodó között. Monahy arcán apró mosoly jelent meg, bár lehet hogy csak képzelte.

- Úrnóm. Tudod jól hogy nem megengedett anyagáthelyezést végrehajtani élő személyeken. - Souandre hangjában tisztelet csengett, bár megnyomta a „nem megengedett” szavakat.

- Bocsánat nem akartam hallgatózni. - próbálta mentegetni magát a fiú. Miközben lerázta magáról azt a furcsa érzést.

- Pedig pontosan azt tetted. - Közölte vele Monahy, majd hirtelen odalépett hozzá és a mellhasára tette a kezét – Más vagy mint legutóbb. - Tekintetét mélyen befúrta a fiúéba. - Erősebb, bölcsebb, kitartóbb és egy erős érzelem is tombol benned. Azt hiszem ti szerelemnek hívjátok. - állapította meg, majd befejezte a procedúrát. A fiú az események közben észre se vette hogy a kardját markolja és kicsit ki is húzta már a hüvelyéből. A két Vívás tanára jól kitanította, és most már ösztönösen a kardért nyúl valahányszor valami meglepi, vagy valaki hirtelen mozdulatot tesz felé. Hatton mester tekintete rátévedt a csillogó pengére.

- Ha kardoskodni akarsz akkor jobb ha én búcsút is intek. Tudod nem kedvelem a kiontott belsőszervek látványát. - Veregette meg a fiú vállát mosolyogva. Majd elköszönt a két korábbi beszélgetőpartnerétől és sarkon fordult.

- Monahy... örülök a találkozásnak. Hogy vagy mindig? - próbált udvariaskodni Daniel, de az érzelemmentes, átható pillantások alatt elbizonytalanodott.

- Az egezéségi állapotom kielégítő, mind a fizikai, mint a mentális. - Mondta a bőven kimerítő választ a lány. Souandre megköszönte a torkát.

- Vagyis. Köszönöm kérdésed jól vagyok. - Helyesbített Monahy. - Most búcsúzom. - Majd ő is távozott a mágusnővel a nyomában.

Mikor már Daniel elért a tópartra még mindig a hallottak kavarogtak a fejében. *„A sereg terjeszkedik, és már sok falut pusztítottak el? Muszáj lesz minél hamarabb befejezni a kiképzést. A végén már nem lesz mit megmenteni.”* Leült a víz mellé és miközben varázslásba kezdett töprengett tovább. *„Talán már holnap indulni kellene.”* tűz gyulladt körülötte a kavicsos talajon, majd magasba emelkedett és labdává állt össze. *„De ha egyedül rohanok a csatába.... még tervem sincsen hol kezdjem.”* a tűzlabda becsapódott előtte a vízbe és hatalmas párafelhő keletkezett nyomán. *„Talán Steve mester tudna adni ötleteket elvégre ő nagy harcos.”* a párafelhő kavarogni kezdett és felvette egy repülő sárkány alakját, majd tovaszállt és alábukott a vízben. *„Vagy csak nekivágunk az útnak Iola-val és lesz ami lesz.”* a tó víztükre elkezdett vibrálni és sok kis vízcsepp emelkedett ki belőle. *„Emilin -től elbúcsúzni lesz a legnehezebb. Talán nem is enged elmenni majd.”* a vízcseppek egy hatalmas vízgömbbé álltak össze ami most elkezdett a tó fölött lebegni. *„És ha velem akar jönni? Tény hogy úgy többen lennék, nagyobb erővel... de ha baja esik én nem élem túl.”* a gömb szétpukkant és visszaesett a tóba nagy hullámokat keltve. *„Szólok Iola-nak. Meg kell mondanunk nekik hogy holnap tovább indulunk.”* Határozta el magát. *„Iola. Remélem még nem zavarok.”* - küldte el üzenetét és közben fel s alá sétált a tó hosszába.

„Nem zavarasz.... még.” - jött a válasz egy csipetnyi pajkossággal.

„Meg kell beszélünk valamit sürgősen. Rodal és Emilin is jöjjön a tóhoz.” - hangjában aggodalom csendült. Nem tudta hogy mit fognak erre válaszolni, hogy dühöngenek, elfogadják, vagy megpróbálják lebeszélni róla. „Nem. Lebeszélni senki nem fog. Ha Iola nem akar jönni akkor egymagam megyek.” döntött.

Iola némi aggodalommal de teljesítette Lovasa kérését és röpké tíz perc múlva két Sárkány és egy fiatal lány landolt Daniel előtt. Nem is vesztegette az időt mellébeszéléssel és egy hatalmas csók után bele is kezdett. Elmondta hogy határozott. Holnap összecsomagol és megy vissza Kettős-földre felkutatni a királyt és végezni vele. Azonban arra számított hogy megpróbálják lebeszélni, kéri hogy maradjanak itt, mert túl veszélyes lenne ketten elmenniük, ilyen veszélyes kalandra. Azonban nem ez történt.

- Akkor veletek megyünk! - Mondta ki határozottan Emilin majd Sárkánya is hatalmasat bólintott. A fiú döbbenettét palástolni sem tudta. De gyorsan összeszedte magát és már válasza nyitotta a száját mikor hangos csörtetésre lettek figyelmesek a tó melletti erdőből. Pillanatok múlva Reg és Caleb bukkantak elő.

- Hallottunk mindent. És nehogy azt higgyétek minket kihagyhattok a buliból. Megyünk mi is, kalandra fel! - Mosolygott és a levegőbe bokszolt. Látszott rajta hogy már izzik benne a tenni akarás. Ő mindig is túlzottan unalmasnak találta a kiképzést, legalábbis ezt hangozta gyakorta. Daniel csak állt és végignézett a csoporton. Három Lovas ráadásként három egészen jó Lovas. Reg gyenge eredményeinek csak a nemtörődomség lehetett az oka. Bár igyekezett, de mindig inkább valami turpisságon törte a fejét és a vizsgákra is csak az utolsó pár napban kezdett el tanulni, ez lehetett az oka a majdnem bekövetkező idegösszeomlásának.

- Legyen. - Egyezett bele végül a fiú. - De odakint veszélyes a világ. Én is majdnem meghaltam mikor a szigetre tartottam. Ha nem futok össze barátokkal, már nem élnék. Csak tartsátok észben ezt. Kettős-Földön nem egy jó vizsga a tét, hanem az életünk, mások élete. Egy rossz mozdulatért nem pontlevonás jár, hanem végtagvesztés vagy halál. - Szavai hatására nyugtalan mozgolódás keveredett. Látszott a szemükben hogy mérlegelik a lehetőségeket. Majd közelebb léptek, de addigra már eltökéltség csillogott kételyek helyett.

- „Veled tartunk.” - jelentette ki határozottan Rodal Lovasa akaratát is.

- Én meg nem hagyom hogy a barátaim jót mulassanak miközben halálra aggódom magam hogy mi van velük. Naná hogy megyek! - felelte Reg, majd leszállt Sárkánya hátáról. - Csapjatok bele. - nyújtotta ki kezét tenyérrel felfele. A másik két ifjú is odalépett és rátették kezüket Reg -érre.

- Egy csapat? - Kérdezte Daniel. A Sárkányok szintén mögéjük álltak és Lovasaik feje fölött ők is összeérintették kezeiket.

- Egy csapat. - Vágta rá Emilin.

- „Egy csapat.” - Hangozták kórusban a Sárkányok. Reg erre szélesen elmosolyodott.

- Akkor mi vagyunk a Csoda Csapat. - mondta ki büszkén. Daniel erre felhorkantott majd odébb ment felülni Iola csupasz hátára.

- Azért ezen még gondolkodunk. - Jelentette ki átkarolva a Sárkány nyakát. Emilin is elnevette magát és felkapaszkodott Rodal hátára.

- Tényleg elég hülyén hangzik. - ismerte el. Reg arcán a vívódás látszott.

- Akkor lehetünk a Lovas Trió. - Ajánlotta. Közben két barátja már a felszálláshoz készülődtek. Mielőtt Iola a magasba lökte magát, hátraszólt neki.

- „Akkor már inkább Sárkány Szövetség nem?” - nevette és elrugaszkodott a talajtól.

- Hé várjatok. Mesés Hatos, Ütős Csapat, Lovasok Bandája? - kiáltotta a magasba ötleteit miközben gyorsan ő is felült Sárkánya hátára és követte a kis csapatot.

- Bár talán tényleg jól jöhet valami név. - vakargatta a fejét Daniel miközben szálltak fel a bejárati csarnokhoz. - De nekem most ötletem sincs. Majd ebéd közben gondolkozom.- mondta és félretette ezt a problémát. Háta mögött Reg tovább sorolta a lehetséges neveket. De szerencsére a szél miatt nem lehetett hallani hogy pontosan miket mond.

Irány Vármegye!

Még aznap felkeresték tanáraikat és elmondták, hogy mire készülnek. Hatton mester könnyes szemmel búcsúzott tőlük és nem volt rest azt hangozni, hogy ők voltak a legjobb tanítványai és már alig várja a mielőbbi viszontlátást. Souandre mágusnő csak megvetően nézett és közölte velük, ez a hat kis ostoba fióka éppen egy vérszomjas Sárkány szájába veti magát. De kioktatása után ő is elbúcsúzott és sok szerencsét kívánt, ami így hangzott.

- Reményeim szerint azért marad belőletek annyi amit illő módon tudunk elbúcsúztatni. - Biccentett fejével és tovasiklott.

- Ezt szerintem vehetjük a legmélyebb áldásának és jókívánságainak. - Vonta meg vállát Reg. Ezután meglátogatták Ben és Steve mestereket, majd az öreg Feron mestert is, aki szó szerint áldását adta erre a szent küldetésre. A nap végén mindannyian felmentek a szobáikba, összecsomagoltak és izgalommal várták a másnapot.

Daniel korán felkelt, átellenőrizte a csomagjait hogy biztosan mindent berakott e, felöltözött erős bőrből készült Lovas páncélba, majd előkotorta a nyergét hogy kicsit áttörölgesse, addig míg a nap teljesen elő nem bújik a horizont mögül. Iola csendesesen figyelte Lovasa tevékenységét. A fiú végigfuttatta a nyereg hátuljába vésett rúnákon a kezét és magában olvasta fel azt az áldást amit az első Lovas mondott a fiának. *„A föld óvjon, az ég emeljen, a tűz vezessen., szeretettel, békével utadon.”* sóhajtott egy nagyot mert eszébe jutott mikor Kodoga odaadta neki ezt a nyergét. Egy éve történt de olyan távolinak tűnt mintha századok teltek volna el azóta. *„Vajon élnek még? Szabad-rét városát újjáépítették a túlélők? Vajon ki lett a vezér Iola távozása után?”* kérdések árasztották el az elméjét majd szomorú emlékek. Szépen lassan törölgette a nyergét és mintha minden egyes csík finom bőrpoló viasz egy-egy ablak lett volna ami a múltba enged tekinteni. Iola lassan felállt és odament Lovasához majd megnyalta arcát és hozzábújt.

„Ne félj. Amíg mi együtt vagyunk nem történhet semmi rossz.” - nyugtatta meg halkán dorombolva neki.

Néhány óra múlva a nap már a látóhatár fölött ragyogott, így nemvolt más hátra mint fájdalmas búcsút venni a Toronytól és útnak indulni. Reg, Emelin, Rodal, Caleb... mind ott várták mikor kilépett a szobából Iola társaságában, csomagjaikkal bibelődtek, vagy a nyergét igazgatták. - Eljött az idő. - Sóhajtott mélyet majd barátai után ő is felült Sárkányára. A hat fős csoport végigbaktatott a díszes folyosókon és a visszhang ami kísérte őket is úgy szólt mintha búcsúzott volna tőlük. Hirtelen megcsapta arcukat a lágy szellő, ami jelezte hogy közelednek a fogadóteremhez. Könnyeket csalt a csípős szél szemekbe és az emlékek amiket maguk mögött hagynak. A hatalmas Sárkányszobor Lovasával a hátán diadalmas kiáltás közben figyelte őket mozdulatlan. A kék táncoló láng szinte már integetett is neki. Kérlelte hogy nem menjenek. *„Megígértem. Ez a kötelességem.”* Mondta oda neki, mintha az értené. Mikor végre elérték a kijáratot egyesével röppentek ki rajta a messzeségbe, a kalandba, a veszélybe. Reg hirtelen egy indulóba kezdett aminek első két sorát visszhangozta még a folyosó is.

Fel dicső vitézek, vár a csata heve
Kísér minket Istennőnk, vigyázó szeme
Rántsátok kardotok, aljzatok íjakat
Húzzátok erősre a nyereg szíjakat

Kiáltástok zengjétek, ez a mi napunk!
A harc hevétől erőre mi így kapunk!
Szikrázzon a kard, és törjön csont szét!
Harcosok vagyunk, ez egy ilyen lét!
Bátran vár minket a véráztatta rét!

Szavait csend követte sokáig, csak néztek maguk elé az ifjak, miközben suhantak el a valaha otthont adó fák és mezők fölött. A gyenge menetszél borzolta hajukat, mikor Emilin is rázendített egy szívszorítóan szomorú dalra. Hangjában hordozta mindazt amit most éreztek, átjárta testüket és a hideg rázta őket a gyönyörű dallamok hallatán.

Száz felé indulnék, de húz vissza otthonom
Szeretnék fordulni, de nem lehet, ezt tudom
Útra kelek hát a széllel a nappal indulok
Vár rám a kaland hívó szava, mégsem mozdulok

Mi tart vissza? Miért e bánat szívemen?
Jó anyám kérlek segíts indulnom énnekem!
Elszakítom tekintetem a szeretett földekről
Illatok szállnak fel a megkedvelt völgyekből

Egyfelé indulok, előre csak magamban
Egy dalt dúdolok én fent a magasban
A dal köti szívem mindig, szeretett hazámhoz
És tudom egyszer e föld ölel majd magához

A hangulat búskomorságát kézzel lehetett tapintani. Daniel fejében gondolatok kavarogtak, de igyekezett elszakítani elméjét tőlük és másra figyelni.

Az út kényelmesen telt, nem álltak meg egyszer sem és az indulásukat követő néhány óras csendet az élénk beszélgetés törte meg. Találgatták hogy mi vár majd rájuk, ötleteiket hangozták hogy merre kell indulniuk. Majd Reg az önkéntes hangulatfelelős újból rázendített kifogyhatatlan viccáradatára. Ezt persze hamar abba kellett hagynia mert a Sárkányok is hangosan kacagtak, hullámozott a hátuk és néha több tíz métert zuhantak repülés közben, nevetőgörcsben. Ez pedig magával vonta a leesés kockázatát. Úgyhogy inkább maradtak a beszélgetésnél.

A nap már lebukni készült hátuk mögött. A tengeren narancsszín hullámok rohantak a part felé mintha ők is mind visszavágynának a szeretett földre. A kikötőben két alakot pillantottak meg látszólag beszélgetni. Majd mikor közelebb értek már rájuk is ismertek.

- Steve mester? Monahy? - Kérdezte értetlenül Daniel miután leszálltak a nyilvánvalóan búcsúzni készülő ismerőseiktől.

- Úgy döntöttem hogy elétek jövök, mert én is veletek akarok tartani. Jól jöhet még nektek két erős kéz meg egy éles kard. És persze a nagy élettapasztalatom is.- mondta szerényen majd hátrasimította ősz haját az öreg harcos. Ő most könnyű bőr páncélban volt, fém sípcsont és alkar védőben melyekről Sárkányok domborultak ki hogy rubinkő szemükben megcsillanjon a napfény. Válláról szokásos rongyzsákja lógott ám most kidudorodott számtalan helyen. Bizonyára teli volt útravalóval. Jobb válla fölött pedig ezüst kardmarkolat lógott ki. A biztonság kedvéért talán, de az oldalára biggyesztett egy ívelt pengéjű tört is. Monahy viszont a szokásos szemétkápráztatóan díszes, fehér és arany, bő ruhájában volt. Ő szemlátomást nem hozott magával semmit.

- És te? - Daniel belenézett ragyogó kék szemébe a lánynak és úgy tette fel kérdését.

- Érdekes eseményeket indíthattok el utatok közben. Én szeretem az érdekes dolgokat ezért veletek tartok. - Közölte monoton hangján.

- Ez igen. Veled a csapatunkban senki se állít meg minket. - Ujjongta Reg és láthatóan Emilin-t is felvidította ez a tény. Amit azonban sietve cáfolta meg a kérdéses személy.

- Nem segíteni jöttem, vagy hogy tagja legyek a... csapatnak. - kezdett bele. - Csupán szeretném testközelből megfigyelni azokat a... hullámokat amelyeket vetni fognak tetteitek. - közölte egyszerűen.

- Szóval ha valaki az életünkre tör, te mosolyogva végignézet, ahogy átvágják a torkunkat? -

Kérdezte nyugtalanul Reg.

- Nem szándéksom beleavatkozni a történések folyásába. - Ez egyértelmű igent jelentett. - És nem szokásom mosolyogni. - tette hozzá sietve.

- Azt látom. Ez csodás. - Fejelt bele Caleb vállába aggódva a kérdező. A Sárkány szokásához híven csak a szemét forgatta Lovasa viselkedésén.

- De hogy fogsz velünk jönni? Steve mestert bármelyikünk el tudja vinni, de így is napokig tart az út. Nálad meg számlátomást még egy szelet kenyér sincs. - Szögezte le megállapítását Daniel.

Közben Steve mester odasétált köszönteni a Sárkányokat.

- Ifjú Daniel. Számomra az út és az idő viszonylagos fogalmak. - közölte felsőbbrendűen. -

Vármegyében várlak benneteket. Steve? Velem tartasz? - nyújtotta kezét a megnevezettnek aki egy mosoly kíséretében elfogadta. A következő pillanatban éles süvítő hang támadt és a két kézen fogott személy felé kezdett el fújni a szél minden irányból. Majd egy hangos durranás kíséretében köddé váltak. Emilin szájtátva meredt a két személy hült helyére. Reg csak hangosan horkantgatott.

- Kész agyrém ez a lány. És mellesleg a hátamon futkos a hideg a stílusától. - mászott fel Caleb nyakába. - Akkor most indulunk, vagy megvárjuk míg visszajön a fejünkhöz verni, hogy mit totojázunk, mikor ő már a világ másik végén vár ránk, órák óta? - kérdésére azonnal visszapattant mindenki a Sárkányok hátára és a magasba emelkedve suhantak a végtelennek tűnő tenger felé.

Szerencsés találkozás

Három nap és három éjszakán át tartott a kimerítő repülés. Daniel azonban most jobban bírta mint a legutóbb. Megezdődött és szívósabb is mint akkor. Mikor visszagondolt minderre látta be hogy gyerekként jött ide és férfiként távozik most. Iola is már egy felnőtt veszedelmes Sárkány.

A harmadik nap alkonyán kezdtek kirajzolódni a Vármegye hatalmas palotájának tornyai. A Sárkányok a távolból már rögtön kiszúrták az utcákon masírozó katonákat. A háztetőre épített barikádokat amik mögül íjászok csoportjai lestek ki. A várfalakra telepített óriási katapultokat is megannyi páncélos ember felügyelte. Készültek a harcra, egy véres és kegyetlen harcra. Mikor annyira közel értek, hogy észre vegyék őket, mindenki elkezdett feléjük mutogatni. Megcélozták a város bal felén lévő hatalmas kövezett teret és szép ívben szálltak le. Alig értek földet legalább harminc fegyveres katona rohant hozzájuk harcra készen. Arcukon eltökéltség tükröződött és villogtak a szemek a sisakrostélyok mögött, karjaik még csak meg sem remegtek ahogy szorították a dárdát, kardot, számszeríjat. A következő pillanatban egy feltűnően izmos, hatalmas bajszos ember lépett elő, hátán pajzsával és kezében kardjával. Végigmérte a társaságot, majd intett katonáinak hogy nincs mitől tartaniuk. Azok nem haboztak leengedni fegyvereiket, de készen álltak bármire.

- Lovasok! Sárkányok! - biccentett mindenki felé és szólt fura tájszólásával. - Má meg ne sértődjete, de mit kerestek ti itten-e, ilyen vészterhes időkben? Kérdem alássan. - tette hozzá. Daniel előrébb lépett Iola-val, aminek hatására a katonák sorai megmozdultak és markoltak egyet fegyvereiken.

- Jöttünk hogy harcoljunk az ellenséggel. - Mondta eltökélten. Hangjában erő és magabiztosság csengett, tükrözve szívének érzelmeit.

- És ki a te ellenséged? - Jött vissza a frappáns kérdés. A fiú nem habozott rávágni.

- Akendar király és csatlósai. - Szeme vészjóslóan megvillant, ahogy fellángolt benne a düh és a gyűlölet. Úgy látszott hogy ez végkép meggyőzte a katonákat. A bajszos alak intett egyet hogy térjenek vissza őrhelyeikre, majd főhajtással nyomukba eredt. Amint eltűnt az utolsó páncélos is Steve mester bukkant fel szélesen mosolyogva.

- Csakhogy megjöttetek. - tárta szét a karját mintha mindenkit át akart volna ölelni egyszerre. - Már foglaltam szobákat mindenkinek. Amúgy csak hogy tudjátok. Napnyugta után kijárási tilalom van. Persze – fogta vissza hangját bizalmasan – nekünk engedélyünk van rá hogy kint legyünk bármikor. - Nyúlt az övéhez és kikapott onnan egy cetlit magasan meglobogtatva.

Miután elvezette őket röviden beszámolt arról hogy mi minden történt utazásuk alatt a nagyvilágban. Azt hogy újabb három falut égettek föl az ellenség katonái, hogy eltűnt jó néhány ember akik útközben haladtak valahova. És hogy hamarosan megtámadják Vármegyét, mert már egy hatalmas sereg gyülekezik nem messze innen, valahol. Aznap este nem is nagyon esett sok szó már közöttük. A fiatalok amilyen gyorsan csak lehetett, ki akarták pihenni magukat. A szobák olyanok voltak amilyennel már Daniel egyszer találkozott. Nagy kőépítmény ami egy Lovas és Sárkány igényeit ki tudta szolgálni. Emilin úgy döntött hogy a fiúval marad, és Rodal is szívesebben töltötte az estét Iola-val összebújva.

Másnap reggel a tetőbe szerelt ablakokon átszűrődő fényre ébredtek. Emilin nagyot nyújtózott a keskeny ágyban, kis híján orrba verve könyökével Danielt.

- Jó reggelt. - leheltek csókot egymás szájára, majd kimásztak az ágyból megmosakodni és felöltözködni. Sárkányaik közben mosolyogva figyelték őket. Valamiért ha egy helységben aludtak mind a négyen, reggel mindig így mosolyogtak rájuk. Daniel már egyszer rá is akart kérdezni de akkor elhessegette a gondolatot. Most azonban elszánta magát a cselekvésre.

- Ti meg miért mosolyogtok meg minket minden reggel? - bökte ki vizet locsolva arcába a falikútból. Miután kitörölte szeméből az álmoságot nekilátott felhúzni bőr nadrágját.

- „*Én örülök neki hogy a szeretett lány mellett ébredek, és hogy a Lovasomat is a szeretett fiú mellett kelti a reggel, békében.*” - válaszolta elérzékenyülve Rodal. Fura volt látni ahogy a nagy és

mogorva hím-Sárkány, nagy és érzelem dús hím-sárkánnyá változik szerelme miatt.

- „*Pont ezt akartam mondani én is.*” - dörgölözött oda hozzá Iola. A fiú a szavak hallatán körülnézett a szobában. Valóban ott volt mindenki aki a legközelebb állt szívéhez. Sárkánya és szerelme. A meghitt pillanatot kopogás törte meg, majd ajtó nyikorgás követett. Caleb dugta be hatalmas fejét utána Reg követte mellette haladva.

- Szép jó reggel! - kurjantotta vidáman és ledobta magát az ajtó melletti falnál elhelyezett kanapéra. Daniel elmosolyodott. „*Az új családom.*” mondta magában nagyot sóhajtva. Boldogság öntötte lelkét és az otthon melege.

„*Olyan mintha újra lenne családunk nem?*” jött a váratlan kérdés Iola-tól. Ebből is látszik hogy mennyire össze vannak kötve. Már egyre gondolnak.

„*Pontosan olyan.*” - helyeselt Lovasa.

- Rodal-al elmegyek körbejárni a várost. Megkérdezek mindenkit akivel találkozom, van e valami új hír. És veszek egy két dolgot is még. - Közölte napi terveit a lány. Majd becsatolta a lábán a szíjakat, meghúzta mellényét és kérdően nézett barátaira.

- Én a fogadóba megyek. Ott mindenféle alak megfordul és sok mindent meg tud hallani, az aki tudja merre kell fordulnia. - Monda el Daniel is a tervét. Most minden szem Reg-re és Caleb-re szegeződött.

- „*Mi pedig elmegyünk a palotába egy kis ünnepségre.*” - mondta mosolyogva a Sárkány. Erre nem lehetett már mit felelni. Mindenki tátogva meredt a kacagó párosra.

- Nem tehetünk róla. Alig fordultunk ki az ajtón máris elénk ugrott egy cicomás pasas és meghívott minket a palotába egy ünnepségre. - avatta be a részletekbe őket Reg.

- És ilyen ruhában akarsz megjelenni? - Nézett végig rajta Emilin. A fiún egy egyszerű világosbarna ing és egy még egyszerűbb sötétbarna nadrág volt, lábán csizmával. Persze a kardja ott fityegett a hátán egy bőrpántról. A fegyvereik nélkül egyikük sem ment sehova.

- Szerintem már így is túl elegáns vagyok. A végén még rám akad valami királykisasszony, vagy nemes úrhölgy. - mondta ezt olyan stílussal mintha ez valami rossz dolog lenne. Persze mindenki tudta hogy valószínűleg pont ezen lehetőségek miatt megy el erre az ünnepségre. - Nah akkor én már rohanok is. - Felpattant és kikocogott az ajtón. - Szép hölgyek! Vigyázz jövök! - kurjantotta ki az utcára. Miután a magára hagyottak kinevették magukat, felszerelték a nyergeket és útra keltek, ki-ki a választott irányba.

- Jó rég nem láttam fogadót belülről. - állapította meg Daniel miután pár perc séta után elérték a Fogadó a Vándorló Nap-hoz nevű fogadót. Út közben sokan megbámulták őket, egyesek félve, mások örömittasan míg, megint mások csak úgy mint ahogy minden szembejövőt. Utóbbiak általában az utcákat rováó örkatonák voltak.

- „*Ne keveredj bajba.*” - intette őt Iola az ajtóból. A fogadó ugyanis emberekre volt méretezve így a Sárkánynak választása nem lévén az ajtóban kellett várakoznia.

„*Szoktam én?*” - nevette a kérdést és be is lépett a lengőajtón. Első dolog amit észre vett a meglepően jó illat volt. Valami furcsa növény lehetett megállapítása szerint. Ahogy beleszippantott párat még a levegőbe, ki is találta hogy ez a Mocsári Kék-levél nevű gyógyfű jellegzetes illata. Még Ismeretek órán tanulta. Ahogy beljebb sétált az ajtóval szemben lévő hatalmas pulthoz, alaposabban is szemügyre vette a helységet. Nyolc-tíz kerek faasztal helyezkedett el a falak mentén és mindegyik körül négy szék pihent. Most jóformán zsúfolásig volt a fogadó. Minden asztalnál legalább hárman ültek, kupájuk vagy korsójuk fölött beszélgetve. Azonnal észrevette hogy a hangulat nagyon lapos. Senki nem nevetgél. Senki sem mesél hangosan élményeiről. „*Félnek.*” Állapította meg magában. Nem is csoda, tudva a közelgő veszélyről. A pult mellett egy lépcső vezetett felfele és mellette egy folyosó hátra. A felfelé vezető lépcső egy másik terembe torkollott, ahol puha székek és szépen faragott téglalap asztalok voltak. Nem tudta megállapítani hogy beljebb mi van, mert csak ennyi lelátszott lentről. Mikor elérte a pultot egy pocakos, jól öltözött, feje tetején kopaszodó férfi ugrott elé és alaposan végigmérte, bőr páncélját és derekáról lógó díszes kardját, majd megállapodott tekintete a kézvédő részre festett Lovas szimbólumon.

- Az Ég hozott téged jó uram! - Köszönt ünnepélyes meghajlással – Mivel szolgálhatok? - érdeklődött. Ekkor egy kéz termett Daniel vállán és ő már rántotta elő a kardot mikor felzendült a jó öreg Steve mester hangja.

- Hát erre köszölsz. Szép reggelt! - köszönt mosolyogva majd odabiccentett a fogadósnak is. Daniel visszacsúsztatta kardját hüvelyébe és viszonzta a köszönést.

- Steve mester. Meghívhatlak egy italra? - miután a megkérdezett bólintott leadták a rendelést és leültek egy éppen megüresedő asztalhoz. Daniel oldalt az ajtónak ült míg mestere az ajtóval szemben. Mikor tanította őket, elmondta hogy a szigeten kívül érdemes mindig szemmel tartani egy helység összes be, és kijáratát, mert nem lehet tudni mikor toppan be valaki, aki éppen rossz hangulatban van. Lassan előkerültek a korsók is. A fiú egyszerű szilvalevet rendelt, míg mestere egy Merotta-bor nevű italt. Bár amilyen a szaga volt, nem is bánta hogy mást rendelt.

- Jöttél megtudni híreket? - kérdezte végül a vénember. - abból mostanság van elég. De sajnos egyik se biztató. - Sóhajtott majd kortyolt a korsóból.

- Szeretném megtudni hogy hol állomásoznak a katonák pontosan. - válaszolta a fiú és ő is bele ivott az italába.

- Senki se tudja. Aki olyan közel kerül hogy pontosan megmondja a helyét aztán, azt elfogják és megölik. - közölte a mester. Majd egy percre rá elmosolyodott és az ajtót bámulta. - Ez nem lehet igaz! - Csattant fel boldogan. Daniel is odasandított, majd szintén meglepve bámulta az öreg bajszos-szakállas alakot, aki utazóköpenyben és hatalmas göcsörtös bottal a kezében toppant be. Steve mester felpattant a székből odarohant, majd hatalmas hátveregetés és nevetés közepette meginvitálta őt asztalukhoz és egyben intett a fogadósnak, hogy még egy korsóval kér.

- Johan! Te jó ég mióta is? - mondta, még mindig örömittasan a mester. Daniel ekkor ismerte csak fel az alakot, aki nem más volt, mint Az Öreg Szakál. Több mint egy éve látta utoljára az öregembert, aki szemlátomást sokat változott, szakálla csak még fehérebb lett, arcára új ráncok kerültek és szemében a meggyötörtek fénye ragyogott. Amikor ránézett a fiúra elkerekedett a szeme.

- Daniel? Te vagy az fiam? - Kérdezte hitetlenkedve. Nem csoda hogy nem akarta felismerni őt hiszen sokat változott. Izmosabb lett, már borotválja az arcszőrzetét, haját is hátrafésülve hordja és vonásaiban is megférfiásodott. Többé már nem sima-képű fiatal.

- Igen én vagyok, Öreg Szakál. - nevetett. - Mi újság Szabad-réten? - Érdeklődött. Az öregember lekanyarította utazóköpenyét és a falnak támasztotta botját. Csak aztán kezdett bele a mesélésbe.

- Sok mindent történt miután te elrepültél azzal a sárkánnyal. Szerencsénkre a katonák nem tértek vissza, de sokáig tartott míg újra be mertünk menni a porig égett városba. - sóhajtott. - Szerencsére a sárkányok jól bántak velünk, nem ártottak nekünk semmivel. Éppen ellenkezőleg. Még segítettek is az újjáépítésben. Aztán hamarosan egy nagyobb csoport érkezett közénk, úgy negyvenen lehettek. Azt mondták hogy Zöld-tó városát is megtámadták, de sikerült még időben kiköltöznie sokuknak és most menedéket keresnek, mindenféle. Kapva kaptunk az alkalmon hogy együtt fejezhessük be az újjáépítést. Voltak köztük kiváló mesteremberek is. Ácsok, kovácsok, kézművesek alkimisták... szóval mindenki akire csak szükség lehetett. Alig fél év alatt a város olyan lett mint új korában. - szomorodott el. - de igazán sosem lesz olyan mint az előtt. Hiszen hatalmas veszteség ért minket azon az estén. Szerettem azt a várost. - ismerte be és szemében könnyek gyűltek. - már épp le akartam telepedni, megfáradva a vándor-mesélő szerepében, mikor történt a tragédia. - Közben megérkezett a korsó is amit egy húzásra kiivott. Daniel örült annak hogy a város ami egykor az otthona volt ismét áll és emberek lakják.

- És Ráthe? A Sárkányok? - Tette fel újabb kérdését. Az öreg kitörölte szeméből a könnyeket és úgy kezdett bele miközben intett egy újabb korsóért.

- Ők is hamar visszarázódtak a mindennapokba. Mahser-t tették meg vezérüknek egy időre, de aztán Romvr váltotta le, párjával Téva-val. - Daniel ennél a résznél elképedt.

- Romvr? De hiszen ő még túl fiatal. - hüledezett. „*Romvr mint vezér? Képtelenség!*” töprengett a helyzet bizarrságán „*És Téva? Tehát ő miatta hagyta el Iola-t. Vajon milyen lehet?*”

- Ó igen sokan mondták ezt – folytatta az öreg -, de be kellett látni hogy az a fiatal Sárkány hatalmas változáson ment keresztül. Pár hét alatt teljesen megkomolyodott és valahonnan bölcsességet is kapart magának. Ezek után mindenki belátta hogy ilyen vezér kell. Fiatal, erős, bölcs és kemény kezű. - Fejezte be mikor megérkezett a korsó, amit újabb hajtással meg is ivott. Talán nagyon szomjas lehetett.

- És aztán? Romvr lett a vezér. Utána mi történt? - érdeklődött tovább a fiú. Az öreg úgy tűnt egy percre elvesztette a fonalat. Bár ez két hatalmas korsó után alapkövetelmény volt.

- Ó igen. Utána erős őrseget szerveztek és minden harcképes fiatal kiképeztek emberek elleni küzdelemre. - ezen a ponton a távolba meredt és nevetett. - Látnod kellett volna hogy ez hogy lett megoldva. Voltak önkéntesek közöttünk, akik vállalták hogy majd ők kiállnak a sárkányok ellen. Annyi védőfelszerelést aggattak rájuk hogy kétszer akkorának tűntek. Bár így is történt egy két csúnyább sérülés, de semmi olyan amit ne lehetne kiheverni. Ennek hatására viszont lett egy ütőképes sárkány őrség akik éjjel-nappal rótták a határokat. Így már nekünk is nyugodt álmaink lehettek. Jelenleg sokuk lakik Szabad-réten is. Csináltunk nekik is házakat. Amolyan íratlan békeszerződést kötöttünk velük. De ez mindenkinek jó. Legalábbis nekünk biztosan. - nevetett miközben lehúzta a harmadik korsót is amit kihoztak neki. A fogadós fejét csóválva töltötte újra. Daniel elgondolkodott a hallottakon. „*Odahaza minden rendben. Ezt jó hallani.*” azonban ekkor ismét felbukkant benne egy kérdés.

- De akkor mit keresel itt? - már meg se próbált magázva beszélni. Annyira régóta tegez mindenkit hogy talán már el is felejtette, azt a másik társalgási formát. Hiába, ezzel jár az ha valaki sárkányok között él és ő is lényegében félig sárkánnyá válik. De szemlátomást ez nem zavarta az öreget. „*Talán már ő is hozzászólt*” töprengett okán.

- Ó hát én útra keltem hogy meséket vigyek szerte a világba és utam ide vezetett engem. Hozzád. - mutatott göcsörtös ujjával a fiú orrára.

- Hozzám? - értetlenkedett Daniel. Erre az öreg felháborodott fejet vágott.

- Miért talán nem itt vagyok? - Kérdezte és már emelte volna a negyedik korsót is, mikor Steve mester megállította és kivette a kezéből az italt

- Mára már sokat ittál. Biztosan fáradt is vagy. Pihenj egy nagyot. - mondta közben saját korsóját is odébb tolta, mivel az öreg láthatóan azt szemelte ki következő célpontjául.

- Igen, igen. Igazad van. Pihenek egy jót. - Felállt és azon nyomban megtántorodott. Úgy kellett elkapni őt két oldalról.

- Majd én hátraviszem egy szobába. - Mondta Steve mester és elkezdte terelgetni a bizonytalan léptű barátját. Daniel nézett utánuk ahogy befordultak a lépcső melletti folyosóra.

„*Iola. Találkoztam az Öreg Szakállal. És jó híreket hozott hazulról.*” - szólította meg a Sárkányt majd számolt be neki a hírekről. Mikor elért arra a részre hogy Romvr lett a vezér ő is teljesen elképedt. Majd megjegyezte hogy ha egyszer hazamennek akkor alaposan a körmére néz régi szerelmének.

A nap további részében csak üldögélt a fogadóban és hallgatózott. Néha ugyan mágikus módszereket kellett alkalmaznia, mint amilyen a Távoli Zörej is, hogy értse a susmogást a fogadó másik végében, de eltökélte hogy annyi információt szerez amennyit csak tud. Idő közben Iola a tetőre költözött, mert sokan nem mertek bemenni tőle a fogadóba. Hiába, még itt a Lovasok Szigetéhez legközelebb eső városban is félnek a Sárkányoktól. Steve mester is ott ücsörgött vele egy ideig, aztán jobbnak látta ha nem zavarja a fiút és elment a városi piacra körülnézni. Estére sikerült sok mindent kiderítenie, bár a legtöbbje csak alaptalan pletyka volt. Mint például az hogy Akendar királynak száz Sárkányból és Lovasból álló serege van. Vagy az amelyikben egy idősebb nő szentül esküdözött rá hogy ő látta amint Akendar király egy Tegvara nevű lényen lovagolt Vármegye felé. „*Tegvara? Az csak egy kitalált szörnyeteg. Gyerekeket ijesztgetnek vele.*” nevette a fiú. De szerencsére voltak használható „informátorai” is. Példának okáért az a katona aki szerint újabb két város esett el a közelükben. Vagy mikor kiderült hogy nyugaton és keleten a hegyek lábánál, felkelők mozgolódnak. Ezt a hírt is elhitte. Elvégre mindig vannak akik felkelnek

az elnyomás ellen.

Miután belefáradt az információszerzésbe Iola oldalán gyalog tért vissza a szobájukba. Ott várta már öt négy barátja.

Életre-Halálra

Aznap este beszámolt nekik a hallottakról és elhatározták hogy holnap már útra is kelnek. A hírek szerint Folyómalom falu felé közeledik egy nagyobb sereg. Még az érkezésük előtt szeretnék megállítani őket. Kiderült hogy Emilin vett egy pompás íjat. Bár minden Sárkány ferde szemmel nézett erre a csodásan faragott eszközre, lévén hogy sárkánycsontból volt. Bár akitől vette állítólag szentül esküdözött, hogy az illető sárkány végrendeletében hagyta meg, hogy készíthetnek belőle ilyen fegyvereket.

- És mégis miért hittél neki? - Kérdezte őszinte meglepetéssel Reg miközben kezében forgatta a fegyvert.

- Tudod mikor Rodal elkapta, a földhöz szögezte és az arcába morgott hogy „most meghalsz ha hazudni mersz”. Utána már minden szavát elhittem neki. Jól jön a Sárkány társaság ha valaki alkudni szeretne a piacon. - Mosolyodott el a lány. Kétség kívül ebben mindenki egyet értett és igyekeztek elképzelni hogy milyen arcot vághatott az illető.

- És nektek milyen volt az ünnepség? - Váltott témát Daniel. A megkérdezettek összenéztek majd Reg kezdett bele a panaszkodásba hogy életében nem unatkozott még ennyire. Aztán Caleb folytatta azzal, hogy legszívesebben széttépett volna mindenkit aki hozzá mert szólni, mert olyan tenyérbemászó – bár az ő szavaival élve: szájba-mászó – volt a stílusuk hogy csak a hatalmas önuralmának köszönhették életüket. Ezen jól derülve döntötték el hogy Steve mesternek se ártana szólni a tervükről. Meglepetésükre Monahy siklott be hozzájuk a csukott ajtón keresztül.

- Nem tanítanak meg titeket kopogni? - Korholta Reg aki most próbált meg feltápaszkodni a földről, mert leesett ijedtében székéről.

- Kopogni? - Kérdezte a lány őszinte megdöbbenéssel. - Ha óhajtjátok. - mondta majd hirtelen hangos kopogás rohant végig a szobában mindenhol. Hogy elejét vegye a további vitának, Daniel feltett egy kérdést.

- Te merre voltál egész nap? - a megszólított úgy látszott töpreng a válaszon.

- Ahogy ti mondanátok: Itt és ott. - válaszolta egyszerűen majd odasiklott a fali kúthoz és elkezdett újával fodrokat vetni a benne lévő vízben. Mintha csak játszadozó macskát néznének. Reg váltott egy „*Ennek sincs ki mind a négy kereke*” pillantást a többiekkel, majd megszólalt.

- Öhm... Monahy. Ti tudtok normálisan is járni? - A lány abbahagyta a játszadozást de tovább bámulta a vizet.

- Ha akarunk képesek vagyunk a ti fogalmaitok szerint „normálisan járni”. De nekünk kényelmesebb így közlekedni. - jött a terjengős válasz. Majd megfordult és odasétált, immáron emberi fogalmak szerint, Reg-hez. Megállt közvetlenül előtte és vizes újával egy jelet rajzolt a megszeppent fiú homlokára.

- Neked, tőlem. - lehelte majd kísértelt az ajtón háta mögött hagyva a döbbenet pislogó társaságot. Pár perc múlva miután magukhoz tértek Reg a homlokához kapott és elkezdte dörzsölni.

- Tuti hogy megátkozott, vagy ilyesmi. - már két kézzel suvickolta kétségbeesetten. - Figyeljétek meg. Lépek kettőt és rám dől egy ház. Vagy véletlen leharapja a fejem Caleb. - hangja is tükrözte hangulatát.

- „*Az utóbbit nem hiszem. Amekkora van, nem férne bele a számba.*” - nevette, majd kinyitotta a száját és közelített vele Lovasa fejéhez. Reg erre felpattant, egyik kezével még mindig a homlokát masszírozva, másikkal meg fenyegetően mutatva a Sárkányra.

- Ne közeledj te beste! Vagy elmondom Rodal-nak mit nyöszörögtél este álmodban. - fenyegette a Sárkányt de szája mosolyra húzódott.

- „*Mit nyöszörgött álmodban?*” - kérdezte az említett.

- „*Ne merészeld.*” - mondta lassan Caleb, majd egy hirtelen mozdulattal bekapta Reg fejét. Erre a furcsa képre mindenkin végigszaladt a nevetés. Rodal szaggatott morgásától visszhangoztak a falak és nézték ahogy ott hadonászik a fiú, fejével a Sárkány szájában. Mikor végre elengedte Lovasát, az csurom nyálas hajjal tántorodott neki a falnak.

- Ezért most elkaplak! - üvöltötte a fiú, miután kisöpörte csapzott tincseit szeméből, de arcán még mindig mosoly ült. Majd rávetette magát Caleb hátára.

- Nesze te beste! Nesze! - üvöltözte miközben ütötte a Sárkány hátát aki csak unottan nézett maga elé fejét ingatva. Egy Sárkánynak nagyon nehéz fájdalmat okozni pusztá ütésekkel.

- „*Jaj ne! Jaj. Juj, jaj de fáj. Végem. Meghalok.*” - Mondta az ütlegelés közeped az érintett, monoton unalmas hangon. Majd az utolsó szónál oldalra dőlt és nem mozdult.

- Háhá! Legyőztelek rút bestia. Jöjj királynőm uralkodj mellettem trónomon. - Állt fél térdre Reg vitézül kihúzva magát, színpadias szónoklata közben végig Iola -re nézve. Rodal szemöldöke a magasba szaladt és még mindig mosolyogva így szólt.

- „*Ha királynőmet áhítod jó lovag, előbb királyával kell számolnod. De szavamra mondom, utolsó leheletemig küzdeni fogok.*” - szónoklata végén felegyenesedett és ádázul nézett vissza a fiúra. „*Na ebből most mi kerekedik?*” nevetett Daniel a rögtönzött színházi jeleneten, látta hogy Caleb egyik szemével leskelődik közben. „*Lehet hogy előre betanulták mind a hárman?*” élt a gyanúperrel.

- Hős bajtársam szólok tehozad. - Kezével Caleb-re mutatott, bár még mindig a mellhasán állt féltérden, miközben az emelkedett, süllyedt alatta. - Megküzdünk e nemes hölgy kegyeiért avagy vágatunk tovább a szél szárnyán hol új csatákat vívunk? - Caleb erre felemelte a fejét ránézett és ennyit mondott.

- „*Nemtom.*” - majd visszahanyatlott. Erre Reg délcegen kihúzva magát a magasba nézett.

- Jól szólsz hű társ, mi vitézibb vagyunk mint ama ki csatára szólít minket. De vár mireánk még sok kaland és tovább állunk más égtájak felé. - Majd ismét Caleb-re nézett. - Elmegyünk, szólottam hozzád beste! Kelj fel és tégy eleget parancsomnak! - Rugott egyet az oldalába – persze egy Sárkánynak ez olyan mint a pöccintés

- „*Jaj. Meghaltam.*” - nyöszörögte megjátszva Caleb. Reg ismét a magasba emelte tekintetét és mintha meg akarna fogni valamit feje fölött, úgy szólt.

- Teringettét neki! Hátasom elhagyott, mi tévő legyen így egy harcos vitéz nemes-lelkű? - sóhajtott mintha elszomorodott volna – Fej leszegetten nézek hát elibe szörnyeknek és bestéknek – ennél a szónál rúgott még egyet Caleb-be aki erre még egy erőtlen „Jaj”-t hallatott. - és majdan emlékezzék nevemet az ifjak és úgy tekintenek én reám, legendáim emlegetve, mint Reginald a vitéz, a hős a... - keresgélte a szavakat.

- Bolond? - Kérdezte ártatlan képet vágva Emilin.

- Féleszü? - Követte példáját Daniel.

- Hát ööö. - játszott bizonytalanságot majd folytatta szónoklatát a félbeszakított– És eme bájos királyleány... - fordult Emilin felé

- Foglalt. - válaszolta neki a lány. Reg most Iola-hoz fordult és kétségbeesést színlelt. - És te oh szépséges nemes hölgy. Hozzám kötnéd magad hogy tennen nevedet is emlegessék majdan az enyéme mellet ami úgy hangzik hogy Reginald aki...- Rodal szakította félbe

- „...*akit felfalt egy Sárkány.*” - mosolygott majd felállt és odasétált hozzá. - „*Mert az királylány és nemes hölgy szíve már egy más férfi iránt dobog. Ki az ő kérésére falá fel az öt molesztáló ifjút. Így hát ifjú ki te vagy. Mi léssen utolsó szavad midőn elnyel téged eme torok.*” - nyitotta nagyra a száját.

Késő estig folytatták ezt a rögtönzött színházi előadást. Egyre vadabb és vadabb jeleneteket eljátszva, míg végül a nevetéstől megfáradva hajtották álomra a fejüket. Ezer csillag ragyogta be álmukat és repítette őket mesés szép tájakra, miközben egyre mélyebbre zuhantak elméjük rejtett zugaiba.

Reggel keltek útra és mikor kiléptek a hatalmas fa kapukon készen bármire, ott várta őket Monahy és Steve mester, utóbbi egy ló hátán.

- Későn kelő banda. - Nevette az öreg. - Nah akkor indulás Folyómalom falu felé. - Intett egy vágta ugratta a lovat. Monahy a szó legszorosabb értelmében ugyanolyan sebességgel „siklott” a levegőben mellette. Hosszú ezüstösen csillogó haja, lebegett feje körül, mintha nem hatna rá a gravitáció vagy a szél. Az ifjak se voltak restek és magasba emelkedtek Sárkányaik hátán. Órákat repültek a felkelő nap irányába, néha le-le pillantva, hogy társaik is ugyanarra haladnak e.

Hegyek között vezetett a kacskaringós út, keresztezve folyót, réteket, erdősávokat. Egy váratlan pillanatban a magasban repülő Daniel mellett megjelent Monahy. Ijedtében kardot rántott és rászegezte a lányra.

- Nem akartalak megijeszteni. Csak gondoltam megemlítem, hogy az irány amiben haladunk hamarosan izgalmakat rejteget számotokra. Kíváncsian várom hogy mit fogtok lépni erre. - mondta teljes léleknyugalommal, miközben hajszálai polipkarokként lengtek a feje körül. Mintha nem a levegőben hanem vízben lenne úgy viselkedtek tincsei. Daniel visszatette a kardját hüvelyébe majd elkezdte meresztgetni a szemét a távolba.

„*Iola te látsz valamit?*” - Kérdezte Sárkányát, de miután az nemleges választ adott a még mindig mellettük lebegő lányhoz fordult.

- Tudnál egy kicsit pontosítani? - kérdezte. Monahy előbb végigjáratta tekintetét az ifjakon majd megcsóválta a fejét és visszaereszkedett Steve mester mellé.

„*Szerintem már így is többet mondott el mint akart.*” - jegyezte meg a Sárkány. Miután figyelmeztették a többeket is. Fokozott figyelemmel repültek tovább. Minden gyanús mozgásra odakaptak a fegyverért és utána káromkodva engedték el. Egy idő után azonban már egyik kezük a kardon, vagy Emilin esetében az íjon volt – aki még egy vesszőt is ráfektetett az idegre bármire készen – és várták hogy mi fog történni. Azonban a legnagyobb meglepetésükre az egyik hatalmas csoport fa mögött egy még annál is hatalmasabb sáttábor fogadta őket. Abban a szempillanatban zuhanórepülésbe kezdtek hogy takarásban maradjanak.

- Támadunk? - Kiáltotta el magát Daniel. Mindenki bólintott és az eltökéltség tükröződött a szemükben. Csak egy pillantást vetettek a táborra de rögtön felismerték a fehér zászlókat vörös kézzel közepükön. Voltak vagy ezereken is a katonák.

Mind a hárman magukhoz hívták a Sárkányok Szellemét. Azon nyomban kiélesedtek a színek, a szagok a hangok. Izmaik megfeszültek és idegeik csak úgy vibráltak. A következő pillanatban észrevették a rohamozó és katonákon áttörő, Steve mestert és a nyomában berepültek a táborba. A meglepett katonákat váratlanul érte a támadás. Iola hatalmas tűzcsóvát fújva égetett fel egy jókora sávot, és érkezett hatalmas dörgéssel a talajra. Daniel abban a pillanatban lepattant a hátáról, kivont kardban és levágta a mellette lévő katonákat. A kard olyan könnyedén szelte a páncélt mintha pergamenből lenne, úgy törte a csontokat mintha ágakat aprítana. Megpillantott egy nagyobb csoportot aki formációba tömörülve közelednek feléjük.

„*Védd a hátam*” - üzentte Sárkányának és miközben sebes léptekkel megindult támadói felé, még levágott néhány útba eső katonát, könnyed mozdulattokkal. Szeme sarkából látta hogy barátai is hasonló taktikát használva ritkítják az ellent. Reg is a földön harcolt és vágta sorra a katonákat, vagy varázslattal söpört félre csoportokat. Emilin pedig ijával szedte a rájuk támadókat még több száz méter távolságból is, Rodal hátáról. Ők még mindig a levegőben köröztek. Sárkánya gyakorta eregetett tűzgolyókat, vagy lángcsóvákat.

Amint elérte a tömeget egy hatalmas ugrással, vagy tíz méter magasba emelkedett és elkezdte a Villám és Mennydörgés mozdulatsort, de közben mágiával is feltöltötte a kardját. Amint lecsapott az egyik katonára hatalmas robbanás kerekedett és a következő pillanatban öt méter sugarú körben minden katona a földön feküdt és fájdalmasan jajveszékelt. „*Fájdalmas a Nap Tüze.*” mosolyodott el sikerét látva. Hátranézve Iola is éppen harcot vívott néhány bátor lándzsással. Ha nem tanult volna meg elbánni velük, se lenne sok esélyük, de miután hosszú hónapokig tanulta és gyakorolta a földi harcot emberek ellen, nem kellett féltetni. A beálló szünetben sikerült körbenéznie. Reg még mindig elemében volt Caleb-el az oldalán. Emilin továbbra is osztotta az égi áldást immáron varázslatok, Sárkányája pedig tűz formájában. Steve mester ekkor táncolt be hozzá három katonával egyszerre vívva. És nem messze tőle Monahy siklott kecsesen, valami fényes derengéssel körülvéve.

- Vigyázz! - Kiáltotta rá a fiú mert négyen támadtak a lányra egyszerre. De mielőtt kardjuk elérte volna a őt, egy hatalmas villanással hamuvá váltak. „*El is felejtettem hogy nem egy törékeny teremtes.*” nevetett magában.

- Hallod e fiam. De rég is volt amikor utoljára ilyen jót mulattam. - Nevette oda neki Steve mester. Látszott hogy csak játszadozik a három rá támadóval. - Na de most már elég. - Mondta erélyesen és belement a Sellő Tánca nevű mozdulatba amivel mind három katonát levágta. - Úgy látom jön a többi. Mutatott véres karjával a feljükk menetelő seregre. Bizonyára összeszedte magát a tábor másik fele.

- Mester? - Intett egyet a fiú mintha táncra kérné fel.

- Ezer örömmel – hajolt meg játékos mosollyal az arcán a megszólított.

- Iola. Ne játszadozz hanem intézd el őket és vess egy pillantást jobbra. - Szólt oda a macskaegér játékot játszó Sárkánynak. Amire az gyorsan kettéroppantott két lándzsást és méterekre röpített egy kardos katonát, majd mikor az említett irányba nézett felmordult.

- „*Úgy látom most jön az izgalmas része.*” - üvöltött egy hatalmasat. Pár pillanat múlva Caleb hátán Reg, Rodal hátán Emilin pottyant oda hozzájuk.

- Érdekes lesz az egyszer biztos. - Jegyezte meg Reg szemöldök ráncolva.

- Sikerülnie kell. Nem bukhatok bele az első nagy csatánkba. - Tette hozzá gyorsan Emilin miközben megigazította haját.

- „*Ha együtt harcolunk akkor sikerülhet. Ne szakadjunk el egymástól nagyon.*” - tanácsolta Rodal majd miután Steve mester is egyetértése jelét adta, felkészültek a megmérettetésre. Abban a pillanatban nyílveszők egy egész felhője emelkedett az égre és mikor kezdték feljükk venni az irányt, Daniel kinyújtotta a kezét az ég felé és a nyílveszők letértek pályájukról. De sajnálatos módon nem eléggé. Már majdnem elérték őket, mikor mindegyik megdermedt. Hármuk összekapcsolódott mágiájával sikerült megállítaniuk, majd félre söpörniük a több száz fadarabot. Emilin azonban magához húzott néhányat és feltöltötte tegezét.

- Küldök vissza egy kis ajándékot. - közölte a társasággal majd felhúzta iját és lekezdett mormolni valamit az orra alatt. A frissen szerzett nyílvesző kék fényvel felragyogott, majd mikor a lány elengedte az ideget, kék csóvát húzva sisteregve repült a katonák felé. Mikor a távolban elérte célját egy hatalmas kék villanás kíséretében megannyi kiáltás jött feljükk. Egy nagy részen foghíjassá vált a sereg, de a hátrább lévők gyorsan kipótolták a hiányt.

- Ezt meg hol a csudában tanultad? - Kérdezte Daniel őszinte döbbenettel. De a lány csak sejtelmesen mosolygott. A fiú vállat vont, majd felemelte a kardját a katonák felé.

- Támadás! - Harsogta és elkezdett széleseben rohanni a sereg felé, átugorva mindent ami az útjába került. Szeme sarkában hamarosan feltűnt a csapat többi része is. „*Most majd eldől hogy mennyit ért a kiképzésünk.*” a sereg megtorpant rohamuk láttán és a lándzsások előreszegezték fegyvereiket, felemelték pajzsukat.

- **Perzselő Szikrák!** - Kiáltotta el magát Emilin kezét előre szegezve. Azért varázsolt hangosan hogy társai tudják mire készüljenek. A lány tenyeréből hatalmas fényesség tört előre a katonák felé. „*Ügyes! Elvakítja őket, égeti is, megtöri az első sort.*” ismerte el magában a lány ötletességét. Mikor elérték a megvakított, megtört sereget, Daniel oldalához szorította a kardot, majd egy sújtással lecsapta az első ember fejét. A lándzsák mind a földön heverték Emilin ügyes varázslata révén, így nem fenyegette őket már ez a veszély. A fiú csak táncolt tovább a rátámadó katonák között. Fejek hullottak, végtagok, halálhörgés harsant, majd tompa puffanás. Szíve lassan vert, nyugodt volt és békés közben. Csak meglendítette kardját hogy átlépjen a Legyező Szétterítésébe és három fejet csapjon le egyszerre, majd tengelyén megfordulva a Kalapács Ütésére váltott amivel kettévágta hosszában ellenét. Innen tovább fordulva a Széltölcsér és Tengeri Hullám egy érdekes kombinációjával hártotta a támadást két katonától, miközben másik kettőt meg derékba vágott, és visszafordulva a maradék kettővel is végzett. Hirtelen érezte hogy valami elsiklik a hátánál majd fájdalom hasít bele. Azonnal hátra dőfött és hallott egy elhaló kiáltást. Megnézte hogy ki volt az, de ekkor valami más a homlokához ért. Egy katona könyöke volt az, felhasítva a bőrt siklott tovább. Daniel nem habozott egy könnyed suhintással megszabadította támadóját kezétől és már lépett is bele az Oroszlán Ugrásába, ami abból állt hogy ráugrik páros lábbal az ellenére, mellhasába vágja a kardot, majd vele együtt rogy le a földre. Ez után gyorsan körülnézett hogy társai merre szabadalnak.

Látta hogy a Sárkányok körül hatalmas üres terület éktelenkedik vérző testekkel borítva. A katonák idegesen járkáltak körülöttük és csak reménykedtek hogy a következő csapás nem azt a sort semmisíti meg amiben most ők vannak. Csak úgy fröcsköltek szét az emberek egy-egy ilyen támadásnál. Közben a fiú befordult a Nyíló Virágba hogy elhárítson öt felé suhintó katonát és szemlélődött tovább. Emilin derekasan helyt állt, a kardja és mágiája dinamikus kombinációját használva, ő mindig is a Vidra módszert kedvelte. Reg meglepő ügyességgel ugrál egyik katonáról a másikra miközben kardjával vágva le őket. Alkata tökéletesen megfelelt a Szöcske módszerhez ami melleleg nagyon élvezett is. Daniel most jött csak rá hogy ő eddig szigorúan a Medvét alkalmazta. Nem árt átváltani a Százszorszépre ami mindegyik stílusból merít. Éppen ekkor támadta hátba egy nagydarab fickó és hozta másik hat társát is. A fiú egy hatalmas hátra szaltó közben kettévágta a támadó koponyáját, leérkezve pedig elengedett egy tűzgyűrűt maga körül, hogy felgyújtsa a hatost. A módszer tökéletesen bevált, egészen addig, míg a szétnyíló forgatagban célba nem vette egy íjász. Mikor a nyílveendő sűrűvé száguldott felé, az idő ismét lelassulni látszott, ezt a képességet nevezték Idő Fékezésnek. Valójában csak a használó érzékelése gyorsult fel és a megfeszülő izmai keltették azt a hatást, mintha ugyan olyan gyorsan mozogna, mint ahogy látja az eseményeket. Egy váratlan pillanatban mikor már kardja lapjával hárította volna támadást, egy másik kard úszott be elé és térítette el a halálos fadarabot. Steve mester volt az. Daniel egy pillanatig sem habozott és mágiával eltörte támadója nyakát. A következő pillanatban fordulhatott is mert már a másik irányból érkeztek újabb katonák. Mellette pár méterre mestere is járta a Kardok Táncát.

- Tudod fiam – Szólt csevegvé, bár hangjában lehetett hallani hogy már kezd fáradni. Közben kitért egy szúrás elől és eltávolította támadója fejét testéről, majd hárította a mellette lévő újabb csapást. - Röstellem bevallani, de már nem vagyok egy mai darab. - Könnyedén a magasba ugrott és mellhason rúgta az előtte lévő. Mikor ismét talpra érkezett folytatta - És kezdek kicsit kifáradni ebben a nagy kardoskodásban. - Most kardja nyomán két fej is a porba hullott. Daniel elismerte hogy valóban sokan vannak ellenük, és nem lesz öt perc alatt vége a harcnak. „*Talán kicsit elszámoltam magam.*” ismerte be kelletlenül. Az Eső Csepjei mozdulat után, hat katona élettelen holttestének zörgő földet érését követően, hangos szárcsattogásra lett figyelmes, majd hatalmas puffanások sorozata szakította meg a csata zaját. Ahogy felnézett az égre vagy ötven Sárkányt pillantott meg elrepülni fölöttük és legalább még ugyanennyi volt már a földön és marcangolta a katonákat. Ekkor emberek csatakiáltása is vegyült a jajveszékelésbe, majd kisvártatva megannyi felfegyverzett földműves, harcos, és mágus csatlakozott hozzájuk. Döbbenetét az bal alkarját felhasító kard söpörte el. Egy ügyes mozdulattal levágta támadóját és tovább lépett, hogy végezzen még hárommal, mikor azok mellhasából lángok csaptak elő és földre roskadtak élettelen. Mögöttük egy kendőbe burkolt nő nézett farkasszemet a fiúval. Sötétzöld rongyok egész áradata borította a testét és karjaira vagy száz karkötőt és minden újára legalább három hatalmas köves gyűrűt húzott. Rámutatott Daniel-re, aki abban a pillanatban felhúzott maga körül egy mágikus védőfalat, azonban hamar belátta hogy a nő nem rá mutat. A Legyező Széttérítése köríves mozdulat után egy magányos fej gurult el a földön. Akkor vette észre hogy a csata abbamaradt. Barátai abban a pillanatban ott termettek mellette és a Sárkányaik is védekezően álltak köréjük. Mindenütt hullák hevertek, megcsonkított testek. Közöttük megannyi tarka-barka ember és Sárkány botorkált, végeztek az esetleg még élőkkel és összegyűjtötték a használható tárgyakat. Monahy is besiklott a képbe a kifáradt Steve mester kíséretében.

- Tit tudjátok hogy kik ezek? - tette fel a kérdést és körbe nézett az egybegyűlteken. Kezében azonban még ott szorította a kardot tette készen.

- Nem tudom. De az ellenségem ellensége a barátom. - Közölte Daniel és lankadatlan éberséggel figyelte a körülöttük gyülekező tömeget. Mind fegyvert fogtak a kezükben és veszedelmesen néztek rájuk. Sárkányok is álltak közöttük vicsorogva, morogva.

- „*Kik vagytok?*” - Jött egy mély és erőteljes hang bal felől. Daniel ekkor pillantott meg egy nagydarab, véres, barna bőrű hímet. „*Nyilván ő a csürhe vezére.*” horkantott halkán és észrevehetetlenül.

- Szólíts Monahy-nak, Berdin. - Siklott elé a lány. A sárkány szemében gyanakvással vegyes félelem villant.
- Te egy „Azok” közül való vagy. Igaz? - Kérdezte a Sárkány mellett lévő zömök férfi. Pont olyan volt mintha a mellette tornyosuló lény emberi megfelelője lenne. Barna bőr, fekete haj és dudorodó izmok a szépen díszített páncél alatt. Harcos volt nem vitás.
- Észrevételed helytálló Oswald – bólintott kecsesen a kérdező. - Ők az útitársaim – mutatott a védekezően kört álló csapatra. - Fejükbe vették hogy végeznek a gyakran emlegetett Akendar királlyal. Bevallom érdekesnek találom ezt a célt, ezért keltem útra velük. Hogy figyelemmel kísérem a fejleményeket. - Vázolta fel nyugodtan a helyzetet. Az Oswald-nak nevezett erre földbe szúrta a kardját és összezsápta a tenyerét. Daniel markolt még egyet a fegyverén.
- Akkor nem vagytok ellenségeink. - jelentette ki. Majd biccentett feléjük üdvözlően. Erre mindenki lejjebb eresztette azt amit éppen a kezében tartott. Kaszát, kardot, vasvillát, sarlót és még hosszasan lehetne sorolni. Bár a legtöbbjüknél a Vörös Kéz katonáinak kardjai voltak. *„Ezek szerint nem most végeztek először katonákkal”* állapította meg a fiú. Ő is vissza tette a Napkardot hüvelyébe, de a markolatról még nem vette le a kezét. Szeme sarkából látta hogy barátai követik a példáját.
- Nos ha nem vagyunk ellenségek, akkor talán nem bánjátok, ha távozunk e véres csatamezőről és illően bemutatkozunk némi étel és ital társaságában. - Ajánlotta ezt a remekül hangzó ötletet Steve mester.

Ká Ráthe szó Mover

A csapatot elvezették egy félre eső rétre, nem messze a véráztatta mezőtől. Ott sebtiben felállított sátrak erdeje várta őket. Látszott hogy alig pár perce húzták fel őket. Oswald, ott helyel kínálta társaságot és rendelt nekik ételt, italt. Majd beszélgetésbe elegyedtek.

- Szóval így történt hogy útra keltünk és most itt vagyunk. - fejezte be a történetünk rövid beszámolóját Daniel, miközben Iola nyalogatta a sebet a hátán és Emilin kötözte a kezét. Szerencsére senki sem sérült meg komolyan. Reg -nek sikerült eltörnie az egyik úját, és Caleb is ugyanezzel a problémával küszködött. Emilint csak apróbb karcok díszítették, Sárkányát pedig vágások. Iola szerencsére és a csodával határos módon sértetlenül megúsza. Illetve majdnem sértetlenül ugyanis véletlenül elharapta a nyelvét. Küldött is gyilkos pillantásokat Lovasára mert, mikor megemlítette neki sérülését a fiú nevetésben tört ki. Ennek ellenére bőszen nyalogatta a fiú hátát keresztben átszelő vágást.

- Érdekes a történetetek. - ismerte be a harcos. - Szóval Daniel és Iola. - Nézett a párosra. - Hallottam már rólatok. - Közölte könnyedén. A fiú ettől megrándult, de Emilin rácsapott a combjára hogy ne izegjen-mozogjon. Úgy tűnt életcéljának tűzte ki hogy tökéletes, hibátlan kötést készítsen a kezére.

- Kitől? - kérdezett Vissza Daniel őszinte meglepetésében.

- „Tőlünk.” - Érkezett a válasz a hátuk mögül. A fiú átnézett a válla fölött majd azon nyomban talpra szökkent mit sem törődve a szitkozódó Emilin-el.

- Audel? Remena? - Alig hitt a szemének mikor meglátta a két ismerős arcot. - Hogy? - Csak ennyit tudott mondani meglepetésében. Mind a ketten odamentek hozzá és fejet hajtottak. Furcsa gesztus volt ez. A fiatalabb lány időközben kész nő lett. Már vetekedett bátyja méreteivel.

- „Daniel-belv, Frehmelza, örülünk a viszont látásnak.” - Mosolygott a kőszikla arcú Audel. Remena is vigyorgott mint egy sütőtök. - „Hosszú idő telt el, és sok változás történt.” - Tette hozzá. A fiú nagy nehezen összeszedte magát.

- Igen. Sok minden változott. - Nézett körbe. Reg kezét éppen egy gyógyító nő kötözte míg Caleb lába úját az a száz karkötős nő látta el. - De tulajdonképpen mi is ez a hely? Ez a csoport? - tette fel az órák óta fejében tekerő kérdéseket. Audel ránézett Oswaldra majd vissza Daniel-re és csak az után válaszolt. Talán valami megerősítést kaphatott a férfitől, hogy beszélhet róla.

- „Mi a Ká Ráthe szó Mover vagyunk.” - Mondta büszkeséggel. „A Szabadság Vihara” fordította magában az ősi szavak jelentését. Mielőtt azonban újabb kérdéseket tehetett volna fel a Sárkány folytatta. Daniel közben visszaült a fatuskóra, és már nem is törődött vele ki mivel ügyködik rajta. Iola folytatta tovább a nyalakodást csak most a másik irányból. Emilin is újra kezdte a kötözést de közben ő is csüngött az előttük tornyosuló sárkány szavain. - „Miután elváltak az útjaink, nyugatnak mentünk tovább. Nem is kellett sok, egy másik seregbe ütköztünk. A hűgomat kis híján meg ölték a katonák, mikor a közelben élő klán is besegített nekünk. Így menekültünk meg. Napokig maradtunk náluk és hallgattuk a híreket, hogy mi zajlik a világon. Elhatároztam hogy véget vetek ennek, mert így Sárkány nem lelheti nyugtát, mikor már az erdőben sincs biztonságban.” - Reg közben hangosan feljajdult, mert az ujjával bibelődő nő is hallgatta a történetet és véletlen rosszul ért hozzá, de csak egy pillantást vetettek rá. - „Megállapodtunk hogy én elindulok szövetségeseiket keresni, amíg ők vigyáznak Remena-ra. Így is lett, másnap kora hajnalban szárnyra keltem. Igyekeztem körbejárni a klánokat és falvakat, szövetségeseik után kutatva. Bárki velem jöhetett aki akart. Hamarosan huszadmagammal elértem egy várost. Ha jól emlékszem Kilenc-domb volt a neve amíg le nem rombolták.” - Daniel gyomra ugrott egyet. „Kilenc-Domb? De hiszen az egy hatalmas város. Lerombolták?” hüledezett a szavak hallatán. - „Azonban...” - folytatta a Sárkány - „...a városból menekültek egy nagyobb csoportját találtuk a közeli erdőben bujkálva. Mikor leszálltunk melléjük természetesen féltek tőlünk, de rögtön fegyvert ragadtak még az egyszerű falusiak is. Felismertem hogy ilyen harci szellem is jól jöhet és az emberek segítségét sem szabad visszautasítanunk. Hiszen ez az ő földjük is. Ezért elhívtam magammal mindenkit aki hajlandó

harcolni. Jóformán mindenkiben tombolt a harci vágy ezért újabb huszonöt taggal bővültünk. Bár most már kénytelenek voltunk lassabb tempót diktálni, megérte az idővesztés, mert sokan csatlakoztak még. És nézz körül. Kettőszáz negyvenhét ember és száztizenöt Sárkány verődött össze hogy kiirtsanak mindent ami a Vörös Kéz jelét viseli.” - Fejezte be monológját. Csend telepedett a táborra, csupán az ide-oda igyekvők lépteinek zaja és a közben meggyújtott tábortűz pattogás törte meg a csendet. Mindenki fejében az elhangzottak jártak. „A Szabadság Vihara. Nagy számú de tapasztalatlan harcosok. Bár a sárkányok tényleg nagy túlerőt jelentenek. Száztizenöt... Legalább ezer ember plusznak számít.” gondolkodott a lehetőségeken Daniel. „Talán ha velük indulunk tovább. Akkor esélyeink drámai módon ugranának. Mert nem csak magunkban lennénk, hanem egy sereg állna mögöttünk. Út közben képezhetnénk az embereket és Sárkányokat egyaránt.” az ötlet remekül hangzott, már látta is maga előtt a kibontakozó képet és elkezdett edzésterveket összeállítani, mikor eszébe jutott hogy ez azért nem így megy.

- Mi kimondottan Akendar király ellen megyünk. De sajnos nem tudjuk hol van. És heten is kicsik az esélyeink. - vallotta be. - De talán ha segítetek. Hiszen a ti célotok végtére is ugyanez. Holtan látni a királyt, a megtört seregei előtt heverve. - nézett körbe. Audel és Remena közben helyet foglaltak a tűz mellett és úgy hallgatták szavait.

- „Rám számíthatsz mindenképpen Fremelza.” - Bólintott Audel, majd felpattant és nyakát kinyújtva üvöltött egyet. Hirtelen mozgolódás támadt a táborban és Sárkányok bukkantak elő minden irányból.

- „Miért hívtál minket Audel?” - bontakozott ki az árnyékok közül a Berdin nevű. Úgy tűnt hogy most már körülöttük áll az összes sárkány.

- „A Fremelza a zsarnok király ellen megy. Én követem őt a csatába. Ki tart még velem?” -

Kérdezett körbe. A húga rögtön rávágta hogy ő is. - „Te még fiatal vagy, tapasztalatlan és véres csata lesz. Anya megölne engem, ha veled történe valami, úgyhogy a táborban maradsz harc esetén, mint eddig is.” - csitította Remena-t, majd szemében elszántsággal ismét felnézett a többiekre. Berdin odalépett Daniel elé és lenézett rá. Iola már régen abbahagyta a nyalogatást és a többieket figyelte. Emilin is befejezte keze bekötözését.

- „Te vagy az a Lovas akiről Audel mesélt?” - Kérdezte tőle kimérten a hatalmas sárkány. - „Ki más lehetnél.” - válaszolta meg saját kérdését. - „Veled tartunk Daniel. Harcolunk az oldaladon és ha kell meg is halunk érted.” - Mondta a legnagyobb komolysággal. A fiú beleborzongott szavaiba. „Meg is halnak értem? Ezt miért mondják?” - kérdezte meg Iola-t. Közben a tömeg is egyöntetűen kiállt a vezér döntése mellett.

„Emlékszel még amit Audel-el és Remena-val csináltál tavaly? Áldást mondtál rájuk.” - Közölte a Sárkány.

„Igen emlékszem. De nem hittem volna hogy ebből ez lehet. Hogy egy egész sereg áll a hátam mögé és harcolnak mellettem.” hüledezett a fiú. Az este sok érdekes meglepetést borított a nyakába. Előbb Audel felbukkanása, aztán meséje, most meg ez.

- Ha ti vele tartotok, akkor mi is. - Pattant fel ültéből Oswald. - Hiszen egy csapat vagyunk. - bólintott rá, bár lehet csak hogy magát gyözködjé.

- „Akkor hát mind veled tartunk Lovas.” - Jelentette ki az ítéletet a sárkány.

Az este még sok érdekességet tartogatott a számára. Többek között megtudta hogy merre találja azt a várost ahol a király trónol, a neve valami Derhofer volt. Kiderült hogy számos alkimista és mágus is csatlakozott hozzájuk így már vannak robbanó poraik, gyógy-főzeteik, mágikusan megerősített pajzsok és fegyverek és Berdin, aki csatlakozott a tábortűzhez, elmondta hogy valahol itt kószál Gerin Nagy-mágus is a sátrak között. Iola közben folytatta a fiú még nem bekötözött sebeinek nyalogatását, ami néha felszisszenésekkel járt. De szerencsére megjelent a száz karpereces nő és nagyon gyorsan pontot tett Daniel szenvedéseinek végére, valami gyógykenőccsel és néhány elkántált érthetetlen szóval. A sebei egy csapásra begyógyultak, vagy legalábbis jobban néztek ki mint az előtt. Bemutatkozása után – Helena - ő is csatlakozott az egyre dagadó társasághoz. Jöttek közéjük egyszerű parasztok, kovácsok, igazi harcosok, kalandorok, mágusok... egy idő után már

zavaróvá is vált az ekkora tömeg. De nem lehetett ezt felróni nekik, elvégre nem minden nap futnak három Lovasba, egy Kardmesterbe és egy „Közülük való”-ba. Mikor ezt végiggondolta, feltűnt neki hogy valahol hátul ott áll Monahy is. „*Bármit is mondott segített a csatában.*” szögezte le a fiú. De tény hogy csak azokkal végzett akik rá támadtak. Ő nem provokált senkit, csak sétált a csata legnagyobb forgatagába. Legalábbis ezt mondta mikor megkérdezték.

Daniel Serege

A másnap reggele a Sárkányok szárnya alatt érte a három ifjút. Álmosan és kimerülten roskadtak le este, de a gyógyítók áldásos tevékenységének köszönhetően, immáron frissen és kipihenten keltek. Körülöttük már megkezdődött a tábor lebontása. Emberek sátraikat összehajtva számolták át készletüket, sárkányok segítettek a nehezebb csomagok mozgatásánál, a mágusok és a gyógyítók furcsa ládáikat cipelték egy hatalmas szekérhez.

Daniel kidugta fejét Iola szárnyai alól és nagyot ásított. Sebek már nem húzódtak a testén így biztonsággal nyújtózkodhatott is utána.

- „*Jó reggel!*” - azonnal jött az üdvözlés a mindig korán kelő Sárkánytól, és vele együtt az arcon nyalintás is. Tőlük alig pár lépésre Emilin is most kászálódott ki Rodal takarásából és szintén hatalmas nyújtózással kezdte a napot.

- Jó reggelt! - Köszönt hangosan a fiú hogy mindenki hallja. Néhányan akik a közelükben mentek el is visszaköszöntek mosolyogva. Kikászálódott lila sátrából majd egy csókot lehelt a lány ajkaira. A két Sárkány is hasonló gesztussal köszöntötte egymást. Ebben a pillanatban Reg bukkant fel sínbe rakott ujjával, mögötte Caleb bicegett szintén hasonló problémával küzdve.

- Sziasztok! - Köszönt kezüket lengetve a páros. - Az egyik sárkány azt mondta hogy egy óra múlva indulunk is, ha és kihangsúlyozom: Ha! Ez nekünk megfelel. - majd csóválta hitetlenül a fejét Reg. Ő már talpig fel volt öltözve a szokásos bőr, Lovas páncélba. Danielét sajnos kivágták két helyen így ő tegnap este le vette. Na meg azért is hogy sebeit ellássák. Reg hitetlensége abból ered hogy még soha senki sem igazodott hozzájuk. Soha senki sem kérdezte a tanácsukat bármiben is. Furcsa volt hogy most egy egész sereg várja a parancsaikat és teszi meg amit mondanak. Bár ez a fokozott megkülönböztetés igazából Daniel-t illette, de mivel közölte, még az este folyamán, hogy Reg a barátja Emilin meg a párja és Steve a mestere, valamit feltétel nélkül megbízik bennük, ezért őket is elfogadták mint vezetőjüket. De a fiú bármit fel tett volna rá, hogy ha bárki ad egy parancsot, ő meg egy harmadikat, akkor az övét hajtják végre. „*Az az áldás most nagyon jól jött annyi szent.*” ismerte el magában.

Lassan készültek el és már éppen az utolsó holmijukat rakták be a nyereg táskába, mikor egy idősebb nő sétált oda a fiúhoz, majd egy mély meghajlás és tiszteletteljes köszöntés után, egy csomagot nyújtott át neki. Sarkon fordult majd távozott. Miután kibontotta látta hogy egy új bőrpáncél van benne. Fazonilag más volt mint a régi, és kicsit sötétebb bőrből voltak rajta a pántok, de kétség kívül mestermunkának számított. Az alkarján ott díszelgett mint két oldalon az ezüsttel rávert Lovas szimbólum. Barátai is csodájára jártak eme pompás ruhadarabnak. Miután felvette kiderül hogy nem csak csodás de pontosan illik rá. Emilin megjegyezte hogy ebben úgy néz ki mint egy hadvezér. Reg heves bólogatással jelezte hogy ezzel teljesen egyetért.

Pontosan egy óra múlva csatlakoztak az immáron összekészült sereghez és végignézték rajtuk. Oswald kilépett a tömegből és odaállt Daniel elé.

- Azt szeretnék ha szólnál hozzájuk pár szót, mielőtt belekezdünk ebbe a kalandba. - ezek után ő is a „népéhez” fordult és várt.

„*Rajta. Tudod mit akarnak hallani. Biztatást, és dicsérő szavakat.*” - ajánlotta neki Iola. De a fiúnak más jutott eszébe, ahogy végignézett az emberek és Sárkányok alkotta jobb szó híján „csürhén”. Sose volt a szavak és a nagy szónoklatok embere, most mégis úgy hasított fejébe, hogy mit kell mondani mintha mindig is erre a pillanatra várt volna, egész életében.

- Emberek! Sárkányok! Nehéz út áll előttünk. És szomorú mögöttünk. Mindannyian sokat veszítettünk a hónapok, évek alatt. - Kezdte el végigjárni a gyülekezetet. - Nem mondom hogy könnyű lesz. És azt sem hogy szép. De azt tudom hogy miért küzdünk és tudom hogy amit mi tenni készülünk az helyes, és igaz. Ezért biztosra veszem hogy szenvedéseink nem hiába valók. Tudom hogy a győzelem koronáját mi fogjuk feltenni az új király fejére. - nyomta meg a „tudom” és a „mi” szavakat. Megfordult és a másik irányba indult el. - Tudom hogy mikor majd kint álltok a csatamezőn, szemben az ellenség minden erejével. Izzadt kezetekben szorítjátok a kardotok, és a

pajzsotok, karmaitok felszántják a földet, fogaitok kivillannak vérre szomjazva, szívetek sebesen ver és a véretek szinte pezseg. Tudom hogy ebben a percben látjátok meg azt amit én már látok. A célt. A célt ami szent, a célt ami vezet minket, mint egy fáklya világít a messzeségben. - kezdett belejönni, hangja egyre tisztább volt és egyre buzdítóbb - És ti is tudni fogjátok hogy mit kell tennetek. Abban a percben, ott, tudni fogjátok hogy a következő lépés, bár lehet hogy a halálba vezet, mégis kiáltásotok túlzengi a harc hevét. Cselekedtek, ösztönöktől és a hittől vezérelve, úgy küzdötök mint még soha. Izmaidok megfeszítve harcoltok minden erőtökkel. És nem a túlélésért, hanem egy nagyobb célért, egy célért ami minden felül áll, élön és holtakon. A célunk nem más mint e föld szabadsága, családunk biztonsága. És mi akkor, ott, győzni fogunk, mert mi vagyunk az akitől retteg az ellenség, a megállíthatatlan erő mely végigsöpör könnyörtelen soraikon. Mi vagyunk a Fény és a Béke Szövetsége, a Szabadság Vihara! - Hatalmas üdvrivalgás követte a szavait, majd újult erővel indultak el az előttük álló hosszú úton, egyenesen Derhofer városa felé. Daniel büszkén lépdelt Iola mellett, mert tudta hogy ha mást még nem is tudott adni seregének, Hitet és Célt már igen.

Vége a második résznek....

Daniel és Iola kalandjait útban Derhofer városába, megtudatjátok a készülő harmadik részben...

Fejezetek:

- 1 – A Lovasok Szigete (2/2) / 1. oldal
- 2 - A Mágia Nagyúrnője / 5. oldal
- 3 – A Kis Mulatság / 11. oldal
- 4 – A Furcsas Idegen / 15. oldal
- 5 – Ők / 20. oldal
- 6 – A Torony / 24. oldal
- 7 – Régi Ismerős / 28. oldal
- 8 – Váratlan Fordulat / 32. oldal
- 9 – Éber Álom / 35. oldal
- 10 – Az Első Vizsga / 41. oldal
- 11 – Furcsa Pár / 46. oldal
- 12 – Hírek a Tengeren Túlról / 50. oldal
- 13 – Irány Vármegye! / 53. oldal
- 14 - Szerencsés Találkozás / 56. oldal
- 15 – Életre-Halálra / 60. oldal
- 16 – Ká Ráthe szó Mover / 66. oldal
- 17 - Daniel Serege / 68. oldal

Nevek, kifejezések és az idegen szavak kiejtése(a második részből):

----- Személynevek(humanoid): -----

Daniel Haun– Egy Lovas (Deniel Ha-on(elharapott „o”))
Akendar király – A gonosz király (Ákéndár)
Steve Irate– egy visszavonult Lovas kiképző, Kardmester (Sztív)
John Gerin – Nagy-mágus
Mohéresz – Gonsosz feketemágus akit Daniel eddig csak Álmodás közben látott..
Emilin Gertra– Egy fiatal Lovas lány
Reginald Bopeltin– Tréfás kedvű Lovas.
Allan Hatton – Öreg tanító
Souandre Versen gon Hemin – Egy „Közülük” való mágusnő, szintén tanító
Femilen gon Ferren Sona'hen Monahy – Egy fiatal „Közülük” való lány
Joshep Wartred – Kardnagy rangban álló, erőteljes megjelenésű férfi.
Benjamin Merak – Lovas kiképző, Kardmester
Osvald – Egy barna bőrű erős harcos
Helena - egy mágus-gyógyító nő

----- Nevek (épület, folyó, tó, út, földrajzi helyek nevei, tárgyak, italok ételek...): -----

Szabad-rét városa - Daniel szülő városa
Kettős-föld - a kontinens neve
Lovasok Szigete - egy sziget, Kettős-föld mellett
Fűrészfog-hegység - a kontinenst kettészelő hegység neve
Ráthe - a Sárkányfalu neve (a Sárkányok hívják így)
Zöld-tó városa - Szabad-rét melletti falu, a falu melletti tóról kapta a nevet
Kilenc-domb város - a Tűzhegytől nem messze lévő kereskedelmi központ

Folyómalom falu – egy aprócska falu félúton a Zafir Tenger fele.

Vármegye – a Zafir Tenger partján fekvő hatalmas város. Nevét méretéről és a benne épült hatalmas várról kapta.

Napkard – egy nagy erejű mágikus kard. Különlegessége hogy a Sárkányok kovácsolták, mágiával

Kir'rát – Egy furcsa pikkelyes szőrös teremtmény, ami háziállatnak számít a Lovasok Szigetén.

Derhofer – egy város fent a Fűsrészfog-hegység déli lábainál. Jelentése: Karom-szikla

Tizenkettek Tanácsa – Tizenkét Lovas-Sárkány párból álló tanács.

A Torony Lángja – a Lovasok Szigetén a legnagyobb ranggal rendelkező sárkány. Még „Ők” is tiszteletben tartják akaratát.

Sárkánynevek:

Rodal– (Rodál) Emilin Sárkánya

Mahser – (Máh'szer) Egy öreg bölcs

Kodoga – (Kodoga) Egy idősebb lány

Iola -(Ájola) Elmera lánya, Daniel Sárkánya

Remena – (Rémená) Egy fiatal lány akivel útközben találkoznak

Audel – (Áodel) egy idősebb harcos.

Romvr – (Romver) egy fiatal fiú.

Caleb - (Káleb) Reginald Sárkánya

Berdin - (Bérdin) Egy idős Vezér

Feron - (Féron) Egy bölcs tanító

Kargertra – A Béke öre, a Fény tanácsosa, a Torony Lángja

A Sárkányok Ősi Nyelve:

Áudel – szikla (Á-O-del)

Frehmelza – Lovas

Ráthe - Szabadság

Belv – Semleges nemű tiszteletteljes megszólítás (pl.: Elmera-belv, Daniel-belv)

Ká Irátem – A Kő

Ká Ráthe szó Mover – A Szabadság Vihara

Derhofer – Karom-szikla (kifejezés)

Vráuner Káverta - Megosztott Királyság

Beásvek Bergáran - Háborúk Százada

Ká Frehmelzen Beásverf - A Lovasok Háborúja

Hivaut heszika, kerbeno sze vervak - Valami odaát, sötét és gonosz